Anul XII.—No. 686. 10 BANI IN TOATA ȚARA Mercurĭ, 30 Iunie, 1910

ZIARUL CĂLĂTORIILOR

ȘI AL INTÂMPLĂRILOR DE PE MARE ȘI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI
Leĭ 5.—Pe un an în toată țara
« 2.60 « ½ « « « «

Redacția și Administrația
No. 11, Strada Brezoianu, No. 11.

ZIARUL CĂLĂTORIILOR
Apare odată pe săptămână
— MARȚEA —

Englezul scăpă de moarte, grație șampanieĭ. — (Vezĭ pag. 4440).

SAMPANIA LUI LOBENGULA

La o oare-care distanţă de Bulawayo, capitala Matabelilor, pe câmpul unde mantaua verde de ierburĭ înalte se întinde pînă când se 'nfiripează cu orizontul depărtat, o ceată de războinicĭ negri stătea la pândă. Corpurile lor erau ascunse în găurĭ săpate în pământ.

Erau oamenĭ de elită. Eĭ erau sub ordinile directe ale regeluĭ lor, Lobengula, care însuşĭ voise să conducă această expediţiune. Lobengula, fiul puterniculuĭ Mosilicate, supuse pe toţĭ şefiĭ din neamul său; chiar şi zuluşiĭ deveniseră tributariĭ săĭ. Eĭ trăiau în bune legăturĭ cu buriĭ. Acum auzise că englezíĭ voiau să traverseze regatul său spre a-ĭ studia bogăţiile şi poate pentru a se stabili acĭ, căcĭ era în timpul când Chartered fusese fondată de către Cecil Rodhs, care voia să cucerească maĭ uşor pământurile regeluĭ matabelilor.

Lobengula îşĭ zise: «englezíĭ ăştia sunt nişte şerpiĭ. Le voĭ sfărâma capul».

Proiecte de luptă şi de răzbunare se agitau confuze în creerul său. Intr'una din zile spioniĭ săĭ îl anunţară de sosirea uneĭ caravane engleze. Ea apăru. In cap mergeau călăreţĭ carĭ cercetau împrejurimile. In urma călăreţilor englezĭ, nişte boĭ trăgeau un car mare, încărcat cu toate uneltele de lucru şi cu diverse proviziĭ. Un nou grup de soldaţĭ de la Chartered forma cortegiul cortegiul care înainta cu încetineală. In fine caravana ajunse aproape de locul unde era Lobengula care aştepta cu ochiul înflăcărat şi strângând arcul său nerăbdător în mână.

De odată el se lăsă pe genunchĭ şi scoase un strigăt teribil. El descărcă asupra unuia din călăreţiĭ din capul caravaneĭ o săgeată care îl lovi la gât; călăreţul bătu aerul cu mâinele şi căzu de pe cal. Matabeliĭ, mult maĭ numeroşĭ ca pionieriĭ din Chartered, se repeziră asupra călăreţilor carĭ voiau să-şĭ vândă cât maĭ scump viaţa şi, după o scurtă luptă, îĭ masacrară pînă la unul. Numaĭ singur conducătorul boilor putu să fugă, dar fu urmărit şi prins de însuşĭ Lobengula care îl făcu prizonier.

— Străinule,— îĭ zise el,— puĭ de şarpe, tu aĭ venit să te urcĭ pe capul nostru. Eĭ bine, o să poţĭ zice numaĭ de cât că te-aĭ ridicat maĭ sus ca regele Lobengula».

La un ordin al şefuluĭ negru, maĭ mulţĭ războinicĭ se repeziră la prizonier, îĭ trecură o curea de gât şi apoĭ o legară de craca unuĭ pom. Nenorocitul era suspendat în aer; picioarele sale părăsiră solul, corpul i se zbătea în vid. In jurul arboreluĭ ce servea de spânzurătoare, negri începură dansurile lor de războĭ şi cântecele lor de victorie, când de odată un războinic alergă către Lobengula şi'ĭ arătă o sticlă plină cu un lichid auriu şi îĭ explică regeluĭ că a găsit un oare-care număr de asemenea buteliĭ în carul tras de boĭ. Lobengula apucă curios sticla şi privi de aproape lichidul de culoarea soareluĭ şi a auruluĭ. Cum el era lacom şi beţiv, instinctul îĭ spuse că descoperise o veritabilă comoară şi făcu semn războinicilor săĭ să desfacă pe captiv.

Englezul aproape îşĭ pierduse cunoştinţa. Lobengula deşertă o parte din conţinutul sticleĭ între dinţiĭ englezuluĭ, care deschise imediat ochiĭ. Lobengula îĭ arătă vasul transparent; luă sticla şi'l întrebă prin semne ce era *ab*?

— Acesta este vinul zeilor, strigă prizonierul.

Şi, cum putu maĭ bine, el încercă a'ĭ explica regeluĭ Matabeilor. Dar Lobengula, neîncrezător, forţă pe englez să bea două sticle din vinul zeilor şi încet-încet prizonierul o arătă semnele uneĭ marĭ veseliĭ şi fericire supranaturală.

Regele înţelese bine că nu putea fi otravă şi plăcerea luĭ fu extraordinară că găsise o astfel de băutură. Veselia luĭ fu şi maĭ mare când deşertă două sticle. El bău, bău încă şi i se păru că devine uşor ca o pasăre; apoĭ căzu într'o delicioasă toropeală.

Când se deşteptă, el dădu ordin de a trata pe captiv cu cea maĭ mare blândeţe şi'l făcu să înţeleagĕ următoarele: «Dacă tu îmĭ veĭ putea procura nouĭ proviziunĭ din «vinul zeilor», nu numaĭ că te las în viaţă, dar te numesc primul meu ministru.

Englezul promise şi se ţinu de cuvînt. Lobengula fu de asemenea fidel cuvîntuluĭ. Eanglezul era ministrul regeluĭ Matabelilor.

Putea acum să meargă din când în când să comploteze cu şefiĭ din Chartered şi apoĭ să se întoarcă cu un car încărcat cu sticle de şampanie. Aducea regeluĭ negru maĭ mult decât vroia. El căzu complet sub dominaţia ministruluĭ său şi într'o bună zi soldaţiĭ din Chartered pătrunseră pe teritoriul său. Regatul său, o parte a Rodesieĭ, deveni cea maĭ frumoasă colonie a Anglieĭ în Africa.

Şi iată cum, prin vinul Franţeĭ, o superbă ţară ca Matabeloland, căzu în mâna englezilor.

Lazăr Kl.

Curjon, omorâtorul de tigriĭ

Există în Indiĭ un vânător de tigri, ale căruĭ isprăvĭ egalează cel puţin — dacă nu cumva întrece — pe acelea ale faimosuluĭ Gerard, *omorâtorul de leĭ*. Renumele său e mare în Indiĭ.— Voĭ povesti două din aventurile luĭ vânătoreştĭ.

De la sosirea sa în Tipperah, Edmond Curjon, care trebuia să devie unul dintre ceĭ maĭ marĭ marĭ vânătorĭ aĭ timpuluĭ, întreagă existenţa sa şi-a consacrat-o distrugereĭ tigrilor regalĭ, panterelor, şerpilor boa, aligatorilor, etc., carĭ populaŭ şi devastaŭ această regiune, nu se gândea de cât la executarea acestor proiecte; dar el îşĭ făcuse planul fără a maĭ pune la socoteală şi prudenţa bătrânească. Toţĭ fermieriĭ primiseră ştiinţă de la tatăl luĭ Curjon, de a nu-ĭ pune la dispoziţie întreprinzătoruluĭ dar neexperimentatuluĭ vânător, nicĭ un elefant. Fără ajutorul acestuĭ preţios animal, aşa de folositor în exploataţiile agricole, vânătoarea de tigri e întru câtva imposibilă. Tânărul vânător se dispensă de elefant şi se adresă vânătorilor indigenĭ saŭ *ryoti-lor*. Locuitoriĭ indienĭ carĭ vânează tigrul, uniĭ din plăcere, alţiĭ pentru apărarea locuinţelor lor, izbutesc să triumfe înpotriva teribiluluĭ duşman, cu ajutorul curselor-gropĭ, săpate în pământ, a ţarcurilor împletite din lemn de bambus şi a altor sisteme, maĭ mult saŭ maĭ puţin ingenioase. In aceste felurĭ de vânătorĭ pericolele nu-s marĭ, dar rezultatul este slab; curajosul nostru tânăr se desgustă îndată şi isbuti să capete învoiala—prin rugăminţile luĭ — să-l însoţească doĭ saŭ treĭ *ryoţĭ*, într'o vânătoare la pândă.

Provincia Tipperah, în această epocă, era năvălită de tigri, şi aceste nesuferite jefuitoare nu lăsaŭ o clipă de linişte sărmanilor locuitorĭ aĭ satelor împrăştiate icĭ şi colo prin vastele poene. Aceste animale, îngrămădite necontenit prin pădurĭ, din pricina întindereĭ exploataţiuneĭ soluluĭ, sfârşiseră prin a devora cea maĭ mare parte din vânatul cu părul mic ca: cerbĭ, elanĭ, etc., carĭ împinşĭ de foame eşeaŭ din pădure pentru ca să atace coteţele şi ocoalele în carĭ locuitoriĭ îşĭ aveaŭ închişĭ boiĭ, berbeciĭ, etc., orĭ, împrejmuirile fiind de obiceĭ foarte primitive, indieniĭ se plângeaŭ cu jale de jafurile îndrăzneţe pe carĭ le săvârşeaŭ marile bestiĭ; ba adese-orĭ şi vieţeĭ omeneştĭ cădeaŭ pradă acestor teribile carnivore. Vânatul decĭ nu-ĭ lipsea vânătoruluĭ nostru, întreprinderea însă, trebue să recunoaştem, făcu să se re-

tragă şi cei mai curagioşi. Curjon, plin de încredere în curajul său şi încurajat de cele dintâi succese, se puse la dispoziţia acestor nenorociţi locuitori.

Când un locuitor fusese, în timpul nopţei, victima vre-unui furt, el pleca la drum, împreună cu vecinii, pentru a regăsi, după urmele de obicei foarte vizibile, resturile boului sau ale vacei sfâşiate de hoţul de tigru. Odată descoperirea făcută, alerga la Curjon şi cu toate plecăciunile şi rugăminţile cuvenite, îl ruga să scape satul de acest duşman neîmpăcat. Atâta îi trebuia lui Curjon că şi pleca să cerceteze înprejurimile; resturile ospăţului zăceau la pământ şi era lucru sigur că după asfinţitul soarelui tigrul se va reîntoarce pentru a-şi isprăvi masa. Dar pe unde va trece? Aci era greutatea, căci dacă vânătorul se aşeza din nenorocire în calea animalului, se isprăvea cu dânsul.

De altmintrelea, tigrul mai mult se târăşte de cât merge; e după cum se ştie, o mâţă mare de tot, iar mişcările sale sunt întru atât de mlădioase şi uşoare încât adese-ori poate să treacă printr'un tufiş aproape de voi fără ca cel mai mic sgomot să vă lovească auzul.

Curjon ştia lucrul acesta; el se ajuta de obicei în asemenea împrejurări de experienţa unor oare-care dintre bătrânii vânători indieni, care practica pânda, ascunzându-se în copaci.

Cititorii noştrii aŭ auzit vorbindu-se de ferocitatea tigrului regal. Inchipuiţi-vă într'un deşert, în mijlocul acelor tufişuri colbăite, pline de mister, şi acolo aşezaţi la câţi-va paşi de resturile vre-unui animal domestic sau a unei fiinţe omeneşti, să zicem că aşteptaţi pe vre-unul dintre aceste animale. El e pe drumul cel bun şi se iveşte în faţa voastră ca la cinci sau şease paşi. Nu trebue să-i daţi răgaz nici ca să vă vadă, nici ca să vă audă, şi cu atât mai puţin să vă miroasă. Dacă l'aţi greşit sau numai l'aţi rănit, apoi nu veţi avea vreme macar a vă recomanda sufletul lui D-zeŭ; sunteţi pe dată sfâşiaţi în bucăţi. Iată ce înseamnă a sta la pândă de tigri. Foarte rar acest fel de vânătoare prezintă şimple incidente; totdeauna se sfârşeşte cu moartea unuia sau altuia.

Curjon, mai bine de şease sute de ori a avut acest teribil duel, dar a eşit întotdeauna victorios. Cu toate acestea vom povesti una din aceste întâlniri, care a fost întovărăşită de un incident. De obicei la sfârşitul zilei revine tigrul pentru a-şi isprăvi de mâncat prada. Odată, prin excepţie, tigrul nu apăru, dar vânătorul nostru avea multă răbdare şi curaj. Făgăduise de altfel sărmanilor oameni de a-i scăpa de acest flagel. Voi dar să-şi ţină făgăduinţa, şi par'că ceva îi spunea că mai curând sau mai târziu tigrul va trebui să vie. In timpul acesta vremea se scurgea şi miezul nopţei se apropia. Vânătorul nostru zise indianului care îl însoţea: ,,Cad de somn, vreaŭ să dorm. Veghezi tu pentru mine; dacă auzi ceva— deşteaptă-mă".

Apoi se întinse pe iarbă şi îndată trecu în împărăţia viselor. După un ceas de somn fu deodată deşteptat, simţind că cineva îl atinge pe picioare. Iera indianul, care auzind un sgomot suspect în desişul de alăturea, dăduse încetişor această înştiinţare. Curjon deschise ochii dar rămase nemişcat: la câţiva paşi de el, văzu arzând în întuneric doi ochi înflăcăraţi, cari îl priveau fix. Intinde încetişor mâna şi-şi ia puşca; dar cu toată băgarea lui de seamă face un uşor sgomot. Tigrul s'ar fi putut arunca asupra lui înainte ca Curjon să fi avut vreme a mai face o a doua mişcare. Din fericire însă, tigrul nu iera dintre acei înfruptaţi cu carne de om şi, cu toate că tulburat dintr'o ocupaţiune de mâna întâia pentru dânsul, masa, făcu o mină de retragere. Curjon însă, mai iute ca fulgerul, ochi şi trase; bestia, lovită în piept, căzu moartă.

*

Curjon a debutat în strălucita sa carieră de vânător prin cele mai periculoase dintre vânători şi anume: vânătorile pe jos şi la pândă. Tatăl său, fiind informat de isprăvile sale, ridică interdictul cu privire la elefanţi, dăruindu-i pe unul dintre cei mai frumoşi din herghelia sa.

Jupiter era un măreţ elefant, admirabil dresat la vânătoarea de tigri. Astfel în *hadă* (un fel de pavilion cu scaune), aşezate pe spinarea acestor gigante pahiderme, vânătorul cel mai neexperimentat chiar, nu are nimic de temut. Curjon, pe spinarea lui Jupiter, urma cu distrugerea tigrilor din Tipperah, şi deveni providenţa locuitorilor din acest ţinut. Intr'o zi însă, această providenţă îl părăsi şi iată cum:

Vânătorul nostru de tigri cunoştea pe mai mulţi Englezi din serviciul civil. Unul dintre ei, ardea de dorinţa unei vânători de tigri, măcar o singură dată în viaţa sa. Se rugă de Curjon, care era totdeauna gata să facă un serviciu, să'i împrumute pe Jupiter. Un proverb vânătoresc zice că: puşca şi câinele nu se împrumută; ar mai fi trebuit de adăugat că: nici elefantul.

Acest funcţionar, fără îndoială, era un om foarte galant, dar el şi cu prietenii lui, căci nu era singur în *hadă*, eraŭ vânători începători. Jupiter îi conduse în faţa unui tigru mare şi frumos, asupra căruia vânătorii traseră. In impuşcătura generală, mai mult sau mai puţin dezordonată, care avu loc, tigrul primi câteva gloanţe. Exasperat din cauza durerei, se repezi în faţa sărmanului Jupiter, mai înainte ca acesta să fi avut timpul să-şi pue trompa în apărare, şi-şi adânci ghiarele sale puternice în trompă, urechi şi ochi. Vânătorii din *hadă* înfricoşaţi de vecinătatea teribilului animal, nu fură de nici un ajutor pentru Jupiter, care cu toate acestea, după o scurtă luptă, reuşi să-şi desfacă trompa, îl prinse de mijloc într'o strânsoare puternică şi după ce-l aruncă la pământ, îl strivi cu picioarele de dinainte. Dar Jupiter căpătase nişte răni grave, cari lăsară după vindecarea lor, urme neşterse, mărturii ale acestei teribile lupte.

Animalul şi cu stăpânul îşi reîncepură vânătorile. Intr'o zi, pe când Curjon pe Jupiter trecea printr'o câmpie întinsă, zări la o mare depărtare un tigru care se retrăgea într'un mod laş. Vânătorul, care avea o armă minunată şi se putea mândri de siguranţa ochiului lui, se depărtă de obicinuita lui prudenţă, ochi şi trase. Tigrul rănit se reîntoarse pe dată, repezindu-se cu furie înspre duşmanul său. Vânătorul, care avea tot timpul pentru a ucide bestia cu al doilea foc, o aşteptă nepăsător, dar vai! îşi făcuse socotelile fără Jupiter. Acesta nu uitase întâmplarea: în loc ca să se mândrească de adresa stăpânului său, îşi reaminti pe dată de straşnicile răni pe cari le căpătase odinioară şi, cuprins de frică, o luă la fugă într'un galop ameţitor.

Din clipa aceasta, vânătorul nostru se afla în cel mai mare pericol posibil. Nu mai era vorba de tigru, ci de Jupiter. Un elefant înspăimântat şi prins de frică, sfărâmă în cursa lui nebună tot ce-i ese în cale. Cei de pe spinarea lui, în fiecare clipă sunt expuşi a fi izbiţi de arbori şi striviţi. Din fericire, animalul fu oprit îndată din fugă din pricina căderei într'o mocirlă, tocmai când ajunsese la cei dintâi arbori ai pădurei. El căzu înăuntru asvârlind în căderea sa greoae pe vânătorul nostru peste cap, tocmai în mijlocul ochiului. Această mocirlă trebuia să-i înghită curând. Curjon, care căzuse în picioare, se afundase dintr'odată în glod până la brâu. Ţinea în mână carabina încărcată. Cercând să se orienteze, zări cam la 25—30 de paşi tigrul rănit şi furios, care după ce privi pe rând elefantul şi omul, se îndreptă hotărât înspre acesta din urmă; dar Curjon nu-şi perdu cumpătul, ochi animalul şi... carabina nu-i luă foc.

Vânătorul în faţa acestui pericol extrem, nu-şi pierdu o clipă sângele rece; căută în buzunarul pantalonilor murdăriţi de apa glodoasă un alt cartuş şi-şi încărcă arma. Tigrul care se apropiase îşi adună puterile şi se repezi într'o ultimă săritură asupra duşmanului său. Din zbor, după cum o spunea singur Curjon, povestind această întâmplare, ucise enorma bestie, care-i căzu moartă în braţe. Detunătura puştei atrase vre-o doi-trei servitori, graţie cărora Jupiter şi stăpânul lui fură scoşi din mocirlă.

Trad. de **Nelli Nelini**

O dramă în harem

Europeanul fu tăiat în două dinaintea infidelei favorite.

Cunosc, desigur, cititorii «Ziarului Călătoriilor» câte ceva din grozavele mistere ale haremurilor Orientului. Despre câte drame se petrec în aceste închisori barbare, unde trăesc și mor frumuseți neștiute și nebănuite măcar decât de foarte puțini, numai Cel-a-toate-știutor, va avea știință. Când și când, grație unei mici indiscrețiuni comisă de vreun om cum-se-cade, se mai află, se mai limpezește câte un colțișor din nenumăratele, obscurele și plinele de taină ale tuturor haremurilor, și în special ale celor mai mari și mai bogate.

Scriitori turci, persani, arabi și indieni, aŭ scris pe tema aceasta o mulțime de nuvele și romane, cari de cari mai îngrozitor de interesante și frumoase — uneori — și cu toate acestea — gând dureros — poate adese ori departe de a fi conforme, aidoma cu realitatea. Acești scriitori, în majoritatea cazurilor, n'aŭ făcut alt ceva decât aŭ adunat material din svonuri, din șoapte, din câteva fapte fără prea mare importanță, ordonându-le și realizând o istorie... mai mult imaginară.

Faptele însă, uneori foarte frumoase și interesante, sunt mai adesea de o sălbătecie și brutalitate în adevăr incomprehensibile chiar aevea. Gândindu-ne la viața de harem a unor femei saŭ fete frumoase — poate cu aspirații distinse— între eunuci și terorizate de vreun căzut în decreptitudine, o spaimă, o uriașă sete de revoltă în acelaș timp, ne cuprinde tot sufletul... Dar ce putem face.. de o cam dată?

Ilustrația de aci reprezintă scena capitală dintr'o grozavă dramă petrecută nu de mult într'un harem din Teheran. Favorita unui rajahbătrân, — o georgiană sublimă — îndrăgostindu-se de un european, l-a introdus în harem. A doua oară însă, amantul ei fu surprins de șeful eunucilor care-l legă și-l duse rajahului. Acesta, nebun de furie, puse să-l ucidă, așa după cum se vede, imediat, față și de necredincioasa-i favorită.

UN FAPT EXTRAORDINAR

Fachirii din Hindoustan cată, prin suferinți să se impue de bună-voie, să ajungă la sfințenie și la o putere supranaturală.

M. Osborne, ofițer în armata engleză, a fost într'o zi martor al unui fapt care poate părea de necrezut, ar a cărui autenticitate este atestată de un mare număr de persoane demne de toată încrederea.

Iată ce spune aest ofițer :

— In urma preparativelor cari duraseră cât-va timp, fachirul Yumb declară că este gata de a fi pus la încercare.

,,Maharadjahul și ceilalți se adunară aproape de un mormânt de zid, construit anume pentru a primi pe fachir.

,,Sub ochii noștri, fachirul astupă cu ceară nările și urechile sale; după aceea își desbrăcă hainele. Il înfășurară apoi într'un sac de pânză și, în urma dorinței lui, îi întoarseră limba înapoi astfel ca să-i astupe intrarea gâtlejului.

,,După această operație, fachirul căzu într'un fel de letargie. Sacul care îl conținea fu închis și un sigil fu pus pe el de către maharadjah.

,,Acest sac fu așezat apoi într'o ladă de lemn, pecetluită și cu lacăte, care fu scoborâtă în mormânt; se aruncă o mare cantitate de pământ deasupra, se bătu bine acest pământ și se semănă de-asupra orz.

,,In fine fură puse santinele, cari să păzească zi și noapte mormântul.

— Cele zece luni fiind trecute, se procedă la exhumarea corpului. Se deschise în prezența noastră lacătele, se rupseră pecețile și după aceea scoaseră pe fachir din ladă.

,,Nici pulsație la inimă; nici o respirație: numai în creștetul capului rămăsese o căldură care putea face să se presupue prezența vieței.

,,Atunci o persoană îi introduse foarte încetișor degetul în gură și-i reașeză limba în poziția ei normală; apoi îl fricționară și vărsară apă caldă peste tot corpul lui.

,,Puțin câte puțin respirația și pulsațiile se restabiliră și fachirul se sculă și începu să meargă surâzând.

,,El ne spuse că în timpul șederei lui sub pământ, avusese niște visuri delicioase, dar că deșteptarea sa fusese penibilă; înainte de a-și recăpăta cunoștința, el avusese amețeli»...

E într'adevăr supra-natural acest autentic fapt.

PESCARII HINDUȘI

CATAMARANELE DIN MADRAS

Pescarii din Madras formează o interesantă colonie pe care etnografii aŭ studiat-o cu îngrijire și care are particularități curioase de moravuri.

Ei se servesc din timpuri imemoriali, de niște luntrii ciudate numite «catamaran» cari probabil aŭ fost inventate de vre-un strămoș îndepărtat, în epoca preistorică, când cea mai mare parte a peninsulei industanice era populată de rasele negre, cari aŭ fost mai târziŭ gonite de Aryașii cu fața albă.

Cu toate că acești pescari se aventurează departe de coastă, se poate zice că luntrile lor sunt insubmersibile.

Ele sunt formate din trei trunchiuri de lemn foarte ușor, care nu

e poros așa că nu se umflă în contact cu apa.

Pescuitorii din Madras sunt oameni practici. Pentru o ast-fel de imbarcație ei n'aŭ nevoe să închirieze vre-un garaj, și mai puțin să construiască pe malul apei adăposturi înclinate anume clădite cum fac de pildă, pescarii de sardele francezi.

Ei își duc bărcile în brațe, pur și simplu!

Inainte de miezul zilei ei pleacă de pe la colibele lor cu trei trunchiuri de lemn pentru catamaran, pe cari un om e în stare să le ducă.

Ii așează unul lângă altul pe nisipul de pe plaje și-i leagă cu curele. In mai puțin de cinci minute barca e gata. In ea pescarii pun plasa și alte instrumente de pescuit, precum și un catarg cu pânză.

După pescuit, pescarii desfac trunchiurile și-și duc acasă tot așa de comod barca.

Pescarii din Madras formează o castă proprie și vorbesc un jargon pe care nu-l înțeleg ceilalți locuitori din Madras. Nu profesează nici o religiune, dar cred în existența a câtor-va genii.

Geniile mărei sunt, în ochii lor, cele mai de temut, și pescarii din Madras nu se îmbarcă pe catamaranele lor până ce nu le oferă boabe de grâu pe cari le asvârl în apă de cele două părți ale bărcii, mormăind o rugăciune.

Arg.

CELE TREI AVENTURIERE

— Mare roman de aventuri senzaționale —

— Urmare —

De mai multe ori in viața mea avusesem prilejul să constat că nu sânt om fricos. Odată fusesem atacat de un mistreț, și îl ucisesem cu mult sânge rece. Dar un pericol necunoscut, care să mă surprindă dintr'un moment într'altul, fără ca să'l fi putut prevedea, fără ca să'l pot vedea poate,—nu mă atrăgea de loc.

Eram încântat că mai aveam cincisprezece zile înaintea mea pentru a mă gândi ce aveam de făcut.

Clotilda mă părăsise și se instalase în fața oglinzei. Se pregătea să iasă și voia să se facă frnmoasă, pentru a place.

Nu știŭ cum, dela dorința aceasta de a place a Clotildei, m'am gândit la fulgerarea dragostei și apoi, îndată, la d. Brasset.

Oare cine avea să descopere vre-o dată misterul morței sale?

— Dar d. Brasset? — întrebai de odată, intorcându-mă spre Clotilda.

— Se odihnește liniștit în cimitirul Sf. Maria. Când te puteam părăsi uneori, mă duceam să'i duc flori pe mormânt.

— Mulțumesc, Clotildo, dar aș dori să știŭ cum și-a explicat lumea moartea sa.

— Ah, despre asta am auzit spunându-se o mulțime de fleacuri. Toată lumea spune că d. Brasset a murit din cauza electricității.

— Ah!..

— Așa spuneaŭ cu toții, dar eŭ nu'i pot crede. După ce am fost atâta vreme în serviciul unor oameni de știință, știŭ și eŭ ce este electricitatea.

— Și ce crezi tu?

— Ei, o mică flacără care se aprinde într'o sticlă și luminează așa de frumos, nu poate ucide pe nimeni.

Cu greŭ mi-am putut stăpâni rîsul. Clotilda însă continuă, fără să bage de seamă:

— Mă duc acum în piață. D. doctor Varanow va veni pe la orele 11; sunt sigură că d. doctor îți va recomanda hrană întăritoare, de aceea mă pregătesc de mai înainte. Trebue să'ți recapeți puterile, d-le Carol.

Am rămas singur. Am privit bine în jurul meŭ, pentru a'mi da seamă de poziția camerei pe care o ocupam. In grădină am zărit o bancă albă și o alee care se pierdea sub boschete. Mai incolo era un puț.

Un miros frumos venea din grădină; mă simțeam foarte bine.

Nu știŭ de ce mi-aŭ venit în minte niște versuri ale lui Horațiŭ:

Numai din pragul mormântului poți prețui mai bine viața.

Dar iată că de odată, în grădină, crengile unui boschet se mișcară. Apăru o fetiță de vre-o cincisprezece ani, care 'și duse degetele la buze, făcându-mi semn că nu trebuia să vorbesc.

Era o apariție cât se poate de bizară; s'ar fi zis vre-una din acele apariții fantastice despre cari ne vorbesc poveștile poporului.

Era o fată zveltă, aproape slabă. Avea mișcările vioae, pline de o grație sălbatecă.

Figura ei, încadrată de un păr blond frumos, era luminată de doui ochi negri, ca de foc.

Și costumul pe care'l purta!.. Era, fără îndoială, vre-una din acele ființe rătăcitoare, pe cari la întâlnești întdeauna pe la țară și de cari aŭ așa de mare groază țăranii.

Dar, prin excepție, aceasta era o fată tare drăguță, tare grațioasă și oare-cum impunătoare.

Da, da, impunătoare; avea în ochii ei ceva care o făcea să poată da ordine și să fie ascultată.

Dar n'am avut răgaz să meditez multă vreme asupra acestei apariții.

— Ești singur, nu-i așa?—mă întrebă necunoscuta, apropiindu-se mai mult de fereastră.

Fără să-mi daŭ bine seama, am răspuns:

— Da.

Atunci fata se apropie mai bine și se sprijini de pervazul ferestrei, ca și cum prezența sa acolo ar fi fost cât se poate de naturală.

— Nu-i așa că d-ta ești d. Carol, protejatul d-lui Brasset?

— De sigur. Dar d-ta?

— Oh, eŭ.. Vei afla lucrul acesta la noapte, când voi veni din noŭ.

— Cum asta?

— Da, vo veni la noapte și am voit să te înștiințez, pentru ca să nu'ți fie teamă. Gardiana d-tale n'are nevoe să știe.

— Dar în timpul nopții Clotilda închide toate ușile și toate ferestrele,

Tânăra fată surîse.

— Știŭ eŭ să deschid și ușile închise, răspunse dînsa. Am mai deschis și aici de multe ori, pe când d-ta aveai delir. Așa încât te rog să nu fii de loc neliniștit și s'o lași să închidă peste tot. Nu există încuetoare secretă pentru Regina; nu, nu există.

— Apoi, întinzând capul înainte, ascultă cu atenție.

— Servitoarea d-tale se întoarce; la revedere la noapte.

Și dispăru cum apăruse, pierzându-se în tufișuri.

Aș fi putut crede că visasem.

Peste un moment Clotilda năvăli în camera mea, urmată de doctorul Varanov.

— Da, d-le doctor, îi spunea dînsa, de-acum bolnavul este vindecat și are nevoe numai de leacurile mele.

Și bucuria bietei Clotilde fu nemăsurată, când d. Varanov îi declară că în adevăr intrasem în convalescență și că putea să-mi dea de acum câte puțină supă.

Am fost foarte vesel în ziua aceia, și aș fi fost de sigur fericit, dacă nu m'ar fi neliniștit gândul fetei boheme. M'am întrebat cum avea să intre fata aceasta la mine, după ce Clotilda avea să închidă, și să zăvorască bine pretutindeni?

Pentru ca să pătrundă cine-va noaptea într'o casă, pentru ca să se expue a fi luată drept hoață, trebue să aibă un motiv serios.

Și ce motiv putea să aibă acea

fată,—Regina, cum îmĭ spunea că o chiamă?

Eram așa de preocupat de gândul aceste fete misterioase, în cât am dat foarte puțină atenție vorbelor d-luĭ notar Barateau, care aflând că-mĭ este maĭ bine, venise să mă viziteze în cursul zileĭ.

Și cu toate acestea d. notar, avea să-mĭ spue lucrurĭ cu totul interesante; dar ca toțĭ notariĭ făcea o lungă introducere.

In cele din urmă îmĭ spuse că eram stăpânul uneĭ sume de 12 miĭ de francĭ, pe care d. Brasset o depusese la dânsul pentru mine. Imĭ lăsase de asemenea mobilierul și cărțile sale.

— Dar, îmĭ spunea notarul, din nefericire toate lucrurile acestea nu maĭ există.

— Cum asta?.. Cărțile și mobilele d-luĭ Brasset nu maĭ există?

— Vaĭ, nu!

— Și de când asta, mă rog?

— De la 14 ale luneĭ August, d-le Carol. In ziua aceasta un incendiŭ a distrus imobilul în care se aflaŭ obiectele d-luĭ Brasset.

— Un incendiŭ?... Casa noastră a ars?

— Până la temelie. A fost o adevărată fericire că nu te aflaĭ și d-ta acolo, căcĭ altminterĭ am fi avut două victime de înregistrat.

— Așa dar, există o victimă?

— D-na Braca, proprietara, a fost găsită carbonizată.

Și cum eŭ rămăsesem mut, îngrozit de gândul că și focul acesta era tot opera mizerabililor carĭ atentaseră la viața d-luĭ Brasset, notarul continuă liniștit:

— De alt-fel lucrurile n'aveaŭ mare valoare, și faptul este supărător numaĭ prin aceia că pierzĭ o amintire care îțĭ era scumpă.

,,Peste cincĭ-spre-zece zile, după cum mi-a spus medicul d-tale, veĭ fi complet vindecat. In acel moment formalitățile pentru emanciparea dumitale vor fi terminate și veĭ deveni stăpânul a douăsprezece miĭ de francĭ. Nu orĭ-ce tânăr de vrâsta d-tale poate avea la îndemână o sumă așa de frumușică. Dar despre asta vom vorbi noĭ maĭ târziŭ. La revedere, d-le Carol; vezĭ, te rog, de te fă sănătos.

Notarul spuse toate acestea cu obișnuita sa voce de om cumpătat, fără să bage de seamă cât eram de neliniștit.

Pericolul acela necunoscut, care plutea de-asupra capuluĭ meŭ, se maĭ manifestase încă odată.

Fără îndnială, oameniĭ legeĭ ar fi înălțat din umerĭ când m'aș fi dus să le afirm asemnea lucru. Magistrațiĭ cer întotdeauna dovezĭ materiale și de sigur că aŭ dreptate să aibă această pretenție.

Dar eŭ eram sigur. Fără îndoială că după ce d. Brasset fusese ucis, dușmaniĭ săĭ voiseră să distrugă dovada misteruluĭ care se afla printre hârtiile profesoruluĭ.

CAP. V

Miezul nopțiĭ. Ceasornicul de la biserica Sf. Mihaĭ sună cele douăsprezece loviturĭ cu un zgomot prelung.

Ascultam cu atenția încordată cum se pierdeaŭ vibrările în noapte.

După masă, mă prefăcusem mort de somn; Clotilda, care era acum maĭ liniștită în privința sănătățeĭ mele, se dusese și dînsa să se culce maĭ de vreme.

Sărmana fată se chinuia de două lunĭ și jumătate, veghind zi și noapte la căpătâiul meŭ; așa că acum avea mare nevoe de odihnă.

Timp de vre-un sfert de oră am auzit-o plimbându-se încoace și încolo prin camera eĭ și după aceea n'am maĭ auzit nimic. Adormise.

Eu însă nu puteam dormi și lucrul acesta mă supăra foarte mult. Nu doar că mi-ar fi fost somn, dar așteptarea îmĭ încorda nerviĭ și mă enerva.

Știțĭ că eram în așteptarea aventurièreĭ Regina.

Era bizar cât de multă încredere îmĭ inspirase fata aceasta de la prima vedere; doream acum din toată inima s'o văd cât maĭ repede. Mi se părea că dacă n'avea să seție de cuvânt și n'avea să vie la întâlnire, frigurile aveaŭ să mă cuprindă din noŭ.

Număram momentele și tresăream la fie-care zgomot pe care 'l auzeam afară, spunându-mĭ: dînsa este.

Mă gândeam apoĭ că poate fata era împiedicată de ceva să'șĭ pue gândurile în aplicare; ușor e a spune din gură: voĭ face cutare și cutare lucru; dar de la vorbă pînă la faptă e o distanță mare.

De-odată însă, pe când mă osteneam să rezolv cu gândul problema aceasta a întârziereĭ celeĭ care 'mĭ făgăduise că va veni, un scârțâit metalic ajunse pînă la urechile mele.

Zgomotul venea de afară. S'ar fi zis că cineva căuta să deschidă fereastra pe care Clotilda o închisese cu multă îngrijire înainte de a se culca.

Eram sigur că pe această cale Regina n'avea să poată ajunge pînă la mine, pentru că socoteam cu neputință să deschidă cineva pe dinafară o fereastră așa de bine închisă.

Pe atuncĭ nu fusesem nicĭ odată în legătură cu spărgătoriĭ de meserie și eram foarte naiv în materia aceasta.

Fapt este că Regina a învins toate greutățile, a deschis fereastra și a intrat în camera mea.

Aventuriera aprinse un chibrit și apoĭ o bandă de hârtie, care semăna foarte bine cu hârtia de Armenia. După aceea se duse și aruncă o privire furișă în camera Clotildeĭ, închizând binișor ușa în urma eĭ.

— N'aș vrea să ne supere Clotilda, murmură dânsa apropiindu-se de mine. Fumul acesteĭ hârtiĭ îmbibată cu suc de mac, o va face să doarmă pînă dimineața.

— Dar se va deștepta? — întrebaĭ cu oare-care neliniște.

— Fără îndoială. Deși sunt aventurieră, n'aș face răŭ nicĭ uneĭ muște. Sunt o pungășoaică miloasă.

Modul cum spuse dînsa cuvintele acestea mă uimi; știam bine că există uniĭ oamenĭ a cărora meserie este să inspecteze buzunarele altora, dar nu auzisem pînă atuncĭ să se laude vre-unul cu această meserie.

— Așa dar sunteți pungaș, d-șoară? — întrebaĭ ironic.

— După cum ți-am spus, răspunse dînsa cu tonul cel maĭ natural din lume.

Eram emoționat de accentul cu care îmĭ vorbea, dar totușĭ am înălțat din umerĭ.

— Facĭ asta de sigur ca să râzĭ...

— Ba pentru ca să trăesc, mă întrerupse dînsa, și te asigur că întâmplarea asta a fost o mare fericire pentru d-ta.

De astădată am rămas cu gura căscată. Convingerea cu care 'mĭ vorbea mă pătrunse și pe mine.

Aventuriera se apropie din noŭ de ușa Clotildeĭ și după ce ascultă un moment, zise:

— Acum nu maĭ e nicĭ o grijă din partea asta. Voĭ aprinde lampa și îmĭ voĭ chema prietenele.

Și în adevăr, un moment după aceea lampa fu aprinsă. Aventuriera făcea totul, ca și cum ar fi fost acasă la dînsa. Eŭ o urmăream cu ochiĭ, încântat că o vedeam atât de grațioasa și uimit peste măsură de simpatia pe care o nutream pentru această d-șoară pic-poktet, care ar fi trebuit să'mĭ inspire numaĭ dezgust.

Regina părea că nu se îngrijește de loc de privirile mele. Se apropie de fereastră și modulă o chemare bizară. Era un strigăt pe care îl maĭ auzisem une-orĭ noaptea în câmpie, dar n'a fi putut spune lămurit al căruĭ animal era.

— Să nu te mire deloc, îmĭ spuse Regina; în curând vor sosi și prietenele mele.

— Ce prietene?

— Fureta și Satina.

Și cum Regina băgă de seamă că numele acestea nu'mĭ prea plăceaŭ, îmĭ zise cu oare-care milă:

— Un nume n'are importanță de cât atuncĭ când e legat de o persoană. Dar iată prietenele mele vin și țĭ le voĭ prezenta.

In adevăr, peste un moment alte

două fete năvăliră în camera mea. Camera mea de culcare părea transformată într'un campament de bohemĭ. Hainele celor două fete dovedeaŭ acelaş dispreţ pentru orĭ-ce podoabă ca şi hainele Regineĭ.

Amândouă aveau aproape aceeaş vârstă. Una era mică, grăsulie, cu faţa rotundă, cu părul roşu; era comună şi simpatică.

— Fureta, — mi-o recomandă Regina.
gina.

A doua era înaltă şi avea faţa neagră ca abanosul:

— Satina.

Cele două fete se înclinară în faţa mea.

— Eŭ sunt şeful lor, continuă Regina. Orĭ-ce vreau eu, vor şi ele; mă ascultă orbeşte când le comand.

Fureta şi Satina părură mândre de aceste aprecierĭ.

Nu mă înşelasem când îmĭ spuneam că Regina poseda secretul de a se face ascultată. Fata aceasta aparţinea aceleĭ rase de oamenĭ carĭ se nasc şefĭ.

— Ştiŭ, d le, continuă dînsa, că obiceiurile voastre sunt cu totul altele decât ale noastre acestora carĭ n'avem alt acoperământ decât bolta ceruluĭ; de aceea mă voiŭ conforma şi 'ţĭ voiŭ povesti cine suntem. pentru ca să ştiĭ şi d-ta cu cine vorbeştĭ.

Bizară fată. Avea darul de a mă domina din ce în ce maĭ mult.

Şi aproape fără voia mea, cu o politeţă pe care n'aş fi avut-o nicĭ odatu faţă de o ţigancă bohemă, răspunseĭ:

— Nu e nevoe.

— Ba da, este nevoe. In modul acesta veĭ înţelege multe lucrurĭ.

Şi cu vocea măsurată, vorbi:

CAP. VI

— De când ne putem aduce aminte toate treĭ, am trăit mereu iarna în Anglia şi vara în Franţa. De ce? Pentru că aşa voia *lordul*. Iĭ spuneam lordul, pentru că era stăpânul nostru. Ne învăţa să furăm.

— Să furaţĭ? — exclamaiŭ eŭ indignat.

Indignarea mea păru că le surprinde.

— Pentru asta iĭ suntem recunoscătoare, continuă Regina. Ne-a înzestrat cu o dibăcie rară. La ultimele serbărĭ din Londra am furat tabachera lorduluĭ-maior, care se afla în mijlocul tuturor consilierilor săĭ.

In accentul cu care pronunţa aventuriera aceste cuvinte era multă mândrie.

Aşa dar nenorocita nu înţelegea toată grozăvia fapteĭ sale?

— Părinţiĭ d-voastră... începuĭ eŭ.

— Părinţiĭ noştri... repetă Regina; fără îndoială că trebue să avem şi noĭ părinţĭ, ca toată lumea. Dar nu'ĭ cunoaştem. Ştiĭ doar şi d-ta că i se poate întâmpla cuiva accidentul să nu-şĭ cunoască părinţiĭ.

Fraza aceasta avu darul să-mĭ schimbe cu totul gândurile.

In adevăr, ştiam şi eŭ destul de bine că i se poate întâmpla cuiva accidentul acesta. Dar pe când eŭ avusesem norocul să daŭ peste d. Brasset, Regina...

Cu o mişcare inconştientă i-am prins mâna şi i-am strâns-o cu putere. Am citit în ochiĭ eĭ marĭ, negri oare-care mişcare maĭ întâĭ, apoĭ multă mulţumire. Era oare-cum emoţionată când continuă:

— Pe scurt, furam: iarna la Londra, iar vara în staţ'unile balneare franceze şi belgiene. In modul acesta am ajuns să cunoaştem bine treĭ limbĭ: franceza, spaniola şi engleza. Am fi putut trăi fericite; luând câte puţin de la aceia carĭ aveau prea mult, am fi putut avea şi noĭ destul. Dar lordul era un om rău şi nu se mulţumea nicĭ odată cu cât iĭ aduceam. Şi când i se întâmpla să bea ceva maĭ mult—şi lucrul i se întâmpla des de tot,—ne bătea foarte rău.

—Mizerabilul!—exclamaĭ eŭ, strângând pumniĭ; de sigur că l'aţĭ părăsit...

— Da, l'am părăsit.

— Să bată nişte copiĭ!

— Oh, nu de asta l'am părăsit, răspunse cu gravitate Regina. Eu ştiu că femeile sunt întotdeauna bătute de bărbaţĭ, aşa că nu e rău să te deprinzĭ din copilărie cu loviturile.

— Atuncĭ de ce l'aţĭ părăsit? — murmuraĭ eŭ, foarte încurcat de răspunsul pe care mi'l dăduse aventuriera.

— Pentru că bea prea mult. Toţĭ bărbaţiĭ beaŭ, ştiŭ bine; dar eu nu mă pot deprinde cu ideia aceasta... Oameniĭ beţĭ mă desgustă peste măsură.

Am rămas din noŭ cu gura căscată.

Regina vorbea cu o franchetă pe care n'o pot numi cinică, pentru că nimic nu era cinic la fata asta; dar vorbea în aşa mod, încât trebuia să ajung la concluzia că n'are conştiinţă.

Brutalitatea şi beţia iĭ apăreaŭ ca inerente fireĭ omeneştĭ şi cu toate acestea, în cugetul eĭ, călăuzită numaĭ de o delicateţă care trebuia să'ĭ vie din naştere, se revolta contra josnicieĭ beţieĭ.

O lăsaĭ să urmeze:

— Când nu poţĭ suferi un lucru, e maĭ bine să te depărtezĭ de el. Tureta şi Satina erau sătule de bătae, şi-ar fi dorit şi ele să scape de sub stăpânirea lorduluĭ.

«Le-am propus să fugim împreună şi să ne asociem. Ne simţiam toate treĭ destul de dibace pentru a putea trăi şi singure. Şi apoĭ, de acum înainte nu maĭ trebuia să împărţim cu nimenĭ produsul furturilor noastre. Prin urmare, aveam posibilitatea să furăm maĭ rar, şi să ne expunem maĭ puţin a fi prinse.

«Aŭ primit amândouă propunerea, cu condiţia ca să primesc să fiŭ şeful lor.

«Sânt nişte firĭ blânde, adăugă Regina cu un surâs melancolic, şi aŭ nevoe să fie conduse de cineva, să asculte de ordinele cuĭva.

Ascultam din ce în ce maĭ uimit. Simţeam acum că nutresc oare care admiraţie pentru această aventurieră.

Da, era chiar admiraţie. Iĭ admiram hotărârea şi maĭ cu seamă modul cum vorbia. Imĭ spuneam că fata asta nu era vinovată, — în înţelesul filozofic al cuvântuluĭ, bine înţeles. *Fura cu nevinovăţie*, pentru că nimenĭ nu aruncase în sufletul eĭ noţiunea bineluĭ şi a răuluĭ.

— Aşa s'a făcut, continuă Regina, după un moment de tăcere, că într'o bună zi ne-am trezit la Havre. Am privit înmormântarea d-luĭ Brasset, şi am aflat că d-ta eraĭ bolnav, domnule Carol. Casa d-tale nu maĭ era acum locuită decât de bătrâna doamnă Braca... Nişte pungăşoaice ca noĭ, nicĭ nu puteaŭ să viseze un prilej maĭ minunat.

«Ştiam că d-na Braca se culca de obiceĭ la orele nouă seara, şi că maĭ înainte de a se culca, bea un ceaĭ de foĭ de mac, pentru ca să poată dormi.

«Prin urmare, mica explorare pe care mi-am pus în gând s'o fac nu prezenta nicĭ o primejdie.

«Inţelegĭ bine că străiniĭ nu purtaŭ nicĭ o grijo de avutul d-tale; şi tocmaĭ întâmplarea asta, avea să ne servească de minune.

O ascultam cu atenţia încordată. Simţiam bine că fata asta avea să pronunţe în curând nişte cuvinte hotărâtoare pentru existenţa mea.

— Noaptea următoare, continuă dânsa, Fureta şi Satina aŭ rămas de pândă în stradă, şi eŭ m'am urcat spre apartamentele d-tale. Ştiam că d-na Braca băuse obişnuitul eĭ ceaĭ adormitor, şi eram sigură că nimenĭ nu mă va turbura.

«Prada pe care am putut-o face, a fost mică de tot: vre-o treĭ leĭ uitaţĭ într'un sertar şi o tabacheră de argint.

«Veneam prea târziŭ. Când vrea cineva să iasă cu mâinile pline din casa unuĭ mort, trebue să-l viziteze chiar în ziua înmormântăriĭ. Atuncĭ poate alege în voe câteva micĭ amintirĭ.

«Pentru ca să facă cineva lucrul acesta, n'are nevoe de cine ştie ce mare dibăcie; cu toate acestea eŭ nu l'am putut face nicĭ odată.

«Nu știŭ de ce, dar mâna îmĭ tremură într'o casă în care oamenii plâng, și mi-ĭ cu neputință *să lucrez*.

Pentru a doua oară Regina se arăta înzestrată cu o delicateță adâncă. Această aventurieră care n'avea nicĭ o idee despre regulele moraleĭ, găsise în ea însășĭ puterea de a se împotrivi spoliăreĭ familieĭ unuĭ mort.

Ea lua în ochiĭ meĭ proporțiile unuĭ sfinx blond cu ochiĭ negri; ochiĭ negri nu pot strica nicĭ odată nimica, nicĭ shiar la un sfinx.

Regina, fără să bănuiască reflecțiile pe carĭ povestirea sa le stârnia în creerul meŭ, continuă:

— Supărată de neizbânda pe care o încercam, mă hotărâsem să mă retrag, când de-odată, se auzi o șuerătură. Era un semnal care venia din partea de sus a străziĭ, unde stătea de pândă Satina. In curând Fureta îĭ răspunse din cealaltă parte a străziĭ.

(Va urma)

RECORDUL DE AVIAȚIUNE

In timpul din urmă treĭ aviatorĭ, aparținând la treĭ națiunĭ legate între ele, prin legăturĭ de trainică amiciție și stimă reciprocă, aŭ întreprins sborurĭ minunate.

Aviatorul francez Jacques de Lesseps.

Cel dintâĭ a fost francezul Jacques de Lesseps.

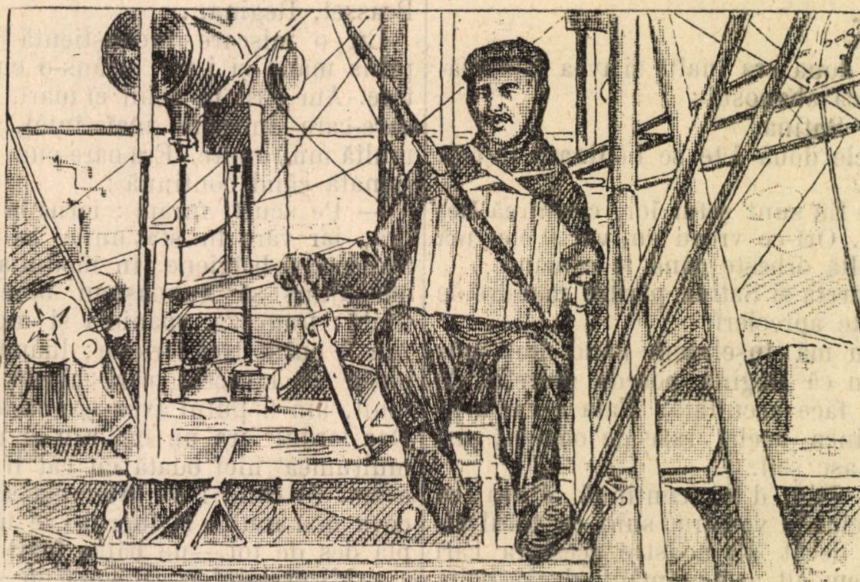
Se știe că Lesseps a trecut și el cu un monoplan Blériot, canalul Mânecei, reînoind ast-fel încercarea maestruluĭ și amiculuĭ săŭ Louis Blériot.

Câte-va zile maĭ târziŭ, la 29 Maĭ st. n., aviatorul Glenn Curtiss, acelaș care se acoperise de glorie în primul meeting din Reims, anul trecut, a executat un sbor absolut remarcabil.

Pe biplanul pe care l'a inventat, el a plecat din Albany, capitala Statuluĭ New-York; își impunea ca itinerar cursul sinuos al Hudsonuluĭ și trebuia să se întoarcă la New-York, în speranța de a câștiga premiul oferit de ziarul «*The World*», în valoare de 50,000 leĭ.

In cursul drumuluĭ, sfârșindu-i-se petrolul, aviatorul s'a oprit în orașul Pughkeepsie, unde și-a umplut rezervoriile.

Apoĭ, reluându-și sborul, el se scoborâ într'o livadă situată la nord de marele oraș, după ce străbătuse în treĭ ore o distanță de 230 klm. Al treilea sbor a fost la 2 Iunie st. n.

Aviatorul englez Rolls pe biplanul săŭ.

Un tânăr aviator englez, d. Charles Stewart Rolls, fiul cel maĭ mic al lorduluĭ Llangattock, a isbutit să treacă de două orĭ pasul de Calais într'o oră și jumătate.

— Pe când traversarea Atlanticuluĭ în aeroplan?

Blaz.

Prezicerile unuĭ cântăreț din Guzla

Principesa Xenia a Muntenegruluĭ —a căreĭ soră este soția Regeluĭ Italieĭ—întâlni acum vre-o câțĭ-va anĭ un bătrân cântăreț din Guzla pe care îl chemă la palat. Bătrânul care, ca și semeniĭ luĭ, se îndeletnicea cu prezicerea viitoruluĭ, examină mâinele tinereĭ principese și-ĭ spune că i se va oferi o coroană.

«Dar să n'o primeștĭ, adăogă el, fiind-că e o coroană fatală pe care o văd plină de sânge. Așteaptă, veĭ vedea că ți se va oferi altă coroană maĭ frumoasă și maĭ puternică».

Principesa râse mult de această profeție. Cu toate acestea, puțin timp după aceasta, Alexandru al Serbieĭ ceru pe tânăra fată în căsătorie. Alexandru însă fu refuzat.

Cititoriĭ știŭ cât de real fatală a fost această coroană, căcĭ regina Draga, care o primise, a fost asasinată împreună cu soțul eĭ de conspirația militară. Din acea zi principesa Xenia a refuzat orĭ-ce cerere în căsătorie.

De curând un arhiduce al caseĭ de Austria a cerut-o în căsătorie. Dar fica principeluĭ Nicolae este o patriotă ferventă, o pan-sârbă înflăcărată și are pentru Austria o antipatie de neînvins. Ast-fel când arhiducele își anunță vizita la palatul regal din Cetinge și când buna principesă văzu pe tatăl săŭ hotărât să facă tot ce-ĭ va sta în putință pentru ea, maĭ cu voe, maĭ fără voe, această alianță avantagioasă să se facă, tânăra principesă declară prințuluĭ Nicolae:

— Dacă pune piciorul aci, plec pentru totdeauna».

S'aŭ făcut atuncĭ demersurĭ diplomatice și vizita arhiducală nu a maĭ avut loc.

Ast-fel Principesa Xenia n'a devenit arhiducesă austriacă. Superbă și senină, ea așteaptă realizarea părței a doua a profeției bătrânului cântăreț din Guzla: coroana regală, maĭ frumoasă și maĭ puternică. Care va fi aceasta?

Doru.

NOTIȚE MONOGRAFICE

— Urmare —

Tg.-Ocna.— Acesta e un orășel cu o populație cam de 10 miĭ locuitorĭ. E situat pe malul stâng al Trotușuluĭ, la confluența sa cu apa Slănic. In timpul vereĭ e frecventat de multă lume, fiindcă aicĭ trebue să staționeze trenul, maĭ înainte de a lua direcțiunea Slănicului, de oare-ce între Tg.-Ocna și băĭ nu e cale ferată. E un oraș frumușel, dar cu multă populație evreească.

De alte celea ale orașuluĭ nu mă ocup, aŭ spus alțiĭ de ajuns. Doar, că în apropiere de oraș, chiar în marginea luĭ, peste Trotuș, sunt băile: «Nastasachi». Aceste băĭ, am auzit că sunt proprietatea comuneĭ, cumpărate nu de mult cu vr'o 40 miĭ leĭ. Comuna, în schimb, încasează în timpul sezonuluĭ, cam 4 miĭ leĭ, din carĭ nu sunt scăzute cheltuelile.

Dar să las acestea la o parte și să arăt ce mi-a plăcut și ce m'a impresionat maĭ mult. Mergem spre gară. De pe o ulicioară, aud:

«— Zanciro!... fă 'napoĭ! — Leleĭ, merg și io la horă!».

Era Duminică. In mahalaua Găvanuluĭ era horă. Mă hotărăsc s'o privesc. Luându-mă după direcțiunea ce mi-o dădea tineretul în mișcarea eĭ, trec linia ferată și apuc pe șoseaua ce merge spre Pețeanĭ. Inaintez în voie. Pe marginea șoseleĭ înainte, în fața uneĭ case, se vede lume adunată. Incep a auzi zdrângănit de cobză și țâțâit de vioară. Mirosul de velniță, șireagurile de covrigĭ dela fereastră, îmĭ vestesc că jocul era în localul crâșmeĭ. Mă apropiĭ. In fața stabilimentuluĭ, băețandriĭ între 14 și 17 anĭ, hârjonindu-se. Mă așez pe prispă, pe un scaun de lângă păretele crâșmeĭ. Inăuntru: sunet de vioară și cobză, tropăit de picioare, vorbă, râsete, chiuiturĭ. Muzica de doĭ încetează. Buluc de fete și flăcăĭ scapătă pe ușă afară, pentru a se răcorĭ. Ca chip, fetele sunt: scunde, țigărâte la față; îmbrăcămintea li-e orășănească, gata să cadă de pe ele, par'că ar fi fost împrumutată. Flăcăiĭ sunt făcuțeĭ, uniĭ chiar răsărițĭ pentru vrâsta lor. Ca îmbrăcăminte aŭ: pălăriĭ de pâslă, jiletcĭ de postav fără mânicĭ, cămășĭ cu arniciu, ițarașĭ, ghete. Cu toțiĭ eraŭ veselĭ. Uniĭ din flăcăĭ eraŭ însă chefliĭ. Jocul, pentru un moment, se scoate afară, dar imediat frazele uneĭ «polcĭ», îĭ bagă iar înăuntru. Flăcăilor le convenea maĭ bine înghesuiala din crâșmă. Intru în vorbă cu un însurățel și-mĭ spune, că ocupația lor e agricultura, transporturĭ cu carul, iar de când sunt fabricele de prin prejur și lucrările dela drumul de fier, șosele, mâinĭ să aibă, câștigă 3—4 leĭ pe zi. De aceea și flăcăiĭ chefuesc și eĭ sărbătorile, că aŭ cu ce. Plec gândindu-mă: Câtă deosebire între Săliștenĭ și Găvaniĭ Tg.-Ocneĭ! Pricina o găsesc, că pe când la Săliștenĭ, între pătura de jos și celelalte clase: neguțătorĭ, meseriașĭ, preoțĭ, învățătorĭ, protopopĭ etc., e o frăție respectuoasă, la noĭ, între pătura de jos și celelalte clase saŭ bresle, o prăpastie!

Ocna (Salinele).— Fiindcă la Ocnele Marĭ n'am avut norocul să vizitez salinele, îmĭ propun să le cercetez pe cele de aicĭ. A doua zi de dimineață, mă îndreptez spre dealul cu bogăția de sare. In drum, mă găsesc cu treĭ institutorĭ din Bucureștĭ carĭ aveaŭ aceeașĭ dorință. Ajungem la saline. Localul direcțiuneĭ e așezat pe o vâlcea. In fața luĭ, se află o curte cu zidurĭ pe o parte și ulucĭ de alta. Innăuntru sunt magaziile cu sare. Santinelele răspândite pe la diferite colțurĭ, supraveghiază pe uniĭ dețin uțĭ, ce fac diferite lucrărĭ pela magaziĭ. Ocna vine dedesuptul localuluĭ direcțiuneĭ, întinzându-se spre deal. Din fața localuluĭ, ca să intri în ocnă, te scoborĭ maĭ întâĭ în curte pe niște scărĭ de piatră. Aicĭ jos, la scările de pe urmă, în coastele dealuluĭ, se află o gaură mare zidită, pe unde intri în ocnă. Tot aicĭ, într'o chiliuță, se află și un observator însoțit de o santinelă. Nu poțĭ intra în ocnă, dacă observatorul n'are poruncă dela direcțiune. De aceea, ajunșĭ la saline, ne-am prezentat maĭ întâĭ direcțiuneĭ, care nu ne-a permis intrarea, pe motiv că institutoriĭ eraŭ însoțițĭ de doamne. Eĭ s'aŭ retras, pentru a veni la orele 4 d. a., când vor fi scoșĭ ocnașĭ; iar eŭ prezintându-mă din noŭ direcțiuneĭ, spuindu-ĭ scopul, îmĭ dete voie și chiar fără nicĭ o taxă. Observatorul, după porunca avută, îmĭ permise intrarea și îmĭ dete și un furgon cu un dețin ut, pentru a mă duce în ocnă.

Până să ajung la subterană, de unde se scoate sare, am mers maĭ întâĭ pe un gang lung de 1 km. tot subpământean. Păreții ganguluĭ sunt pardosițĭ cu scândurĭ groase de stejar; pe jos, se află, o linie ferată, pe care umblă furgoanele de ducere și întoarcere. Are o lărgime cam 3 metri și tot cam pe atât de înnalt. Lumină n'are, așa că te servește de o lămpioară saŭ felinar. Pe gang, simțĭ o răcoreală, un curent ce se stabilește cu fundul ocneĭ prin răsuflătorile destinate pentru aerisire și gura eĭ. Ajuns la capătul călătorieĭ sub pământene, dețin utul ce-mĭ împinse furgonul, îmĭ strigă: «Dă-te jos, boerule!» Când mă uit înnainte... un abiz! Privită ocna de aicĭ, e înspăimântătoare, grozavă dar și frumoasă. E groaznică, fiind că aĭ înainte o prăpastie foarte mare. Este înspăimântătoare, căcĭ nefiind luminată de lumină naturală, ci de felinare, cu o lumină neîndestulătoare, maĭ ales că e și ceva fum, îĭ dă un aspect și maĭ înfricoșător. E frumoasă, căcĭ mi-a făcut impresiunea uneĭ vaste sălĭ de teatru puțin luminată, eŭ aflându-mă în galerie; saŭ a unuĭ sat cuibărit într'o fundoaie, pe la aprinsul lumânărilor, străbătut de o ceață, eŭ aflându-mă pe o coastă de deal. O iaŭ pe jos, la dreapta, pe o galerie. Condamnatul înnainte cu felinarul, eŭ după el. Pe jos, dreapta și sus, sare, pereții de sare; la stânga abiz. Din galerie scoborâm în jos, pe niște scărĭ întortochiate și săpate tot în sare, până în fundul ocneĭ. Sub picioare, bolovanĭ maĭ marĭ, maĭ micĭ, sare zdrobită.

Pe de lăturĭ maĭ multe cotloane, unele în lucru, altele în părăsire. In fața și stânga mea zăresc încă niște cotloane, în fundul cărora, la slaba lumină a felinarelor, zăresc chipurĭ de oamenĭ în mișcare. Inaintez și mă apropiĭ. In fundătura din față, oamenĭ necondamnațĭ, dar silițĭ de soartă așĭ câștiga existența astfel, lucraŭ, scoteaŭ sare cu mia de kg. In cotlonul din stânga — condamnațiĭ. Mă îndreptez spre eĭ. Imbrăcămintea casteliană li-e curată. Infățișarea voinicească, dar sarbezĭ la față. Văzându-mă uniĭ îșĭ blestemaŭ nașterea, unul înjura pe un primar, ceilalțĭ tăceaŭ și izbeaŭ în tact ciocanele de fier pe blocurile de sare, pentru ruperea bucăților. Mă uit în toate părțile. Bogăție, muncă cruntă ispășire de păcate! Părăsesc apoĭ locul, tot pe acelaș drum pe unde venisem.

Prezentându-mă din noŭ direcțiuneĭ, îĭ mulțumesc și îmĭ dă următoarele relațiĭ: Cantitatea anuală de sare extrasă e de 25 mil. kgr. Ca lucrătorĭ se întrebuințează: condamnațiĭ în număr de 150 și particularĭ cam 50. Particularilor li se plătește cu 1,45 leĭ mia de kilograme. Le vine zilnic de om până la 5 leĭ. Sarea se vinde cu 9 leĭ suta pentru mâncare și în țară, cu 4 leĭ în străinătate, cu 10 leĭ cea fină, 1 leŭ pentru industrie și 3 leĭ cea denaturată (p. vite). Venitul net al ocneĭ e de 1 milion leĭ anual.

Castelul, locuința arestanților, se află în altă parte. Aveam mare dorință de a-l vizita. Cu toată rugămintea, directorul nu mi-a permis intrarea. M'am mărginit a vizita numaĭ «Bazarul». In casele din fața castelului, se află o cameră destinată numaĭ expuneriĭ lucrurilor făcute de arestanțĭ și vindereĭ lor. E o expoziție de obiecte lucrate în lemn, piele, sare, piatră, etc. Multe din ele sunt chiar obiecte de artă, lucrate cu mult gust și pricepere. Amatoriĭ le cumpără. Tocmeala o facĭ cu arestanțiĭ ocnașĭ ca vânzătorĭ, plata o facĭ unuĭ gardian.

C. G. Coman,
institutor rural

Din «*Albina*».

Canibalĭ fără voie

Marele scriitor american, Mark Twain, mort de curând, a scris printre numeroasele luĭ lucrărĭ, una cu un caracter original și grozav de tot. Această istorie — scurtă ca tot ce'ĭ tragic, se poate rezuma in următoarele :

Niște călătorĭ englezĭ, 24 la număr, plecară cu un tren din St. Louis spre Chicago, în mijlocul uneĭ iernĭ grozave. Peste câte-va ceasurĭ de drum

Zăpada cădea intr'una totmaĭ abundentă

se porni o ninsoare neobicinuit de abundentă și trenul mergea din ce în ce maĭ cu greutate. La un moment dat el se opri și călătoriĭ împreună cu restrânsul personal al trenuluĭ munciră vre-o două ore la curățirea linieĭ, de zăpadă ; toată munca lor însă abia a ajutat să înainteze 40 de metri. Și ningea din ce in ce maĭ tare.

Trenul era blocat completamente intre două stațiĭ foarte depărtate una alta, de unde nu putea spera nicĭ un ajutor.

Toată ziua ninse. Spre seară se făcu o constatare — pentru toțĭ dezastruoasă : nu maĭ eraŭ alimente. Se 'ncercară să convingă pe câțĭ-va maĭ voinicĭ să meargă spre cel maĭ apropiat orășel spre a procura alimente. Dar aceia, cum se 'ntâmplase, cunoșteaŭ bine regiunea și — cu siguranță că primind propunerea primesc moartea de bună-voie, refuzară.

Toțĭ aŭ trăit o noapte spăimântătoare și de neuitată—atuncĭ. Și, cum se știe că s'a petrecut de multe-or pe ocean și pe mare în caz de naufragiŭ când treĭ saŭ maĭ mulțĭ oamenĭ aŭ scăpat într'o barcă, tot astfel fu și aicĭ. Unul maĭ cu judecată și maĭ hotărât se ridică și propuse — pentru ca să nu piară toțĭ, dobitocește, să se sacrifice unul sau doĭ dintre călătorĭ pentru... stomacul celorlalțĭ. Soluția era extrem de barbară, însă unica ce se putea găsi maĭ nemerit.

Se protestă contra eĭ ; câțĭ-va aderară și după o mulțime nenumărată de formalitățĭ, unul dintre eĭ, cel maĭ gras, fu votat jertfă. Și, într'o jumătate de oră, se anunță că : *d. Harris va fi servit...*

Alțĭ treĭ avură aceeaș soartă. In fine în a 4-a dimineață un soare aprins incendia câmpia nemărginită și albă, topi zăpada de pe linie și trenul se urni din loc...

Ilustrația arată starea trenuluĭ blocat de zăpadă și munca pasagerilor.

O VÂNĂTOARE

— Acum șease anĭ, eram procurator la vestita menajerie Hagenbek din Hamburg. Intr'o zi, primesc ordinul de a pleca împreună cu un coleg, James Broadway, în Brazilia de Sud, pentru a prinde tapirĭ, pecarĭ, (porcĭ sălbaticĭ) cazuarĭ, (struțĭ) poate și jaguarĭ, și în fine ce vom putea. Ni se dădu o scrisoare de recomandație către un fermier de acolo, Ricardo José, la care trebuia să tragem în gazdă.

«După vre-o treĭ săptămânĭ de călătorie cu vaporul, ajunserăm și amfitrionul nostru, senorul Ricardo José, pregăti totul pentru vânătoarea, ce trebuia să se facă în ziua următoare.

«A doua zi, la orele 8 dimineața José era în curte împreună cu 5 vânătorĭ neîncălțațĭ și parte din eĭ fără păláriĭ ! După o masă ușoară, începurăm să ne depărtăm pe drumul ce ducea în pădurea virgină din apropiere. Soarele ardea strașnic și pe obrajiĭ noștri curgeau râurĭ de sudoare ; de aceia furăm foarte mulțumițĭ când ajunserăm în semi-întunericul pădurĭĭ unde soarele nu ardea, ca pe drumul pe care-l străbătuserăm. Colibriĭ admirabilĭ steteaŭ agățațĭ pe ramurile arborilor și numaĭ strigătele maimuțelor întrerupeaŭ tăcerea pădureĭ. Celelalte animale tăceaŭ din cauza căldureĭ ; și în razele de soare, carĭ străbăteaŭ icĭ și colo printre arborĭ, sbârnâiaŭ milioane de insecte. La început mergeam pe o cărare, dar maĭ pe urmă cărarea se pierdu și noĭ trebuiam dese-orĭ să sărim, saŭ să trecem pe brâncĭ. Conducătorul care mergea înaintea noastră trecea printre tufișurĭ de Taquara ale căror ramurĭ le da la o parte cu mâinile și trecând maĭ departe — ramurile ne maĭ fiind încovoiate, ne loveam cu ceĭ carĭ veniaŭ în urmă, peste obraz, însângerându-ni'l.

Trecurăm micĭ râurĭ, târând armele după noĭ și căzând adeseorĭ în gropĭ invizibile, acoperite cu ramurĭ.

După o oră de mers, hainele mele eraŭ numaĭ zdrențe și ale luĭ James de asemenea ; totușĭ până acum nu văzusem nicĭ un vânat, și de aceea îmĭ pierise plăcerea. Acum înțelesei eŭ, de ce tovarășiĭ meĭ aveaŭ haine atât de primitive.

José, amfitrionul nostru, dădu drumul câinilor legațĭ până atuncĭ, carĭ fugiră

în direcţii diferite. Eŭ mă luaĭ după unul, care mă cunoştea maĭ bine. Trecând pe brâncĭ sub o arcadă de ramurĭ, văzuĭ cum câinele ce dispăruse puţin înainte, ţinea deja un tapir de bot. Instinctiv, tapirul târă câinele până la pârâul din apropiere, însă eŭ îl prinseĭ aruncând lasso-ul şi strângându-l tare. Desfăcându-ĭ apoĭ lasso-ul, îĭ puseĭ o botniţă, şi-l legaĭ de un arbore.

Mă luaĭ după câine, care o luase fuga înainte şi ajunseĭ la tovarăşiĭ meĭ ce urmăreaŭ o ceată de pekarĭ (porcĭ sălbaticĭ). Unul din eĭ, văzând că porciĭ sălbaticĭ se apropiară, apucă vreo zece cipo, (plante agăţătoare care se lasă de pe ramurĭ, orizontal) pe carĭ le învârti în jurul picioarelor. Spre nenorocirea luĭ, porciĭ poposiră tocmaĭ sub cipo, şi nu plecară de acolo, de oarece eraŭ înconjuraţĭ de câinĭ. Părăsindu-l puterile, el căzu în mijlocul lor şi fu devorat de eĭ.

James şi cu mine prinserăm maĭ mulţĭ porcĭ cu lasso-ul, legându-ĭ de picioare şi punându-le botniţe, bine înţeles, aceasta cu multă anevoie. Ceilalţĭ 4 vânătorĭ şi José, împuşcară vre-o douăzecĭ; iar restul animalelor o luară la fugă. După cât-va timp poposirăm şi ne astâmpărarăm foamea cu carne afumată de tapir. Insă ne sularăm iute căcĭ câiniĭ noştrĭ simţiseră ceva. Eŭ şi cu colegul meŭ James Broadway, abia puturăm să ne luăm după ceilalţĭ, carĭ cunoşteaŭ bine pădurea.

Ah! câţĭ vânătorĭ pasionaţĭ din Europa n'aŭ visat o vânătoare într'o pădure virgină a Braziliei!

Crudă realitate... hainele sdrenţuite, obrazul însângerat, tălpile ghetelor rupte, cu toate că eraŭ ghete noĭ, încât trebuiaŭ legate de picioare, mâinile umflate, etc., etc. Nu'ĭ destul?! Când ajunserăm la tovarăşiĭ noştriĭ aceştia omorâseră deja un tapir şi începeaŭ să-l jupoaie. Mă miram de faptul că starea lor nu era atât de deplorabilă ca noĭ. De ce? Pentru că sunt născuţĭ în mijlocul natureĭ, deprinşĭ cu toate greurile, talpa picioarelor e maĭ groasă decât talpa gheteĭ. Noĭ, (eŭ şi James) dacă am maĭ fi mers numaĭ 5 minute prin pădure, am fi căzut cu picioarele sângerânde,... umflate.

După ce tapirul fu jupuit, fie-care din noĭ tăiă câte o bucată din corpul eĭ fiind-că nu puteam să-ĭ transportăm, ceĭ 5 viĭ fură duşĭ legaţĭ de câte o frînghie, şi tapirul pe care—cu multă greutate îl găsiĭ, fu luat de asemenea. Intoarcerea a fost mult maĭ grea pentru că animalele—deşi trase după noĭ, abia ne urmaŭ, şi noĭ eram zdrobiţĭ de osteneală.

In sfârşit seara ne întoarserăm la ferma luĭ José, prăpădiţĭ şi obosiţĭ ca vaĭ de noĭ.

A doua zi José mă anunţă că prinsese într'o cursă, un jaguar minunat. Numaĭ decât procedarăm la introducerea luĭ în una din multele coliviĭ aduse de mine şi James. Momindu'l cu o găină, isbutirăm, uşa se lăsă, şi el era pe deplin captivat. A doua zi aşezarăm la marginea râuluĭ aparate speciale, aduse de noĭ pentru prinderea caimanilor.

Seara, spre bucuria noastră, 3 crocodilĭ brazilienĭ, numiţĭ Iacaré, se prinseră. Completarăm numărul animalelor adăogând şi 5 maimuţe urlătoare (Mycetes Caraya).

Astfel, îmbarcându-ne cu toate animalele închise în cuştĭ şi cu vre-o 50 de perechĭ de purceĭ şi găinĭ pentru hrana lor, ajunserăm la Hamburg cu animalele în viaţă, predându-le şefuluĭ nostru.

Incântat, şeful nostru hotărî să ne mărească leafa, pentru că într'un timp atât de scurt (3 săptămânĭ cât am stat în Brazilia) am putut captiva atâtea animale frumoase.

Walter R.

BICIUL DE FOC

— Mare roman de aventurĭ moderne —

— Urmare —

Fără îndoială că Larmette trebue să regrete acum timpul pe care l'a pierdut făcând curte guvernanteĭ; nu i-a fost de nicĭ un folos.

16 Martie. — Peisagiile s'aŭ schimbat, devenind aproape pitoreştĭ; în schimb ţinutul este aproape deşert. Toată noaptea am auzit urlete în câmpie.

Dimineaţa am întrebat:

— Ce însemnă sgomotul acesta infernal?

— Lupiĭ, mi s'a răspuns.

— Aşa dar, sânt lupĭ pe aicĭ?

— Da. S'aŭ scoborât din munţĭ. Sânt tare flămânzĭ, şi se zice că maĭ multe persoane aŭ fost atacate.

Natson, care asculta la doĭ paşĭ de mine, zise:

— Atuncĭ, cred că lucrul cel maĭ prudent ar fi să ne continuăm drumul tot pe lângă calea ferată.

— Pe acolo saŭ pe aiurea...

— Dar sunt staţiunile, cantoanele .. Am putea găsi un loc de refugiŭ la nevoe.

Hangiul făcu un gest, ca şi cum ar fi voit să spue că nu prea avea mare încredere în personalul drumuluĭ de fier.

— Eĭ, îmĭ spuneam eŭ în gând, atât d-ra Floriana, cât şi eŭ, avem câte un revolver şi gloanţe destule.

Am plecat la drum de timpuriŭ.

Un soare palid ne lumina, dar orĭ şi cum tot însemna ceva. Te simţĭ par'că pătruns de încredere când zăreştĭ soarele. Aveaŭ dreptate oameniĭ din antichitate să adore soarele; cel puţin în momentele acestea îmĭ explic foarte bine cultul lor.

Natson ţine calea cât se poate maĭ mult tot pe lângă linia ferată.

Din când în când însă sinuozităţile drumuluĭ îl silesc să se îndepărteze.

Natson manevrează acum cu toată abilitatea posibilă, pentru că lupiĭ s'aŭ arătat şi el ştie bine că domniĭ aceştia nu vor voi să ţie seamă de prietenia care îl leagă cu d. Larmette.

Da, lupiĭ s'aŭ arătat. Aleargă în urma noastră, ce e dreptul la o distanţă mare, dar urlă mereŭ, ca şi cum ar voi să zică:

— Ce frumoasă înfăţişare ar avea călătoriĭ aceştia în dinţiĭ noştri!..

Câte odată una dintre fiare se desprinde din ceată şi se apropie maĭ mult de automobil, urmărindu-ne câteva sute de metri. D-ra Floriana priveşte lupiĭ fără să se înspăimânte, dar guvernanta e gata-gata să leşine. Şi cu toate acestea dînsa ar trebui să se teamă maĭ puţin, pentru că lupiĭ, cât sunt eĭ de... lupĭ, dar tot ar mânca-o pe dînsa cu maĭ puţină poftă.

Am ajuns în ziua aceea la locul de popas fără nicĭ un accident. Maĭ aveam vre-o zece zile de mers şi ajungeam la San-Francisco.

Ce-avea să se petreacă oare în timpul acestor zile?

Oare Larmette şi tovarăşiĭ săĭ tot se maĭ gândeaŭ la moartea mea?

17 Martie.—Fără îndoială că se gândeau mereŭ. Şi dacă n'ar fi fost patronul... Dar să procedăm cu ordine.

La orele 5 dimineaţa am plecat de la Castle-Rock şi seara trebuia să ajungem la Ogden. N'aveam de străbătut, în linia dreaptă, decât vre-o sută de kilometri. Pe aicĭ ţinutul fiind stâncos, drumurile erau mult maĭ bune şi puteam merge maĭ repede; în schimb însă, din pricina colinelor, trebuia să facem mereu înconjururĭ.

Botera plecase cu o oră înaintea noastră.

Trecusem repede de zona cultivată şi străbăteam acum un ţinut trist; câte un arbore semănat pe icĭ, colo; din loc în loc câteva fire de muşchiu înroşite de zăpadă, erau singura vegetaţie.

Nicĭ o singură fiinţă vie nu se arătă. D-na Patorne, din ce în ce maĭ fricoasă, se văita mereu.

Pe la orele zece câteva puncte mobile apărură pe panta uneĭ coline.

— Lupiĭ!— am exclamat eŭ, arătându-ĭ tovarăşilor meĭ de drum.

Natson privi fiarele, dar înălţă din umerĭ nepăsător:

— Drumul este bun. Ce-ar putea face lupiĭ împotriva unuĭ automobil?

Ce puteaŭ face? Aveaŭ să ne-o arate îndată.

La început ne urmăriră, răbdătorĭ. Eraŭ vre-o treĭzecĭ și înconjurară automobilul din toate părțile.

Patorne nu maĭ spunea nimic acum. Cred că și-a pierdut cu totul cunoștința când câțĭva lupĭ maĭ marĭ, și maĭ bătrânĭ fără îndoială, se desprisneră din bandă și se apropiară și maĭ mult de automobil.

Natson se întoarse spre d-șoara Floriana și spre mine :

— Când vor fi prea aproape să trageți. Trebue să-ĭ ținem la oare-care distanță, pentru că altfel ar îndrăzni să sară în automobil.

— Dar ceilalțĭ ¿—întrebă d-șoara Floriana.

Era tot așa de liniștită ca și când ar fi ținut o conversație în salonul eĭ.

— Ceilalțĭ nu vor ataca, răspunse mecanicul.

Lupiĭ eraŭ acum la o distanță de patru, cincĭ metri.

— Trage în ceĭ din dreapta, d-șoară; eŭ voĭ trage în ceĭ din stânga.

«Ce proastă idee am avut în momentele acelea !..

Dar să-mĭ continuŭ povestirea, fără prea multe reflecțiĭ.

Primul rezultat al manevreĭ pe care o propusesem era că mă întorsesem cu spatele spre d-ra Floriana, așa încât n'o maĭ vedeam de loc, după cum nicĭ dînsa, fiind întoarsă cu spatele la mine, nu mă maĭ putea vedea.

Patorne stătea nemișcată ; cred că leșinase de spaimă.

Natson își dădea seamă, fără îndoială, de situația aceasta, căcĭ, pe când eŭ ochiam cu atenție într'un lup care se apropiase prea mult, îmĭ dădu o lovitură puternică pe la spate.

Am căzut în mijlocul lupilor, carĭ mă înconjurară repede. Eram pierdut.

Și totușĭ am scăpat, pentru că în acelaș moment împușcăturĭ violente izbucniră din toate părțile în jurul meŭ. Lupiĭ, înspăimântațĭ, fugiră urlând. M'am simțit apucat de niște degete de fier și așezat pe șaua unuĭ cal.

Priveam peste măsură de uimit. Ce credețĭ că vedeam ?

Patronul, Dick Fann, mă ducea în galop spre automobilul, care se oprise în sfârșit la o distanță de vre-o șease sute de pașĭ.

Alăturĭ galopa un alt individ, un mulatru, care părea tot așa de grăbit să ajungă la automobil, ca și patronul.

Deschiseĭ gura pentru ca să mulțumesc d-luĭ Dick Fan ; dar dînsul mă opri.

— Natson te-am împins ?

— Da.

— Veĭ fi in stare să conducĭ automobilul timp de o zi ? La Ogden vom găsi un mecanic care vă va conduce pînă la Frisco (San-Francisco).

— Așa cred.

Ne-am apropiat. Patronul și-a oprit calul. A întins brațul și am auzit o detunătură. Natson căzu cu craniul zdrobit.

Cadavrul fu aruncat la pământ.

— Il vor mânca lupiĭ, zise Dick Fann.

După aceea am luat loc la cârmă și patronul a adăugat :

— Vă vom escorta o bucată de drum. Pentru toată lumea Natson a căzut printr'un accident.

Numele meŭ nu trebue să fie pronunțat.

Apoĭ se apropie de d-ra Floriana și-ĭ întinse mâna, pe care dînsa o strânse îndelung.

Alăturĭ de d-ra Floriana stătea mulatrul despre care am vorbit.

Cu ochiĭ plinĭ de lacrămĭ, murmură :

— D-le Dick Fann, veghiază asupra tatăluĭ meŭ !

— Tatăl d-șoareĭ, mulatru ? Haida de ! Dobitoc ce sunt ! Asta nu poate fi de cât o deghizare !

D-ra Floirana mi-a explicat maĭ târziŭ cum staŭ lucrurile.

D. Defrau nu voise s'o lase singură și se înțelesese cu Dick Fann la New-York.

Eŭ sunt pe deplin convins că fără d. Dick Fann banditul de Larmette ar fi rămas învingător pe toată linia.

Am pornit înainte. Ceĭ doĭ călărețĭ mergeaŭ în urma automobiluluĭ.

La o cotitură a drumuluĭ am zărit fiarele disputându-șĭ cadavrul luĭ Natson. Pentru prima oară în viața sa, banditul acesta avea să servească și el la ceva bun !... Ne scăpa pe noĭ de haita de lupĭ.

In timpul drumuluĭ Dick vorbi. Explică cum nu ne pierduse nicĭ un moment din vedere. Urma aceiaș cale cu noĭ, călătorind cu drumul de fer, și petrecea noaptea în acelaș hotel cu noĭ, fără ca Larmette să fi avut vre-o bănuială.

De alt-fel, nicĭ eŭ nu văzusem nimica. E dat draculuĭ patronul !

Acum înțeleg bine cum s'a petrecut și afacerea cu repararea automobiluluĭ.

Dar iată că veni și portul unde trebuia să ne despărțim.

D-ra Floriana nu-șĭ putu opri lacrimile.

Dar cavaleriĭ se îndepărtară repede, și dispărură îndărătul uneĭ coline.

La Ogden, când a aflat d. Larmette despre pățania cu Natson, care căzuse victima unuĭ accident, a făcut niște ochĭ! Păcat că nu sunt pictor !..

Larmette pare a fi luat o altă hotărâre, căcĭ de aicĭ înainte ne-a lăsat liniștițĭ tot timpul drumuluĭ.

,,Am ajuns cu bine la San-Francisco. E un oraș frumos și-mĭ pare răŭ că vom sta aicĭ numaĭ două zile. La 29 ne vom îmbarca pe vasul american *White Bird* și după opt zile de mers, vom ajunge în Alaska.

Am luat-o înainte cu zece zile celorlalțĭ concurențĭ, carĭ aŭ întârziat cu serbările de la New-York''.

. . . .

Aceste note de călătorie fură îndoite cu îngrijire și puse într'un plic, pe care Jean Brot scrise adresa :

D-neĭ Brot
15 strada Menilmontant
Paris (II)

Jean Brot nicĭ nu bănuia că plecarea n'avea să se poată face la termenul anunțat.

CAP. III

Ziua de 28 Martie. — Era orele opt dimineața când Floriana părăsi camera sa de culcare.

De multă vreme nu maĭ dormise tânăra fată așa de bine, și de aceia se simțea acum maĭ senină, maĭ bine dispusă, maĭ aplecată spre optimizm.

A doua zi era să se îmbarce și timp de opt zile avea să se bucure de o liniște relativă. Drumul pe mare era un popas în lupta angajată contra crimeĭ.

Crima!... Cu toate primejdiile prin carĭ trecuse, Floriana surâdea pronunțând acest cuvânt macabru.

Cuvântul acesta deșteptă în inima eĭ o emoție plăcută.

Crima aceasta îĭ scosese înainte un apărător și frumoasa canadiană, deprinsă până atuncĭ să vadă cum toată lumea se înclina în fața capricilor eĭ celor maĭ micĭ, își găsise în sfârșit un stăpân.

Floriana simțea bine lucrul acesta, și nicĭ nu încercase să i se împotrivească. Intinsese brațele spre o forță necunoscută, și se supusese voințeĭ protectoare.

Iĭ venise ușor la început să facă lucrul acesta ; acum îl făcea cu adevărată plăcere.

Cu multă uimire urmărise de câte-va orĭ gândurile luĭ Dick Fann. Iĭ admirase logica, sângele rece, curajul.

Era mândră gândindu-se la devotamentul pe care i-l arătă tânărul detectiv.

In timpul din urmă, în momentul în care Dick Fann o scăpase de lupĭ și de Natson, o mare lumină năvăli dintr'o dată în sufletul eĭ.

Când să se despărțească privirea i se umpluse de lacrimĭ, și-șĭ spusese încetișor :

— Il iubesc !...

Maĭ târziŭ, Floriana fu nevoită să recunoască că dragostea sa se născuse din primele momente în fața omuluĭ care fără nicĭ un interes personal, împins numaĭ de ura împotriva *răuluĭ*, primise o sarcină așa de grea.

Dacă n'ar fi fost Dick Fann, ce s'ar fi făcut ?

Iși da seamă cât de ușor ar fi învins-o Larmette.

Floriana observase că de la Ogden încoace, ceĭ doĭ bandițĭ eraŭ mereŭ foarte îngrijorațĭ. Păreaŭ că se tem în toate momentele de un noŭ pericol, saŭ, întrebuințând energica expresie americană, păreaŭ că simt mâna detectivuluĭ apucându-ĭ de umăr.

Și cu toate acestea bandițiĭ aveaŭ complicĭ numerọșĭ. Natson era o dovadă

Dick lupta singur, reușind să-ĭ stăpânească și să-ĭ învingă.

Şi pe când se preumbla prin aleile grădineĭ, Floriana îşĭ spunea :

— Da, îl iubesc... îl iubesc... îl iubesc... Când mă voĭ întâlni cu tatăl meŭ, îl voĭ ruga să consimtă.

Dar tocmaĭ când gândurile îĭ eraŭ maĭ dulcĭ, în colţul uneĭ aleĭ se întâlni cu guvernanta Patorne. Ilustra femee se folosise de ziua de odihnă pe care o avea pentru a-şĭ face o toaletă splendidă. Purta o rochie pretenţioasă, cu numeroase dantele şi volane, rochie, care — având în vedere figura eĭ — făcea efectul cel maĭ bizar şi maĭ comic.

Dar asta n'o împiedeca să păşească cu un aer de cuceritoare ; era parodia amoruluĭ care se întâlnea cu amorul însuşĭ.

— Ah ! draga mea, zise guvernanta miorlăindu-se, d. Larmette, cu care am stat de vorbă până adineaoră, este cel maĭ amabil dintre oamenĭ.

— Nu mă îndoesc, răspunse Floriana, încruntându-se.

— Oh ! ştiŭ că eştĭ supărată pe dânsul, răspunse guvernanta repede.

«Eştĭ obişnuită ca toate omagiile să ţi se adreseze numaĭ d-tale, şi nu te poţĭ deprinde cu ideia că d. Larmette mi-a acordat şi mie un pic de atenţie... Lasă-mă să-ţĭ spun că facĭ răŭ... Ce-ţĭ pasă d-tale de o mică excepţie ?.. Asta nu înseamnă nimic pentru d-ta, şi pe mine mă face fericită.

Şi maĭ înainte ca d-ra Defrau să fi putut răspunde aceste̕ĭ eşirĭ aşa de puţin îndreptăţită, d-na Patorne continuă cu vioiciune :

— Sânt însă prea fericită pentru ca să-ţĭ fac reproşurĭ.

«Vorbeam odinioară despre amabilitatea d-luĭ Larmette. Dânsul se teme că mecanicul d-tale cel noŭ nu este tocmaĭ deprins cu operaţiile de îmbarcare a automobilelor. De aceea va veghea în persoană ca îmbarcarea să se facă în regulă.

«Prin urmare vezĭ că veĭ avea să-ĭ mulţumeştĭ, pentru că această atenţie nu mi se maĭ adresează mie, ci d-tale personal».

Şi d-na Patorne rămase într'o atitudine victorioasă, aşteptând să vadă ce avea să-ĭ răspundă aceia pe care îĭ plăcea s'o numească rivala sa.

Dar Floriana era prea bine dispusă pentru ca să se supere.

Se porni pe un râs nebun, de care Patorne fu foarte mirată. Poată că ar fi cerut explicaţiĭ, dacă în momentul acela nu s'ar fi apropiat un alt personagiu.

Era Jean Brot.

Ştrengarul venia, alergând fără cravată la gât, într'o atitudine cu totul dezordonată.

Floriana observă toate acestea dintr'o singură aruncătură de ochĭ, şi se îngălbeni.

— Ce este Jean ?

— Nu ştiŭ, d-ră : dar te aşteaptă în salon, un magistrat, un detectiv, şi maĭ mulţĭ agenţĭ.

— Mă aşteaptă pe mine ?

— Da. Aŭ să vă ia un interogator.

— Asupra căruĭ lucru ?

— Nu mi-aŭ spus. Dar m'aŭ rugat să te caut şi să te poftesc în salonul de lectură.

Oare ce nouă încurcătură avea să aducă această vizită neaşteptată ?

Floriana nu stătu multă vreme pe gândurĭ, ci se hotărî să înfrunte primejdia, orĭ care ar fi fost ea.

— Spuĭ că mă aşteaptă în salonul de lectură ?

— Da, d-ră.

— Eĭ bine, să nu-ĭ lăsăm să aştepte. Sânt curioasă să ştiŭ ce voesc dela mine.

In salon aşteptaŭ în adevăr maĭ multe persoane. Printre ele eraŭ şi Larmette şi inginerul Botera, pe carĭ Floriana îĭ recunoscu cum trecu pragul.

Un individ înalt, cu părul roşcat, făcu un pas spre dânsa.

— D-ra Floriana Defrau ? întrebă dânsul.

Floriana răspunse printr'un semn afirmativ din cap.

— Imĭ pare bine, d-şoară ; eŭ sânt Ezechiel Bloomberg, judecător de instrucţie. Imĭ pare răŭ că trebue să vă supăr dar sânt silit de cerinţele slujbeĭ mele... Eŭ însu-mĭ am fost supărat azĭ dimineaţă de către d. Gow Sherry, aicĭ prezent.

Şi arătă cu mâna spre un om mic de statură, care se crezu obligat să se încline în faţa Florianeĭ.

— Gow Sherry, domnişoară, este un detectiv foarte abil. Dânsul nu se înşală nicĭ-odată. Chiar atuncĭ când nu reuşeşte să descopere pe vinovaţĭ vede lucrurile clar, şi nu acuză nicĭ-odată oamenĭ nevinovaţĭ... De aceia, toată lu-

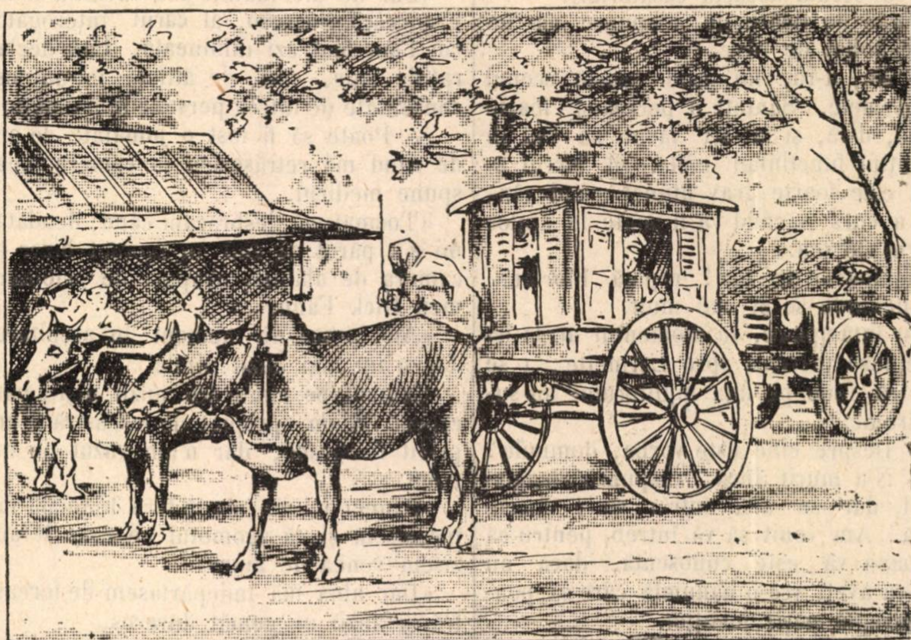

LEGEA CONTRASTELOR IN INDO-CHINA

O trăsură contra unuĭ automobil

Contrastul pe care îl prezintă această ilustraţie e într'adevăr cu totul amuzant.

Vehiculul acesta... bovino-mobil care 'şĭ permite să bareze drumul unuĭ *auto*-mobil de „patruzecĭ de caĭ"...—Uite un spectacol puţin banal !

Acest vehicul, numit de birmanĭ *tharry*, ce nouă ne pare atât de neobicinuit, cu micile luĭ persiene ajurate, e trăsura de drum a micilor oraşele din Birmania.

Orăşeniĭ Indo-Chineĭ ieşind pe stradă şi dorind să'şĭ accelereze ajungerea la ţinta aleasă, strigă — în loc de „birjar" ca la noĭ : — „pus-pus" şi aşteaptă câte-va minute doar, apariţia... taxi-bovino-mobiluluĭ acesta care 'l va duce cu mare repeziciune orĭ-unde în oraş.

Animalele acestea, de-o rasă bovină specifică, nu se pot asemăna câtuşĭ de puţin cu bovinele de la noĭ. Ele aleargă ca o iuţeală în adevăr uimitoare.

Acest lucru se dovedeşte în fie-ce an odată de două orĭ, cu prilejul unor curse originale : bovino-mobile contra auto-mobile ! Se 'nţelege că de cele maĭ multe-orĭ auto-mobilele ies învingătoare, dar s'a întâmplat şi — chiar bovino-mobilul din ilustraţie a întrecut un automobil de 40 caĭ putere...— Surprinzător, — nu'ĭ aşa ?

mea îl priveşte bine, şi chiar eŭ i-am surâs azi dimineaţă, de şi sânt căsătorit numai de puţin timp şi a venit să mă răpească de lângă scumpa mea soţie Lidia.

Floriana începuse să-şi piardă răbdarea.

— Nu ştiam despre căsătoria d-tră, domnule...

— Ezechiel Bloomberg...

— Mulţumesc .. Sper însă că scopul viziteĭ d-tră nu este numaĭ pentru a-mĭ face cunoscută această căsătorie...

Judele de instrucţie răspunse cu un sonor hohot de râs.

— Nu, d-ră, nu este acesta scopul viziteĭ mele. Sânteţi o persoană foarte veselă, d-ră, şi m'-aţĭ făcut să râd în exerciţiul funcţiuneĭ mele. Şi lucrul acesta este foarte grav atuncĭ când sângele a curs şi când va fi poate la mijloc moarte de om.

— Moarte de om! repetă Floriana, îngălbenindu-se şi maĭ mult.

Din întâmplare, în momentul acela îşĭ îndreptase privirea spre Larmette; i se păru că vede pe faţa bijutieruluĭ un surâs ironic.

— Despre cine este vorba, domnule?

— N'a murit încă, răspunse magistratul, dar se află într'o stare foarte gravă! Am venit să vă întreb, pentru că persoana vă este cunoscută, dacă nu cum-va aveţĭ vre-o bănuială care să poată îndrepta paşiĭ justiţieĭ.

— Dar cine este victima?

— Nu v'am spus-o până acum?...

— De vreme ce te întreb!...

— E un englez, domnişoară; numele săŭ este Dick Fann. Floriana nu-şĭ putu stăpâni un gemăt uşor, şi se sprijini de un scaun, pentru ca să nu cadă. De un moment se aştepta să audă pronunţându-se numele acesta. Era însă curagioasă, şi reuşi să se stăpânească.

— Veĭ fi aşa de bun, domnule magistrat, să-mĭ povesteştĭ cum s'aŭ întâmplat lucrurile?

— Datoria chiar îmĭ impune s'o fac; tocmaĭ pentru asta am venit aicĭ: Il cunoşteaţĭ pe Dick Fann?

— Este unul dintre prieteniĭ meĭ.

— Vezĭ, d-ră, peste drum se află hotelul «La băiatul vesel», unul dintre cele maĭ frumoase hoteluri ale noastre, o glorie a oraşuluĭ...

— Să trecem maĭ departe domnule magistrat.

— Da, da, să trecem, de şi e în totdeauna o plăcere pentru un american să laude minunile oraşuluĭ săŭ.

«Vă rog să observaţĭ, domnişoară, că ferestrele de jos ale hoteluluĭ acesta, aŭ gratiĭ de fer.

«D. Dick Fann a ocupat două dintre camerele acestea; una pentru sine, şi una pentru prietenul săŭ, doctorul mulatru Francisco Noscoso.

Floriana se înfioră. Işĭ aminti că mulatrul acesta nu putea fi decât tatăl eĭ şi 'ĭ părea bine că deghizarea nu fusese descoperită.

Pe ascuns aruncă o privire repede luĭ Larmette. Bijutierul părea că nicĭ nu ascultă convorbirea. Stătea nepăsător, cu braţele încrucişate.

Numaĭ figura sa păstra acelaş surâs vag, plin de mistere.

— Erĭ seară, continuă magistratul, ceĭ doĭ domnĭ, după ce aŭ stat o bucată de vreme în salonul hoteluluĭ, citind ziare şi jucând biliard, s'au retras, ducându-se fie-care în camera sa.

«Dar de aicĭ înainte daŭ cuvîntul d-luĭ Francesco Noscoso, al căruĭ interogatoriŭ l'am luat azĭ dimineaţă. Iată declaraţiile sale, carĭ, de altfel, mi-aŭ fost confirmate de întreg personalul hoteluluĭ:

— Poate să fi fost o jumătate de oră de când mă retrăsesem în camera mea, spune medicul.

«Tocmaĭ mă desbrăcam când, deodată, mi s'a părut că aud un zgomot bizar în camera de alăturĭ, ocupată de prietenul meŭ Dick Fann.

«Am rămas un moment în ascultare, dar n'am maĭ auzit nimic.

«Numaĭ pe afară am auzit nişte paşĭ repezĭ. M'am apropiat de fereastră şi am privit în stradă, dar n'am văzut pe nimenĭ.

«Atuncĭ mi-am zis că fără îndoială mă înşelasem şi că zgomotul pe care îl auzisem venea de aiurea.

«Dar abia mă îndepărtasem de fereastră şi auziĭ un gemăt dureros.

«De astădată nu maĭ încăpea nicĭ o îndoială, gemătul pornea din camera prietenuluĭ meŭ.

«Am stat la îndoială un moment, dar maĭ apoĭ, văzând că aş fi fost toată noaptea neliniştit, m'am hotărît să lămuresc afacerea.

«Am bătut în uşa prietenuluĭ meŭ, dar spre marea mea surprindere n'am primit nicĭ un răspuns. Am bătut din noŭ maĭ tare. Aceeaş tăcere.

«Maĭ mulţĭ călătorĭ eşiră de prin camerile lor, atraşĭ de zgomot; alergară de asemenea şi maĭ mulţĭ servitorĭ.

— Ce este?

— Ce înseamnă zgomotul acesta?

«Le-am arătat din ce pricină eram neliniştit şi maĭ mulţĭ au fost de părere că trebuia deschisă uşa.

«Când am intrat, Dick Fann zăcea întins la pământ, în mijlocul uneĭ bălţĭ de sânge.

«Floriana nu-şĭ putu stăpâni un gemăt dureros.

— Voiţĭ să mă opresc un moment, d-şoară?—întrebă magistratul, cu vocea plină de interes.

D-şoara Defrau îşĭ învinse slăbiciunea şi răspunse cu hotărîre:

— Nu, d-le, continuă.

(Va urma)

Duşmanul şerpilor

,,Serpentarius gambiensis" e în general foarte cunoscut sub numele de ,,secretar". Când se irită şi vrea să atace un şearpe maĭ mare, lungile luĭ pene de la coadă i se zbârlesc.

Numele, saŭ maĭ bine zis porecla luĭ ,,Duşmanul şerpilor" e foarte logică. De fapt această pasăre care aduce cu vulturul, la cap, şi în general se apropie de struţ, este inamicul jurat al şerpilor carĭ formează hrana sa obicinuită.

Ciocul eĭ puternic şi acuminat e principala armă de atac; imediat ce se află lângă un şearpe îĭ aplică cu forţă şi exactitate o lovitură două în cap şi de regulă îl omoară cu ciocul.

Secretarul—numit ast-fel din pricina penelor sbârlite de la urechĭ, ce par nişte tocurĭ veritabile — trăeşte prin continentul african; în mare număr şi de obiceĭ e întâlnit între Sahara şi colonia Capuluĭ Buneĭ Speranţe.

Anul XII.—No. 687. 10 BANI IN TOATA ŢARA Mercuri, 7 Iulie, 1910

ZIARUL CĂLĂTORIILOR

ŞI AL INTÂMPLĂRILOR DE PE MARE ŞI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI
Lei 5.—Pe un an în toată ţara
« 2.60 « 1/2 « « «

Redacţia şi Administraţia
No. 11, Strada Brezoianu, No. 11.

ZIARUL CĂLĂTORIILOR
Apare odată pe săptămână
— MARŢEA —

Caraibii danţaŭ în reflexele roşii ale «focului». — (Vezi pag. 4456).

„FOCUL CARAÏB"

Pe litoralul Guadelupeĭ, aproape de orașul «Mul», unde marea asvârle pe uscat cu violență sfărâmăturĭ de tot felul, scrum, rădăcinĭ crispate ca degetele de epileptic, etc., pe carĭ le risipește cu profuziune pe țărm,—la ora când noaptea e deplină, naște acolo, o lumină, care se mărește din ce în ce, împrumutând aspectul unuĭ formidabil buchet de flăcărĭ : e „*focul caraïb*"—zic indieniĭ.

Escursioniștiĭ vin pe coastă și se încearcă să determine locul ezact al fenomenuluĭ, spre a putea apoĭ explica întru cât omenește e cu putință, această minune ; însă încercările acestea aŭ rămas până azĭ infructuoase.

Știința explică totușĭ până la un punct, acest foc misterios, ca o simplă chestiune de puternică fosforescență madreporică.

Indigeniĭ stupefiațĭ de ivirea continuă a acestor flăcărĭ roșiĭ carĭ daŭ o aparență fantastică și îngrozitoare țărmuluĭ, aŭ creat o foarte grosolană legendă în jurul «foculuĭ caraib» pe care-l cred o manifestare ostentativă a unuĭ «Zombis» feroce, — o 'nchipuire a lor.

Vechiĭ locuitorĭ a Antilelor, caraïbiĭ antropofagĭ, se spune, în această legendă, veneaŭ când noaptea era liniște și luna învăluia natura în zăbranicu-ĭ imens de argint, cântaŭ și dansaŭ în bătăile cadențate și monotone ale tam-tam-uluĭ, în fața măreĭ care le acompania cântecul abacadabrant cu grava eĭ tonalitate de orgă. Caraïbiĭ aceștia dansaŭ nebunește din clipa când apăreaŭ primele văpăĭ ale «foculuĭ caraïb» — carĭ, de maĭ departe păreaŭ niște pete marĭ de sânge pe linţoliul nopțiĭ—și până când cele din urmă licărirĭ ale luĭ se stingeaŭ. Văzuțĭ de pe o corabie care întâmplător, călătorind prin apropierea Antilelor, a fost adusă de o furtună neașteptată spre țărm, aceștĭ șefĭ indigenĭ, aveau aparența unor diavolĭ spăimântătorĭ carĭ joacă în mijlocul flacărilor vecinice din Infern.

Azĭ, cu toate că ceva din civilizația Europeĭ și Lumeĭ-Noĭ, a pătruns în Antile, caraïbiĭ sunt încă într'o stare de sălbătecie și ignoranță extrem de înfloritoare.

Eĭ păstrează, pe lângă credința absurdă într'o mulțime nenumărată de legende groteștĭ, și o sumedenie de obiceiurĭ, de tradițiĭ, cu o încăpățânare ce'ĭ face pe deplin refractarĭ orĭ căreĭ influențe binefăcătoare. Poporul acesta restrâns ca număr, e pe calea dizoluțieĭ, se găsește într'o criză socială care'ĭ poate distruge în cel mult două deceniĭ. Nu'ĭ maĭ puțin adevărat însă că el ar putea, grație unor împrejurărĭ prielnice, să se regenereze și—ceea ce'ĭ foarte puțin probabil, din nefericire,—să intre întru'una din acele faze de evoluție repede, care'l poate pune în scurtă vreme pe picior de egalitate—cu unguriĭ de pildă.

Legenda „foculuĭ caraïb" al căreĭ prim tablou e reprodus pe pagina întâia a „Ziaruluĭ Călătoriilor" e povestită de oricine, orĭ căruĭ vizitator al insulelor Guadelupe (Antile). Și chiar „focul" însăș poate fi admirat aproape în fiecare seară pe țărmul din vecinătatea imediată a orașuluĭ „Mul". Reflexele, părerile acestea de flăcărĭ trebue să fie într'adevăr deosebit de fantastice și chiar sublime într'o noapte furtunoasă, acolo înaintea nemărginireĭ de apă...

Fl.

IN LIVADĂ

I

După maĭ multe săptămânĭ de călătorie cu trenul și cu caiĭ, ajunserăm la Charleston. Zic ajunserăm, pentru că nu eram singur, ci cu prietenul meŭ sir Cecil Ienkins, un englez original și veritabil gentlemen. Iĭ plăceaŭ toate sporturile, pariurile și călătoriile pe mare și pe uscat. Era enorm de bogat cu toate că, două lunĭ înainte, n'avusese de cât o moșie și Ienkinscastle-ul din Scoția, care iĭ fusese dăruit de tatăl săŭ. Insă acum două lunĭ a fost chemat în grabă la Portland (Oregon) ca să ia în primire o avere fabuloasă lăsată luĭ prin testament de către unchiul său, care murise necăsătorit. In călătoria aceasta făcuserăm noĭ cunoștință și deveniserăm prietenĭ bunĭ. El se hotărîse să nu facă nicĭ o călătorie fără a fi însoțit de mine ; iar eŭ la rându-mĭ, puteam să cutreer cu el tot pământul fără a cheltui ceva.

Astfel bunul meŭ prieten odată în posesia banilor, începu să pregătească totul pentru plecarea noastră. Cea maĭ mare parte a avereĭ era în moșiĭ și sume depuse la băncĭ marĭ din Statele Unite, restul era în casa defunctuluĭ săŭ unchĭ.

După ce își regulă toate afacerile, și arendând moșiile trecând averea pe numele săŭ el telegrafiă unuĭ mare antreprenor din New-York o să-ĭ cumpăra un yacht luxos cu aburĭ și pînze și cu un echipagiu de 15 persoane. Conform învoeleĭ, la sosirea noastră în Charleston Iachtul trebuia să se afle în port.

— Vino spre port, că vreu să'mĭ văd Iachtul.

Luarăm un taximetru și în 5 minute ajunserăm la port unde erau ancorate sute de corăbiĭ, printre carĭ și un frumos yacht cu inscripția : «The lightning» (Fulgerul). De odată prietenul meu, zâmbind, îmĭ zise :

— Pariezĭ că acel yacht este al meu ?

— Se prea poate îi răspunse—dar eu nu pariez nicĭ odată.

Ienkins flutură batista de-asupra capuluĭ și văzuĭ că o barcă se apropie de țărm. Era jumătate din echipagiul «Fulgeruluĭ» care venea să-și salute stăpânul, recunoscut. După ce ni se recomandară prin armator intrarăm cu toțiĭ în șalupă spre a ne urca pe bordul yachtuluĭ.

Ienkins era mulțumit și era decis să plece peste câteva ore ; de aceia trimise doĭ matelоțĭ carĭ să ne aducă bagajele. Deodată îl auziĭ :

— Am uitat ceva, dar tu nu ghiceștĭ ce...

— Nu pariez răspunseĭ, dar bănuesc ce : cartușe.

— Bravo, aĭ ghicit ține 500 de guinee.

— Pardon Ienkins, n'am pariat !

— Bine dacă nu vreĭ, cumpără cartușe cu suma asta.

Intraĭ împreună cu doĭ matelоțĭ în șalupă și ne îndreptarăm spre debarcader. Spre seară ne întoarserăm împreună cu toate cele trebuincioase pe bordul vasuluĭ.

La sosirea noastră începu un fel de banchet la care Ienkins se declară comandantul suprem al vasuluĭ iar eŭ fuseĭ proclamat un fel de locotenent, adică comandant suprem în lipsa sa saŭ comandant secund în prezența sa. Cârmaciul fu proclamat ofițerul vasuluĭ. In aceeaș seară ancora fu ridicată și plecarăm pe un vânt prielnic în timpul fluxuluĭ, îndreptându-ne spre Noul Orleans. Nu voĭ maĭ descrie călătoria pe ocean de oarece nu ni s'a întâmplat nimic extraordinar Ienkins era bun marinar căcĭ fusese vre-o doĭ anĭ pe un yacht al frateluĭ săŭ. Cât despre mine mă pricepeam destul de bine în «arta navigațieĭ».

In sfârșit intrarăm în portul Galveston puțin maĭ la Vest de N. Orleans. Coborându-se de pe yacht cârmaciul fu numit comandant și Ienkins iĭ porunci să se întoarcă înapoĭ la Charleston așteptând acolo sosirea noastră...

II

Livada

Numaĭ două zile am stat în Galveston, apoĭ ne-am dus către ținta călătorieĭ. Ienkins avusese grijă în aceste zile să cumpere costume de piele, pălăriĭ cu bordurĭ largĭ, lasso-urĭ, etc. Pe urmă ne maĭ având ce face aci, plecarăm la orele 9 seara cu trenul, spre Sherman. A treia

zi eram acolo. Sherman este un oraş destul de însemnat aproape de Red River care e granița între Texas și ținutul indienilor. De aci începe «preria» sau livada.

Ienkins cumpără doĭ caĭ «pur-sang» pentru că de-acum înainte nu maĭ aveam de gând să călătorim cu trenul.

Amicul meŭ avea o puşcă cu două țevĭ, ,,choke-bore, o carabină cu repetiție și două revolvere automatice, cel maĭ noŭ sistem și două pumnale dintre care un cris (pumnal întrebuințat de malaezĭ) cu vârful otrăvit. O sgârietură mică cu acel pumnal produce o moarte instantanee celuĭ maĭ tare om.

Cât despre armele mele, eŭ aveam o carabină Manulicher cu repetiție o pușcă pentru vânătoarea de bizonĭ, un revolver browning și două revolvere obișnuite cu câte șease focurĭ. Astfel echipațĭ începurăm lunga și primejdioasa călătorie în prerie.

Cât vedeam cu ochiĭ era numaĭ iarbă înaltă cât omul, iarbă care se mişca... întocmaĭ ca un ocean. La dreapta mea mergea tăcut prietenul, citind flegmatic o carte în care era descrisă preria. Maĭ umblarăm câtva timp tăcuțĭ, deodată englezul meŭ întrerupse tăcerea :

— Pariezĭ că n'o să avem nicĭ o aventură și o să ne plimbăm ca pe malurile Tamiseĭ?

— Eĭ tacĭ, spuseĭ eŭ, prea eștĭ un dornic de aventurĭ, dar sunt sigur că nu o să fie cum aĭ zis ; dar cu toate acestea, nu pariez.

— Hm ! îmĭ pare foarte răŭ, amice, dacă nu veĭ paria nicĭ odată nu veĭ ajunge niciodată un gentlemen perfect.

— Aș ! dar ți-aducĭ aminte ce mi-aĭ spus acum o lună când te-am învins la box ?

— Bah ! pe atuncĭ încă nu te cunoșteam și pentrucă nu avusesem niciodată ocazie de a face rămășag cu tine.

— Cu toate acestea, dragă Ienkins, eŭ nu voĭ paria nicĭ odată !

— Atuncĭ îmĭ pare foarte răŭ, căcĭ nicĭ odată nu veĭ ajunge un perfect gentlemen și îmĭ pare de două orĭ răŭ, căcĭ nu pot să te înscriu în Gentlemensclub din Bakerstreet 153, Londra.

— Nu face nimic.

Mă lungiĭ orizontal pe spatele caluluĭ privind cu atenție iarba dinaintea noastră. Ienkins făcu și el acelaș lucru.

— Pariez că tu nu știĭ cine a trecut pe aicĭ.

— Ba știu, răspunseĭ, observând bine urmele întipărite pe sol. Aŭ trecut pe acĭ două care trase de câte patru bivolĭ fiecare și cincĭ călărețĭ.

— Dar la stânga ?

La stânga erau o mulțime de urme de copite micĭ.

— Pe acĭ aŭ trecut asinĭ și catârĭ, ziseĭ eŭ, apoĭ numărând urmele picioarelor dinainte, adăugaĭ : cam vre-o treĭ zecĭ la număr.

— Aceștia sunt indienĭ zise el cu bucurie, să mergem după eĭ.

— Te înșelĭ amar, ceĭ treĭzecĭ de catârĭ n'aveaŭ călărețĭ, aceasta se vede după urme, iar oameniĭ carĭ aŭ călărit pe caĭ nu sunt indienĭ, ci albĭ. Aceasta se vede după urmele cailor carĭ sunt potcovițĭ pe când aĭ indienilor nu sunt.

— Bravo, te pricepĭ admirabil !—îmĭ zise el ; dar să'țĭ spun ceva : nu știĭ nimic, eștĭ un ignorant.

N'aveam un motiv serios să fiŭ supărat pe el pentru că mă făcea ignorant, de oare-ce așa era firea luĭ de a spune totul pe față, fără înconjur(?!) De aceea îl întrebaĭ :

— De ce, mă rog ?

— Pentru că n'aĭ pariat.

— N'am pariat pentru că știam că o să câștig.

— Tocmaĭ de aceea trebuia să pariezĭ.

— Ba nu, dacă aș fi făcut aceasta, m'aș fi socotit ca un hoț : adevăratul pariŭ e acela pe care îl facĭ la întâmplare.

M'am gândit pe urmă că dacă el mi-o zice să pariez, să refuz, zicând că «n'am banĭ». Insă, după cum se va vedea maĭ pe urmă, m'am înșelat.

— Ienkins, ziseĭ eŭ, ne luăm după aceste urme ?

— Da.

Și caiĭ noștri, simțindu-ne pinteniĭ, o luară la fugă. Mergând așa tăcuțĭ, nicĭ nu visam ce aventură vom avea a treia zi. Spre seară ajunserăm pe ceĭ cincĭ călătorĭ cu ceĭ treĭzecĭ de catârĭ.

Era un comerciant, senor Mauricio Tellado, cu patru servitorĭ. Numaĭ decât făcurăm cunoștință cu el, hotărând să mergem împrună, poate că vom avea vre-o aventură, pentru că cetele nomade de indienĭ obișnuesc să se ție după aceștĭ negustorĭ pentru a'ĭ jefui. Tellado avea relațiĭ comerciale cu Ischiagaska, sau Vulturul negru, șeful Delavarilor. Acest trib de indienĭ e foarte pașnic și niciodată nu pradă pe vre-un alb care nu 'ĭ-a făcut nimic.

Astfel mergeam tăcuțĭ toțĭ treĭ, iar înaintea noastră ceĭ patru servitorĭ carĭ mânaŭ catâriĭ. Pe urmă ne oprirăm căutându-ne un lagăr pentru noapte. Găsind un loc potrivit, luarăm o cină frugală, apoĭ ne culcarăm, lăsând pe servitorĭ rând pe rând câte două ore de strajă. Noaptea trecu fără nicĭ un accident, ca și celelalte, petrecute în livadă. De nouă zile nu văzuserăm pe nimenĭ și abia a zecea zi pe senor Tellado. Dar cauza era că indieniĭ plecaseră de prin acele locurĭ. După două ore de drum, se vedeaŭ în depărtare wigwan-urile (colibele) indienilor.

— Aceștia sunt Delavariĭ carĭ ne așteaptă, zise Tellado.

In adevăr așa era ; Delavariĭ, plinĭ de bucurie că am sosit, ne eșiră înainte. Ischiagaska era încântat și nu se sătura de a privi armele noastre.

Numaĭ decât, ajunșĭ în lagărul indienilor, se începu schimbul. Tellado primi în schimbul catârilor, mărgelelor, stofelor și armelor pe carĭ le adusese, câteva bucățĭ de aur și o mulțime de pieĭ de bizonĭ. După aceasta Ischiagaska ne luă ca oaspețĭ în cortul săŭ, iar după masă ne-am dus vre-o douăzecĭ, la vânătoare de lupĭ în livadă. Astfel, pe nesimțite, se apropie noaptea. Lupiĭ morțĭ, carĭ eraŭ în număr foarte mare, fură jupuițĭ, iar noĭ ne întoarserăm în lagărul indienilor.

A doua zi, deșteptându-mă, auziĭ afară un zgomot infernal ; mă sculaiŭ repede, înghioldiĭ și pe Ienkins, care avea un somn foarte greŭ, să se scoale, apoĭ eșiĭ afară. Abia zărindu-mă, Ischiagaska veni spre mine.

— Fratele meŭ alb și tovarășul sunt bunĭ țintașĭ, aceasta o văd după armele lor. Dacă fratele meŭ alb vrea să rămâe totdeauna prieten cu Delavariĭ, să ne ajute să batem pe Osagĭ, carĭ ne-aŭ furat toate animalele, împreună cu carele negustoruluĭ alb.

— Bine, ziseĭ eŭ într'o amestecătură de englezească și indiană, cu plăcere.

— Însă eĭ aŭ maĭ mulțĭ războinicĭ decât noĭ.

— Nu face nimic, zise Ienkins care tocmaĭ eșea din cort și care auzise ultimele cuvinte.

Șeful îmĭ strânse mâna și zise :

— Văd că și frațiĭ meĭ albĭ sunt marĭ războinicĭ și am auzit că puștile lor nu sunt ca ale noastre cu un glonț, ci cu ele poțĭ trage de dimineața pînă seara peste toată livada. Și am auzit că fiecare glonț se duce unde vor eĭ.

— Așa este, ziseĭ eŭ ; vezĭ acest uliŭ care zboară ? Il voiŭ lovi în ochiŭ.

Puseĭ pușca la ochĭ... trăseĭ, pasărea căzu jos moartă. Ischiagaska o aduse ; era lovită în ochiŭ. In adevăr, după doĭ anĭ de exercițiŭ incontinuŭ și cu o pușcă perfectă, eram sigur că lovesc orĭ-ce punct.

— Să plecăm, zise șeful, și toțĭ oameniĭ săĭ încălecară ; noĭ și Tellado deasemenea. Pe drum șeful ne rugă să rămânem maĭ pe urmă și să nu intrăm în luptă dela început.

După o oră de drum, văzurăm pe Osagĭ înaintea noastră așteptându-ne. In partea aceasta, unde ne așteptaŭ dușmaniĭ, eraŭ o mulțime de dealurĭ și petice de pădure. O comandă a șefuluĭ, și Delavariĭ se năpustiră asupra Osagilor. Noĭ nicĭ nu furăm observațĭ și de aceea descălicarăm, târându-ne, după obiceiul indienilor, pe un deal ; de acolo începurăm tragerea. Osagiĭ eraŭ peste măsură de îngrozițĭ, văzându-ne maĭ cu seamă pentru că trăgeam la rând.

Priviĭ pe colina din dreapta noastră și văzuĭ pe bietul Ischiagaska luptându-se disperat cu patru Osagĭ. Alergaĭ în ajutorul săŭ, însă sosisem prea târziŭ. După ce omorâse pe douĭ din eĭ, al treilea îl străpunse cu sulița. Veneam cu Manlicherul în mână spre locul de luptă.

Ceĭ doui Osagĭ se repeziră spre mine. Cu două gloanțe iĭ trimiseĭ pe lumea cealaltă, întorcându-mă apoĭ pe colină. Insă Ienkins nu era nicăerĭ. Maĭ pe urmă îl observaĭ luptându-se ca un disperat şi doborând tot ce-ĭ sta în cale. Trupul săŭ semăna cu un ariciŭ; nenumărate săgețĭ eraŭ înfipte în costumu-ĭ de piele. Văzuĭ iute situația lupteĭ; Osagiĭ voiaŭ să fugă. Mă repeziĭ la calul meŭ şi cu frâul în dințĭ şi cu câte un revolver în fiecare mână, apucaiŭ pe duşmanĭ pe la spate. In acelaş timp Delavariĭ noştri scoteaŭ urlete de victorie.

Osagiĭ încălecând, o luară razna pe câmpie. Atuncĭ Ienkins zise: după eĭ!

Incepurăm urmărirea urmațĭ de vre-o 8—10 Delavarĭ. Osagiĭ, carĭ făcuseră cunoştință cu puştile noastre, fugeaŭ înghițind pământul şi uitându-se îngrozițĭ înapoĭ. Câțĭ-va din urmă căzură lovițĭ de moarte de gloanțele noastre; ceilalțĭ în număr de vre-o 40 până la 50 ne scăpară.

Intorcându-ne, Ienkins îmĭ zise:

— ,,Pariez că nu ghiceştĭ de ce n'am stat la locul nostru când aĭ plecat tu.

— N'am banĭ.

— Bine, te împrumut cu 500 de guinee.

— Nu primesc; cred însă că te-aĭ dus în mijlocul lupteĭ ca să viĭ în ajutorul Delavarilor.

— Nu e adevărat; mă plictisisem şi îmĭ pare răŭ că nu vreĭ niciodată să pariezĭ şi de aceia trebue să sufăr consecințele, căcĭ acum câştigam pariul. — Dacă nu veĭ începe să pariezĭ, nu veĭ ajunge nicĭ odată un perfect gentlemen.

Nu putuĭ să mă țiŭ şi începuĭ să râd ținându-mă cu mâinile de burtă. Acest om atât de bogat se supără că nu câştigase 500 guinee; însă el nu ținea la câştig, căcĭ la fiecare ocazie arunca bancnotele cu două mâinĭ, însă maĭ mult pentru satisfacția de a câştiga un pariŭ chiar de vre-o câțĭ-va banĭ.

Ajungând la locul de luptă văzurăm pe indienĭ comentând şi gesticulând. Eŭ mă suiĭ pe colina unde fusese omorât Inchiagaska. Insă care nu fu mirarea mea când văzuĭ pe un rănit sculându-se şi căznindu-se să scalpeze pe şeful Delavarilor.

Tocmaĭ voia să-ĭ jupoae pielea capuluĭ când apropiindu-mă îĭ dăduĭ o lovitură atât de puternică cu patul puşteĭ încât se rostogoli până la câțĭ-va metri depărtare.

Apoĭ mă duseĭ în vale de unde auziĭ strigăte de durere. Ienkins vorbea cu uniĭ din bătrâniĭ tribuluĭ. Războiniciĭ Delavarĭ văzându-mă mă înconjurară; apoĭ bătrânul începu să vorbească:

— Nimenĭ nu ştie unde e şeful nostru Ischiagaska. Insă în acelaş moment un indian strigă:

— Eŭ l'am văzut; acum este mort pe colina aceia de colo.

Tot tribul alergă în direcția arătată şi eŭ cu Ienkins după eĭ. Ajunşĭ sus, bătrânul începu:

— Vulturul negru este mort însă scalpul luĭ n'a fost făcut; acest al patrulea duşman, care a tras o brazdă împrejurul capuluĭ săŭ a voit să-ĭ iea învelişul capuluĭ. Insă marele spirit a trimis pe cineva care i-a trimis tocmaĭ la timp un glonț în inimă. Pentru că acela care a răzbunat moartea şefuluĭ nostru nu este cunoscut, propun că îndată ce va fi cunoscut, neamul Delavarilor, să-l numească şeful luĭ.

In acest timp Ienkins extrase glonțul din rană şi-l privi.

— Pariezĭ? mă întrebă el.

— Pentru ce.

— Că glonțul acesta e din puşca ta.

— Aceste vorbe le vorbirăm în englezeşte, totuş bătrânul Delavar înțelesese că e glonț din Manlicher-ul meŭ, şi de aceia zise, arătându-mă:

— Frațiĭ meĭ roşiĭ, fratele nostru alb a răzbunat de Vulturul negru, şi Marele Spirit ne propune să-l luăm ca şef. Gazella a vorbit.

— El să fie şeful nostru strigară cu toțiĭ.

— Gazella te proclamă şef suprem al tuturor Delavarilor, neamul cel maĭ mare al prerieĭ.

In adevăr eĭ, la carĭ veniserăm, eraŭ numaĭ o mică ceată a Delavarilor care venise să facă negoț cu negustorul mexican. Insă toțĭ Delavariĭ din prerie sunt în număr de peste zece miĭ.

Rămăseĭ înmărmurit şi ziseĭ turburat:

— Aceasta nu se poate, niciodată nu i-a fost dată unuĭ alb o onoare atât de mare şi apoĭ nu pot să mă despart de prietenul meŭ *exact țintitorul* (aşa îl numeaŭ eĭ).

Mă numeam aşa pentru că limba indienilor este foarte figurată, eĭ compară toate lucrurile cu natura.

Ienkins ar fi avut mare plăcere să rămânem amândoĭ ca şefĭ pentru vre-o câte-va zile, şi de aceia zise:

— Dacă îl voĭ ruga eŭ pe prietenul meŭ atuncĭ va consimțĭ să vă fie şef, însă numaĭ pentru o săptămână, în care timp va vețĭ întoarce la grosul neamuluĭ Delavarilor.

Aceste cuvinte fură primite, cu strigăte de bucurie. Ne întoarserăm, cu toțiĭ la lagăr şi a doua zi plecarăm.

Voĭ descrie pe scurt desfăşurarea evenimentelor.

Ajunşĭ la grosul Delavarilor, trecură maĭ multe zile în petrecerĭ în care timp a fost ales după porunca mea un şef noŭ. Ienkins se şi plictisise şi dorea să plecăm.

In sfârşit sosi şi ziua plecăreĭ. Noul şef, ,,Lupul preriilor", îmĭ dete în numele tribuluĭ, un inel grosolan şi un tomahavc de aur pe care eraŭ gravate desenurĭ grosolane. Cu aceste două darurĭ, puteam fi recunoscut orĭ când de orĭ-ce delavar ca un şef al luĭ şi puteam fi sigur în prerie. Cu punga plină de aur şi petrecut de vre-o 50 de războinicĭ, plecaĭ de la eĭ.

Două zile trecură fără nicĭ o întâmplare maĭ importantă, iar noĭ crezându-ne destul de sigurĭ am poruncit celor 50 de războinicĭ să se întoarcă. Abia trecuseră câte-va ore de la plecarea lor când văzurăm în depărtare un nor mare cuprinzând încetul cu încetul orizontul.

— Ienkins, arde preria, strigaĭ în culmea disperăreĭ, căcĭ focul înainta teribil şi iarba uscată ardea ca praful de puşcă; încă două minute şi oceanul de foc ne va ajunge!...

Pe fața luĭ Ienkins se vedea lămurit o frământare lăuntrică amestecată cu groază. Ştiam că nu puteam scăpa cu fuga şi de aceia eram nedumirițĭ. Turme marĭ de antilope şi bizonĭ alergaŭ peste câmpie aşa că se cutremură pământul sub greutatea lor şi noĭ credeam că bubuie cerul. Vaĭ! dar câte vor ajunge din aceste animale la adăpost de oceanul de foc? Puține!

— Dar noĭ? ce este iuțeala caluluĭ pe lângă iuțeala antilopeĭ; în câte-va clipe focul ne va ajunge, iar antilopele repede în fugă ar fi ajuns la marginea prerieĭ. Aceste gândurĭ îmĭ năvăliră câte-va secunde în minte. Mă uit la Ienkins: citea într'o carte. Chiar în acest moment critic aş fi isbucnit în râs dacă nu ar fi aruncat el cartea scoțând chibriturĭ din buzunar. Ştiam că n'o face degeaba. Aprinse iarba dinaintea noastră aşa că eram între două focurĭ. Insă focul pe care-l făcu el, fugea de noĭ pe când cel-alt înainta către noĭ; peste un minut trebuia să fie la noĭ.

Inaintea noastră unde aprinsese Ienkins iarba, era cenuşă... Eram salvațĭ, căcĭ acolo arsese iarba dinainte şi prin urmare nu ne maĭ temeam de foc. Inaintarăm în grabă şi în aceeaş clipă focul ne-ar fi cuprins dacă n'am fi fost pe pământ gol. Cu toate că eram salvațĭ totuş pământul pe care stăteam ardea teribil, căcĭ cu un minut maĭ înainte arsese iarba de pe el. Pe lângă această căldură maĭ suportarăm şi pe aceia pe care o producea focul, care acum ne înconjura depărtându-se ca gândul şi lăsând în urma sa norĭ de fum încât eram cât pe aci să leşinăm. Ce a rămas din iarba prerieĭ? cenuşe; iar preria un şes fierbinte ca un cuptor, iar din loc în loc animale moarte, fripte de viĭ.

In cartea în care citise Ienkins se dădea un sfat pentru a nu arde de viĭ în prerie în asemenea cazurĭ grave.

După două ore zărirăm treĭ indienĭ cu nişte lemne, pe carĭ le întrebuințează ca facle, în mână. Văzându-ne o luară la goană. Noĭ după eĭ şi Ienkins zise:

— Pariezĭ, că aceştia aŭ dat foc preriei? Căcĭ eĭ sunt Osagĭ.

— N'am banĭ şi chiar de aş avea n'aş paria; dar cred că eĭ aŭ dat foc prerieĭ din cauză că suntem duşmaniĭ lor de moarte.

In acest timp ne apropiarăm de eĭ, căcĭ

caiĭ fugeaŭ teribil; aruncaĭ lasso-ul meŭ care trecu pe după gâtul celuĭ din urmă, trăgându-l de pe cal. Totdeodată ceilalţĭ doĭ căzură amuţiţĭ pe vecie de puşca luĭ Ienkins.

Cel prins ne destăinui totul; pe urmă îĭ dădurăm drumul.

Probabil că spusese a lor săĭ multe minciunĭ şi minunăţiĭ despre noĭ, căcĭ a treia zi zărindu-ne o ceată de osagĭ, o luă la sănătoasa.

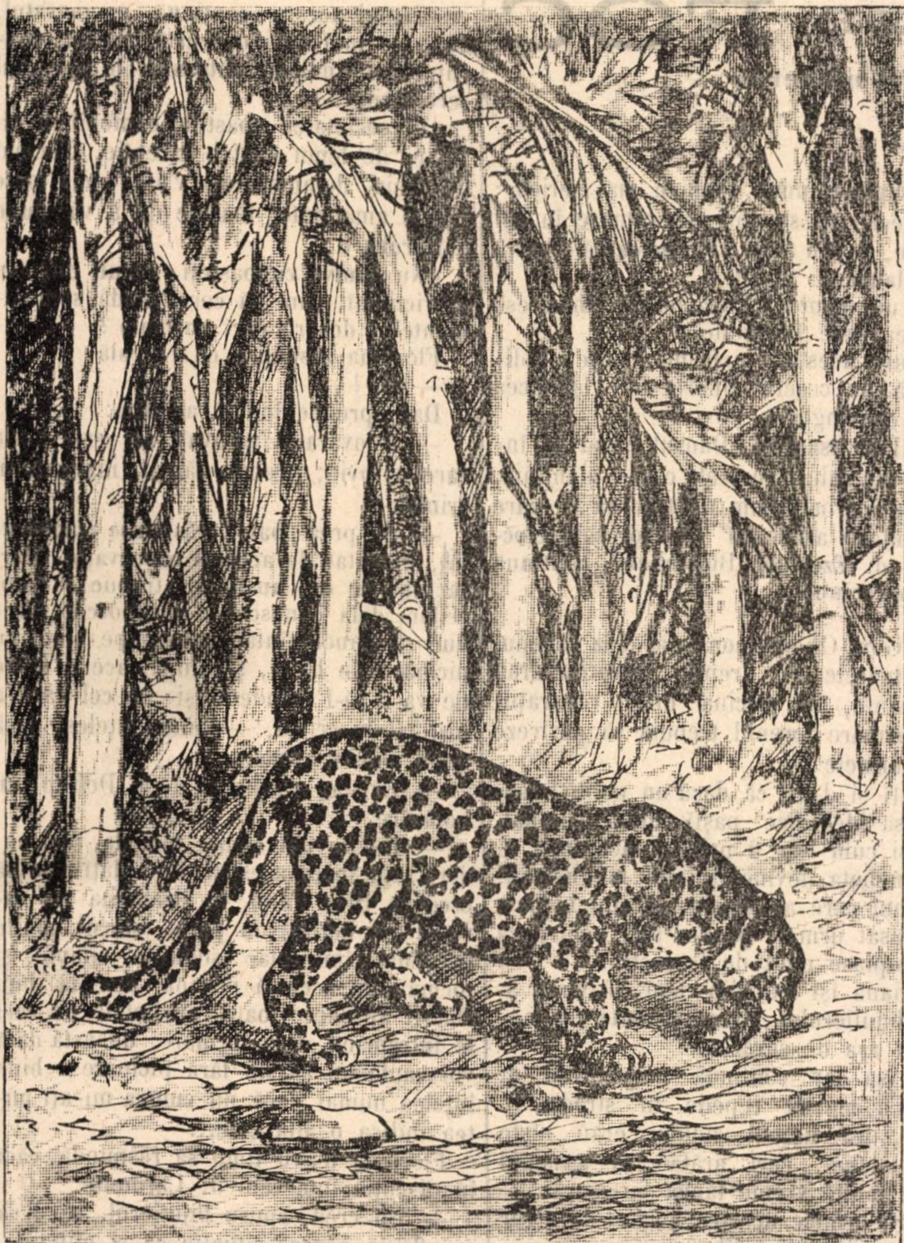
Ajunşĭ la Springfield, în Missourĭ vândurăm caiĭ, luând trenul pentru Charleston. Acolo în port, ne aştepta ,,Fulgerul" luĭ Ienkins.

Un barcagiŭ ne duse pe bordul yachtuluĭ, unde furăm salutaţĭ de echipagiŭ.

După 2 ore ancora fu ridicată, iar yachtul care merita numele de «Fulger» din cauza iuţeleĭ sale, luă drumul spre Rio dela Plata pentru că doream să vizităm şi o altă mare câmpie ca şi preria: Pampasul, a căruĭ descriere voĭ face-o altă-dată.

Walter R.

Dejunul uneĭ pantere

Nesimţind nimic, ea şĭ devoră prada în linişte.

A devenit banală azĭ fotografierea peştilor în apă, a stolurilor de păsărĭ în pădure, etc. Dar nu credem să fie maĭ puţin de cât extraordinar faptul că s'a putut fotografia o panteră, chiar în timpul celeĭ maĭ viĭ activităţĭ a eĭ. Indrăzneţul şi excentricul amator fotograf, a pierdut în acest scop maĭ mult de o lună, aventurându-se între miile de primejdiĭ din pădurile Indieĭ, dar şi-a realizat planul.

Instantaneul a fost luat în împrejurimile oraşuluĭ Yubbulpore din centrul Indieĭ. Bestia a fost atrasă într'un luminiş de un stârv proaspăt, plin de sânge, pus într'un loc foarte potrivit. Fotograful-amator şi atât de indrăzneţ, s'a suit într'un bambus bătrân, cu ramificaţiĭ multe, care-ĭ servi minunat ca ascunzătoare, şi ca adăpost bun faţă de orĭ-ce atacurĭ şi ca cel maĭ bun loc de unde putea să ia maĭ bine clişeul reprodus acĭ. Fiara trecând prin apropiere, înfometată, «simţi ceva bun» şi ne maĭ ţinând de nimic seamă se aruncă cupidă, asupra stârvuluĭ şi-l devoră, în timp ce aparatul fotografic schimbă vre-o treĭ clişeurĭ la obiectiv. Dejunul acesta însă, i-a fost şi cel din urmă, căcĭ lângă aparat fiind şi o carabină, aceasta 'şĭ slobozi un glonţ în capul pantereĭ omorând-o pe loc.

O VÂNATOARE DE CERBI IN JAVA

Primul lucru pe care îl făcuĭ la debarcarea mea în Batavia fu de a căuta adresa unuĭ vechĭ prieten, anume Mobert.

Veneam pentru prima oară în frumoasa insulă Iava, şi speram că Mobert o să bine-voiască să-mĭ fie o bună călăuză. La administraţia portuluĭ aflaĭ că acest prieten vechĭ are o fermă la o depărtare cam de o zi de oraş. Luaĭ trenul şi în 7 ore am ajuns la Ilord de unde cu ajutorul uneĭ călăuze, reuşiĭ să ajung la ferma amicului meŭ pe care îl găsiĭ dând nişte ordine unor servitorĭ malaezĭ.

— Uite-l pe Hector!

— Ce maĭ facĭ Mobert?

— Bine, zise el; vino să te recomand soţieĭ mele.

— Cum, eştĭ însurat?!

— Da

Fuĭ recomandat soţieĭ sale, o superbă creolă de o rară frumuseţe. Hotărâĭ să rămân câte-va zile în ferma amiculuĭ Mobert. A doua zi dis-dedimineaţă Mobert bătu în uşa apartamentuluĭ".

— Scuză-mă Hector, îmĭ zise el, dacă te deştept... dar am pregătit o vânătoare.

Mă îmbrăcaĭ iute şi în câte-va minute fuĭ gata. Afară, aerul era proaspăt şi soarele abia răsărise. După cum văzuĭ, totul era bine pregătit. Numaĭ eŭ eram aşteptat.

— Mergem, zise Robert la vânătoare de cerbĭ".

După un galop de vr'un ceas oprirăm caiĭ şi descălicarăm lăsându-ĭ sub paza unuĭ servitor; apoĭ ne furişarăm pe urma gonaciuluĭ malaez, printre tufişe. După un drum întortochiat, de un sfert de oră, gonaşul

se opri brusc şi arătă cu degetul spre valea ce se desfăşoară înaintea noastră. Pe iarba moale ce acoperea valea se afla o turmă de vre-o 8—9 cerbĭ.

— Incarcă'ţĭ carabina! şopti Mobert.

Mă executaĭ imediat. De-o dată cerbul cel mare care se afla în capul cetei, ridică capul dând semne evidente de teamă.

— Ocheşte bine, şi trage.

Poff! Poff!...

Cele patru detunăturĭ ale carabinelor se succedară, două câte două.

Animalele — reduse la 2 treimĭ — se repeziră înainte şi dispărură ca fulgerul în pădure. Cercetarăm vânatul. Eraŭ doĭ cerbĭ admirabilĭ. Fură legaţĭ pe nişte crengĭ şi apoĭ transportaţĭ de nişte servitorĭ aĭ fermeĭ.

Vânătoarea aceasta mi-a lăsat o amintire vie, nespus de plăcută.

Timpul pe care l'am petrecut la ferma amiculuĭ meŭ a fost cel maĭ fericit. După o săptămână mi-am luat adio de la prietenul Mobert şi de la soţia luĭ, reîntorcându-mă în patrie.

Leonida.

BICIUL DE FOC

— Mare roman de aventurĭ moderne —

— Urmare —

CAP. IV

Omul fără picioare

D. Ezechiel Bloomberg nu aşteptă să fie rugat.

— Cu o prezenţă de spirit pe care trebue s'o laud, continuă dînsul, medicul Francesco Noscoso, opri curioşiĭ în pragul cameriĭ:

— S'a săvârşit o crimă, zise dînsul, şi prin urmare nicĭ un lucru nu trebue mişcat de la locul săŭ. Voĭ da nenorocituluĭ meŭ prieten toate îngrijirile necesare; în timpul acesta să se ducă cineva să înştiinţeze poliţia.

«Medicul îşĭ ridică singur prietenul de jos, îl desbrăcă, îl aşeză în pat şi îl pansă.

«Aşa încât Gow Sherry sosind la locul crimeĭ, găsi pe rănit nemişcat în patul săŭ, fără cunoştinţă şi înfăşurat peste tot în bandaje strânse, astfel ca să nu poată face nicĭ o mişcare.

«Pierderea de sânge a fost considerabilă, spuse doctorul. Cea maĭ mică emoragie ar putea să aducă o sincopă mortală. De aceea rănitul trebue scutit pentru moment de orĭ-ce interogatoriŭ. De altfel ancheta mi se pare uşoară de făcut, pentru că faptele sunt evidente.

«Medicul avu dreptate.

«Lângă fereastra deschisă se afla un scaun, cu speteaza spre stradă.

«Corpul rănituluĭ fusese găsit lângă acest scaun, cu o carte lângă dînsul.

«Prin urmare scena omoruluĭ se putea reconstitui cu uşurinţă.

«Un om se apropiase de fereastră fără să fie auzit şi împlântase un pumnal în spatele cititoruluĭ.

«După spusele doctoruluĭ, rana este spăimântătoare. Lama pumnaluluĭ pătrunsese între a patra şi a cincea coastă; atinsese plămâniĭ şi foarte puţin inima. Medicul nu se putea încă pronunţa într'un mod hotărît; din cauza prea mareĭ slăbiciunĭ a rănituluĭ nicĭ nu'l putuse supune unuĭ examen maĭ serios»·

Judecăterul se opri şi rămase în aşteptare, ca un actor care aşteaptă o salvă de aplauze.

De un moment Floriana îşĭ întorsese privirea spre Larmette.

Figura acestuia exprima mereŭ indiferenţă. In creerul tinereĭ fete îşĭ făcea loc o convingere:

— Iată asasinul. Dânsul a voit să înlăture din cale-ĭ pe acela care-l stânjinia.

Surprins oare-cum de tăcerea cu care răspundeaŭ asistenţiĭ frazelor sale elocvente, d. Ezechiel Bloomberg continuă cu amărăciune:

— Gow Gherry constată dela început că trotuarele din dreptul ferestreĭ eraŭ desfundate, din pricina unor reparaţiĭ. Prin urmare terenul trebuia să păstreze toate urmele.

«Ştiţĭ şi d-tră că dacă un poliţist reuşeşte să identifice paşiĭ unuĭ criminal, e ca şi cum l-ar fi prins, căcĭ după aceia ancheta devine cu mult maĭ uşoară.

«Omul care a comis asasinatul trebuia să fi lăsat urmele paşilor săĭ, pentru că se apropiase mult de fereastră.

Floriana îşĭ fixă din noŭ privirea asupra bijutieruluĭ; dar Larmette era mereŭ tot aşa de surâzător.

— Aşa dar continuă magistratul, d. Gow s'a repezit repede în stradă. In adevăr, dea lungul ziduluĭ eraŭ nişte urme adâncĭ, carĭ arătaŭ că asasinul stătuse multă vreme lângă fereastră:

— Şi urmele acestea aŭ fost de sigur măsurate! exclamă Floriana şi vor putea fi comparate cu picioarele celuĭ bănuit?

D. Ezechiel clătină din cap cu melancolie:

— Vaĭ, nu, domnişoară!

— Dar pentru ce?... Pentru ce?

— Pentru că asasinul...

Judecătorul făcu o pauză, ca şi cum ar fi voit să accentueze asupra afirmaţieĭ de necrezut pe care avea s'o atesteze. Apoĭ, sacadându-şĭ cuvintele, zise:

— Pentru că asasinul *n'are picioare*.

D. Bloomberg voise să obţie un efect şi acum se putea felicita cu drept cuvânt.

O exclamaţie de spaimă porni din pieptul tuturor celor carĭ ascultaŭ povestirea magistratuluĭ:

— N'avea picioare!...

Orĭ cât de uimită era, Floriana îşĭ ţinu privirea mereŭ aţintită asupra bijutieruluĭ: Şi i se păru că surâsul teribil de pe faţa adversaruluĭ luĭ Dick Fann devenise şi maĭ accentuat acuma.

— Nu, n'avea picioare, repetă magistratul, triumfător. Dar după urmele carĭ aŭ rămas pe teren, se poate lesne bănui că asasinul avea picioare de lemn.

«Faptul acesta continuă magistratul, după ce maĭ făcu o scurtă pauză, constitue un indiciu puternic în sprijinul cercetărilor.

«In societatea noastră, oameniĭ cu picioare de lemn sânt o excepţie. Tocmaĭ de aceia, domnişoară, v'am spus toate aceste amănunte, înainte de a vă pune o întrebare:

«Nu cumva cunoaşteţĭ vreun duşman al victimeĭ, care să corespundă semnalmentelor despre carĭ vorbiam?

Floriana răspunse cu răceală:

— Nu!

Dar aproape îndată adăugă:

— Adevăratul vinovat nu este acela care a lovit; trebue căutat instigatorul crimeĭ.

— Se prea poate! răspunse magistratul, încântat de această observaţie. Dar, în materie de anchetă, trebue să procedăm dela cunoscut la necunoscut. Trebue să punem întâi mâna pe omul cu picioare de lemn, şi după aceia lesne ne va fi să-l prindem şi pe cel care a instigat la crimă, — bine înţeles, dacă omul acesta există...

— Există, răspunse d-ra Defrau, cu hotărâre.

— Eŭ nu pot spune nicĭ da, nicĭ nu, d-ră. Cu toate acestea imĭ daţĭ voe să cred că Dick Fann în strălucita sa carieră de detectiv a putut stârni multe urĭ. Mie îmĭ plac soluţiile simple, şi tocmaĭ din această pricină duc la bun sfârşit aproape toate anchetele pe carĭ le întreprind. Prin urmare, de astă dată voĭ căuta un asasin fără picioare; bine înţeles numaĭ dacă nu cumva mi-aţĭ putea indica o altă cale...

Floriana n'avu timp să răspundă, căcĭ în discuţie interveni d. Larmette.

— Eŭ cred, spuse bijutierul, că d-ra se află în aceeaş situaţie ca şi mine.

— Adică...

— Cred că d-şoara are numaĭ unele bănuelĭ vagĭ, fără să poată aduce însă vre-o probă materială. Cum eŭ sânt concurentul săŭ în cursa de automobile, cred că este de datoria mea s'o înştiinţez cât de severă este legea americană în această privinţă.

— Aĭ dreptate, bine aĭ făcut că te-aĭ

gândit la asta, îl întrerupse magistratul.

— Persoana care a adus o acuzare într'un mod uşuratec, continuă dânsul, este arestată fără discuţie, şi ţinută prizonieră până la terminarea procesului. Nu există nicĭ-o condiţie de liberare provizorie, pentru că nu se admite eliberarea pe cauţiune.

Floriana ascultă fără să clipească. Inţelese că bijutierul îĭ cetise gândurile. Şi acum o înfrunta, arătându-ĭ cum legea americană putea fi în anumite împrejurărĭ prigonitoarea oamenilor de bine şi apărătoarea bandiţilor.

Căcĭ dacă convingerea morală era pe deplin făcută în creerul Florianeĭ, nu putea aduce din nenorocire, nicĭ-o dovadă materială temeinică.

Fără îndoială, furtul corindoanelor, arestarea, moartea luĭ Davis, puteaŭ fi dovezĭ bune ; dar bijutierul le putea respinge pe toate, argumentând că fusese tras pe sfoară de funcţionarul săŭ, în care avusese prea multă încredere.

Nu — Dick Fann judecase bine când spusese că maĭ are nevoe şi de alte dovezĭ materiale.

Şi cu toate acestea ar fi voit să-l răzbune. Când se gândia că poate în momentele acelea Dick Fann era în agonie, se simţia cuprinsă de un fel de nebunie.

Dar de-odată, o idee îĭ lumină spiritul :

— Dacă Larmette va scăpa de pedeapsa legilor omeneştĭ, îşĭ spuse dânsa, voĭ face eŭ singură dreptate, cu un foc de revolver.

Gândul acesta nu i se părea de loc neobişnuit ; şi cu toate acestea, cu puţine zile maĭ înainte, s'ar fi speriat numaĭ văzând curgând puţin sânge.

Dacă Dick Fann dispărea, era datoria eĭ să-l răzbune ; oare nu pentru cauza eĭ îşĭ sacrificase detectivul viaţa ?

In câte-va momente, dragostea dădu Florianeĭ un suflet de eroină.

Ea clătină din cap cu tristeţă, şi răspunse magistratuluĭ :

— D. Larmette are dreptate ; n'aş putea să fac decât unele presupunerĭ foarte vagĭ, fără să le pot întări cu o dovadă materială cât de mică. Şi apoĭ, sânt sigură că experienţa d-voastră, domnule judecător, va reuşi să ducă la bun sfârşit cercetările.

Şi cum d. Bloomberg primi această declaraţie cu un surâs de mulţumire, Floriana adăugă :

— Cred, domnule magistrat, că deacum mă pot retrage ? Aş voi să mă duc eu însumĭ după ştirĭ...

Un gest al magistratuluĭ indică d-reĭ Defraŭ că era liberă.

Inainte de a se retrage, privirea sa se încrucişă cu privirea bijutieruluĭ.

Privirea luĭ Larmette exprima clar bucuria de a o fi silit să tacă. Iar privirea tinereĭ fete, adâncă şi pătrunzătoare, exprima ura.

— Asasinule ! — Bijutierul citi bine cuvântul acesta în privirea Florianeĭ.

Dar în curând uşa se închise în urma tinereĭ fete, care se ducea poate să primească ultima suflare a aceluia care pentru întâia oară o învăţase să cunoască ce este amorul.

CAP. V

Gâfâind, peste măsură de emoţionată, Floriana străbătu strada alergând. Puţin îĭ păsa eĭ acum de toate regulile buneĭ convenienţe. O putere de neînvins o chema la căpătâiul muribunduluĭ, lângă care, de altfel, sufletul eĭ plecase de multă vreme.

Pină când să i se aducă răspunsul dacă bolnavul putea sau nu să primească, Floriana crezu că avea să leşine.

Se gândea că lângă rănit se afla omul care pentru toată lumea nu era decât doctorul Noscoso, dar care în realitate nu era decât d. Defrau, tatăl eĭ.

Ce-avea să gândească despre vizita aceasta bogatul cetăţean canadian ?

Nu cumva avea să se împotrivească, socotind că asemenea vizită nu era la locul eĭ ?

De aceea suspină uşurată când i se aduse răspunsul :

— D-şoara este anunţată. O rugăm însă numaĭ să nu facă de loc zgomot, pentru că cea maĭ mică zguduire nervoasă ar putea să fie fatală răniţuluĭ.

Ca un automat păşi Floriana înainte ; îşĭ simţea picioarele grele şi uneorĭ avea senzaţia că nicĭ nu le poate desprinde de pământ.

Doctorul Noscoso o primi în pragul camereĭ şi maĭ mult o târî decât o conduse spre un fotoliŭ.

Timp de un sfert de oră aproape Floriana rămase cu gândurile rătăcite. Emoţia prin care trecea era prea mare pentru ca să'şĭ fi putut păstra limpezimea de judecată.

Incetul cu încetul însă îşĭ veni în fire. Se văzu într'o încăpere vastă, cu o tapiserie de culoare deschisă ; zări pe jos câteva picăturĭ de sânge—sângele generos al omuluĭ care se sacrificase pentru dînsa.

Dick Fann stătea întins în pat, galben, nemişcat.

— Maĭ trăeşte oare ?—se întreba Fiorina. Orĭ poate am în faţa mea numaĭ un cadavru ?

Falşul mulatru se apropie de dînsa şi-ĭ şopti :

— Floriano, vorbeşte încet. Zidurile aŭ urechĭ.

— Tată, tată, murmură copila, iartămă... Dar e aşa de bun, aşa de generos !

In aceste câteva cuvinte era o mărturisire întreagă.

Şi acum aştepta, cu ochiĭ lăsaţĭ în jos, ca şi cum s'ar fi temut să nu audă din gura tatăluĭ eĭ o hotărîre condamnatoare.

Dar falsul doctor răspunse cu un ton dulce de imputare :

— Aşa dar tu n'aĭ înţeles nicĭ odată, Floriano, cât de mult te iubeşte tatăl tăŭ ?

Copila respiră uşurată. Aşa dar tatăl eĭ n'o acuza.

— E bun, generos şi abil, continuă d. Defrau. Dacă voĭ reuşi să-ĭ salvez viaţa, de ce n'ar deveni fiul meŭ ?

— Aşa dar, d-ta sperĭ, tată ?

Falsul doctor păru că stă un moment la îndoială.

— Nu ştiŭ bine ce trebue să-ţĭ răspund scumpa mea copilă. Să ne aducem însă aminte de axioma medicală : atâta timp cât viaţa n'a sburat încă, putem spera.

Apoĭ, cu maĭ multă energie, falşul medic adăugă :

— Iată ce aştept de la tine, Floriano.

— Vorbeşte, tată.

— După amiază, automobilul tăŭ va fi îmbarcat pe *White-Bird*, după cum a fost înţelegerea.

— Dar eŭ nu vreaŭ să plec, începu Floriana.

— Aşteaptă, copilă nerăbdătoare ce eştĭ... Veĭ stipula că automobilul trebue oprit în docurile Waldez, punctul terminal al linieĭ Frisco-Alaska.

— Şi pe urmă ?...

— Pe urmă veĭ anunţa că rămâĭ la Jipi-Pavilion, până când d. Dick Fann va fi în stare să părăsească patul. Veĭ anunţa lucrul acestra în aşa mod, ca să-l afle toată lumea.

Şi cum dânsa îl privea mirată :

— Ne-am înţeles ?

— Da, tată. Iţĭ mulţumesc că m'aĭ lăsat să rămân.

— Dar n'am sfârşit încă.

— Ce maĭ este, tată ?

— E posibil ca unele împrejurărĭ, pe carĭ nu le-aşĭ putea specifica de maĭ nainte, să mă silească să modific aceste măsurĭ.

— Cum ?

— In cazul acesta veĭ primi o scrisoare de la mine, în care te voĭ ruga să te îmbarcĭ pe un anumit vas, la o anumită oră.

Veĭ pleca însoţită de guvernantă şi de grovom.

— Dar...

— Nu maĭ fă nicĭ o obiecţie. Există un om care va face totul pentru ca să te împiedece să părăseştĭ pământul american, un om care nu s'ar da îndărăt din faţa nicĭ uneĭ infamiĭ. Când veĭ primi ordinul despre care îţĭ vorbeam, va însemna atuncĭ că omul acesta e ocupat în altă parte.

Primejdia cea mare este aicĭ, în Statele-Unite ; odată plecată în altă ţară, nu veĭ maĭ avea de ce te teme aşa de mult.

— Dar, d-ta, tată ?

— Eŭ voĭ rămânea lângă rănit, Floriano. Mulţumită luĭ, nimenĭ nu m'ar putea recunoaşte şi prin urmare nu sunt în primejdie.

,,Acum, copila mea, întoarce-te la hotelul tăŭ. După ce veĭ fi îndeplinit instrucţiile pe carĭ ţi le-am dat, eştĭ liberă

NEGRII DIN SUDAN ŞI CROCODILII

Negriĭ din Sudan aŭ în sângele lor o ură neîmpăcată contra crocodiluluĭ, ură de altfel destul de justificată prin atacurile acestor teribilĭ saurienĭ carĭ mişună în marile fluviĭ africane.

Prea fricoşĭ spre a se aventura pe Nil saŭ Niger în urmărirea duşmanilor lor ereditarĭ, negriĭ îĭ caută pe la malurĭ şi îĭ surprinde în somn. Vaĭ, însă, de crocodilul care a fost surprins! Negriĭ se întărâtă contra luĭ şi-l torturează fără milă până când îl omoară.

Ilustraţia de maĭ sus reprezintă o scenă a torturăreĭ unuĭ crocodil surprins.

Leonida

să viĭ din noŭ, pentru ca să-ţĭ umpli ochiĭ cu imaginea rănituluĭ.

Floriana voi să se arunce în braţele tatăluĭ eĭ, pentru a-l îmbrăţişa; dar d. Defrau o opri cu un gest.

— Şoaptele noaste aŭ putut scăpa de urechea spionilor; dar trebue să ne supraveghem bine gesturile pentru că privirea ştie une-orĭ să străbată prin locurĭ nebănuite.

,,Pentru moment, mulţumeşte-te să-mĭ strângĭ mâna, şi sileşte-te să-ţĭ jocĭ cât maĭ bine rolul în această comedie sinistră.

După ce strânse mâna tatăluĭ săŭ, Floriana adăugă, înroşindu-se:

— Dar luĭ, tată, să nu-ĭ spun la revedere?

D. Defrau nu răspunse îndată. S'ar fi zis că consultă faţa rănituluĭ.

— Poţĭ să-ĭ strângĭ şi luĭ mâna, copiliţo, răspunse în cele din urmă canadianul, cu un surâs enigmatic. Doarme, şi cred că nu va fi nicĭ o primejdie.

Dar ce-ĭ păsa Florianeĭ de felul în care vorbea tatăl eĭ? Prrincipalul era că avea voe să se apropie de rănit şi să-ĭ strângă mâna.

Dar iate că, spre cea maĭ mare surprindere a feteĭ, muribundul păru că se însufleţeşte. Degetele sale răspundeaŭ strângeriĭ de mână; pleoapele i se ridicară o clipă. Buzele i se mişcară, şi frumoasa canadiană auzi această singură şoaptă:

— Supune-te.

După aceia rănitul închise din noŭ ochiĭ, şi rămase nemişcat ca maĭ înainte.

Dar câte-va clipe, cadavrul se însufleţise. Văzuse, vorbise. Floriana plecă încălzită de o speranţă nebună, pe care raţiunea sa n'ar fi putut-o explica.

De multe orĭ inima simte ceea ce raţiunea nu poate distinge.

Floriana îndeplini ordinele tatăluĭ eĭ, punct cu punct.

Reţinu camera de la hotel pentru încă o săptămână.

Larmette se grăbi să facă acelaş lucru, după cum află Floriana de la guvernantă, care era încântată că maĭ putea flirta câte-va zile în voe, fără să fie turburată de zdruncinul drumuluĭ.

Toate dispoziţiile luate de Floriana cu privire la îmbarcarea automobiluluĭ, fură de asemenea imitate de bijutier.

Mizerabilul nicĭ nu se maĭ ostenea acum să-şĭ ascundă voinţa de a se ţinea mereŭ pe urmele Florianeĭ.

Când află lucrul acesta, d-ra Defran nu-şĭ putu stăpâni un hohot de râs.

Se gândea la ce-ĭ spusese tatăl eĭ şi vedea par'că silueta bijutieruluĭ care striga furios pe ţărm, pe când vaporul se îndepărta cu cele două automobile.

Dar această imagină veselă nu dură de cât o singură clipă, îşĭ aduse aminte îndată că Dick Fann zăcea pe patul de suferinţă.

Şi din noŭ străbătu strada şi veni la căpătâiul rănituluĭ.

Falşul doctor o însărcină să dea bolnavuluĭ la intervale fixe, medicamentele ce-ĭ prescrisese, şi o asigură în acelaş timp că spera să împiedice frigurile, carĭ în totdeauna sunt de temut în asemenea împrejurărĭ. Dacă reuşea, rănitul era salvat. Peste patru, saŭ cincĭ săptămânĭ cel mult, avea să poată părăsi casa.

— Nu-ĭ aşa, adăugă d Defrau, că te veĭ simţi fericită să susţiĭ primiĭ paşĭ aĭ convalescenţeĭ?

Timpul trecea repede. Inseră fără ca

bolnavul să fi manifestat cea maĭ mică urmă de frigurĭ. Tratamentul falşuluĭ doctor făcea adevărate minunĭ.

Florana se întoarse în apartamentul eĭ, dacă nu veselă, dar cel puţin mult maĭ liniştită.

Când intră în salonul hoteluluĭ, Larmette care flirta ca de obiceĭ cu Patorne, se sculă îndată, şi se interesă de starea rănituluĭ.

Floriana răspunse fără să stea pe gândurĭ, că după spusa mediculuĭ, rănitul va fi salvat; dar avea vă stea în pat, cel puţin patru săptămânĭ.

— Asta, adăugă Floriana, uitându-se ţintă în ochiĭ bijutieruluĭ, ne va lipsi de plăcerea de a maĭ face restul călătorieĭ împreună.

Dar Larmette răspunse fără să se trrbure :

— D-ră, am călătorit la început împreună, pentru că şi d-ta aĭ avut inspiraţia de a porni înaintea celorlalţĭ concurenţĭ. Cred că şi de acum înainte situaţia va rămânea aceeaş, bine înţeles că de astădată fiind noĭ ceĭ din urmă. Sunt francez şi d-ta eştĭ canadiană ; n'aş voi să te las singură în mijlocul gheţurilor Canadeĭ şi ale Norduluĭ siberian.

D-na Patorne aruncă stăpâneĭ sale o privire triumfătoare ; ridicola femee credea că eĭ îĭ revine tot meritul acesteĭ hotărîrĭ, în aparenţă aşa de generoasă.

— Dar asta ar însemna să renunţĭ la recordul de timp, răspunse, Floriana încreţind din sprâncene.

— Cursa pe care o facem noĭ nu este o cursă de viteză, d-ră; voim numaĭ să arătăm puterea de rezistenţă a maşinelor noastre. Şi lucrul acesta îl pot face foarte bine, făcându-mĭ în acelaş timp datoria faţă de d-ta.

Floriana văzu bine că ar fi fost zadarnic să maĭ stărue, de vreme ce Larmette mărturisea fără înconjur că nu voia s'o părăsească.

Ar fi voit să-ĭ arunce în faţă tot dispreţul eĭ, dar se stăpâni pentru că ştia bine că n'avea nicĭ o dovadă materială.

Şi-apoĭ de unde ştia că printr'o eşire de felul acesta n'ar fi stricat planurile d-luĭ Defrau ?

Nu-ĭ maĭ răspunse nimic şi se îndreptă spre camera sa. Când intră, zări după perdea o siluetă omenească. Se sperie puţin, dar vocea luĭ Jean Brot o linişti repede.

— Te aşteptam, d-şoară.

— Pentru ce?

— Pentru a'ţĭ spune că tot după prânzul d. Larmette şi tovarăşul d-sale aŭ stat în salon cu d-na Patorne. Bătrâna îşĭ închipue că este o adevărată plăcere să stea cineva de vorbă cu dînsa.

Eŭ ştiŭ însă că de la fereastra cameręĭ în care aŭ stat se vede foarte bine peste drum, unde se află d. Dick...

— Dar ferestrele eraŭ închise.

— De asemenea am văzut nişte oamenĭ pândind în stradă.

— Eştĭ sigur?

— Te veĭ convinge şi d-ta despre lucrul acesta, privind puţin afară.

«Dar asta nu înseamnă mare lucru. In timp ce domniĭ stăteaŭ în salon, eŭ mi-am procurat mijlocul de a intra în camera d-lor. Nu mi-a fost de loc greŭ să găsesc o chee la fel.

— Dar în ce scop aĭ făcut lucrul acesta, sărmanul meŭ Jean?

— Voiam să pătrund la eĭ în timpul nopţiĭ, să-ĭ surprind dormind.

— Dar pentru ce?

Ştrengarul răspunse în şoapte :

— Pentru a le înapoia lovitura pe care Dick Fann nu le-o poate înapoia.

Floriana fu emoţionată pînă la lacrămĭ, văzând că ştrengarul avusese aceleaş ideĭ.

Câtă dragoste dovedea acest plan criminal al miculuĭ Jean!

Floriana îĭ cuprinse mâinele şi'l rugă plângând să maĭ aibă răbdare. Iĭ vorbi despre ordinile carĭ le primise de la tatăl eĭ.

— Vezĭ cât de multă încredere am în tine ; nu ţi-am ascuns nimica.

— Dacă spuĭ d-ta, d-şoară, voĭ aştepta ; îţĭ spun drept însă că regret foarte mult.

«Singurul mijloc sigur pe care îl avem pentru a ne scăpa odată de acest bandit, este să'l suprimăm.

Floriana avu deodată un argument convingător :

— Dacă 'l ucizĭ, Dick Fann nu va maĭ putea avea plăcerea să descopere cine e hoţul radiumuluĭ.

De astădată Jean fu convins.

— E adevărat, răspunse dînsul. Poţĭ fi liniştită de acum, d-şoară Floriano ; Jean va fi cuminte.

(Va urma)

IN COREEA

Nelinişte în ţara dimineţeĭ liniştite

Imperiul Dimineţeĭ Liniştite a fost o ţară neîncetat turburată.

Altădată China o oprima. Marele Dragon scria în aceştĭ termenĭ miculuĭ împărat al Coreeĭ :

«Marele Dragon al Imperiuluĭ Ceresc, a căruĭ domnie va fi egală cu o mie de

anĭ prin splendoarea glorieĭ sale, vă trimete ordinele sale. Rasa mea, favorizată de soartă, domneşte pînă peste patru mărĭ. Am miĭ de generalĭ dibacĭ şi miĭ de miĭ de soldaţĭ curagioşĭ. Popoarele pe carĭ le-am învins îmĭ trimet laude brodate pe drapele de mătase, şerpĭ carĭ prind şoarecĭ, câinĭ conducătorĭ de caĭ şi carĭ ţin o lanternă în gură. Voĭ sfărâma, voĭ desfiinţa mica Coree, dacă nu vă prosternaţĭ în faţa mea şi dacă nu-mĭ plătiţĭ tribut».

In ultimul timp, japonezul, într'un stil maĭ puţin umflat, declară : «Sunteţĭ întârziaţĭ şi barbarĭ ; vreaŭ să vă civilizez, chiar fără voinţa voastră».

Şi fără altă formă de proces, japoneziĭ aŭ pus mâna pe administraţie, pe comerţ, pe mine, pe pământurile cele maĭ bune, pe căile de comunicaţie şi, spre a fi maĭ precis, pe totul. Eĭ aŭ silit pe împăratul Coreeĭ să abdice în favoarea fiuluĭ săŭ pe care îl ţinură în laţ. Eĭ deveniră stăpânĭ, iar coreeniĭ sclavĭ.

De altfel, caracterul acestuĭ popor nu prea e simpatic. Coreeniĭ sunt în aparenţă liniştiţĭ, dar în fundul inimeĭ lor sunt cruzĭ.

Coreeniĭ sunt şi leneşĭ. De aceea străzile oraşelor lor sunt foarte murdare.

Eĭ posedă o frumoasă ţară ; şi pentru

cine vede din portul Fusan, de exemplu, admirabilele aurore cari se ridică din mare, numele țărei de «Dimineața Liniștită» i se pare justificat în chip delicios.

Dar țara și chiar aurorele aparțin acum, după cum se știe, japonezilor...

O excursie la marea Baltică

Inceputul lunei Iulie, inceputul vacanței școlare, aduce cu sine un adevărat pelerinaj al berlinezilor la mare. Dela cea mai bogată, pînă la cea mai modestă gospodărie, trebue să-și îndeplinească datoria către sine și către copii de a petrece cel puțin două săptămâni în aerul curat și dătător de viață al mărei. Intreaga coastă de nord a Prusiei e presărată de zeci de localități, cari, odinioară modeste cătune de pescari, în majoritatea cazurilor s'au transformat în adevărate orașe cu tot confortul modern. Modernismul, cu organizarea lui capitalistă, a distrus toate formele vieței patriarhale a pescarilor, cari nici măcar nu mai pot fi zăriți pe coastă.

Aci se obicinuește a se împărți coasta de Nord în două : coasta de Ost sau Ost-Sud, pe care noi o numim marea Baltică și care ține pînă la Kiel, pînă la coasta de Ost a provinciei Schleswig-Holstein și marea Nordului dela Altona pînă la Hamburg. Deosebirea din punctul de vedere al vizitatorilor e mare. Coasta mărei Nordului e pietroasă, lipsită de plajă și marea prezintă interesantul fenomen al fluxului și refluxului. Coasta Ostului este puțin pietroasă, nu are flux și reflux ; în schimb e presărată cu o puternică vegetație, păduri de pini, fagi și rare ori de stejari, ce constituesc locul de petrecere al vizitatorilor, cari se pot folosi și de aerul curat al pădurilor. Pentru acest motiv băile de pe coasta Ostului sunt foarte frecuentate.

Intre multele localități puțin depărtate de Berlin se află și Swinemünde, foarte cunoscută vizitată, mai ales fiind-că de multe ori împăratul Wilhelm primește aci defilarea flotei. Swinemünde se află pe insula Usedrin, care împreună cu Wollin, formează un cerc care închide aproape gurile fluviului Oder ce se varsă în acel punct în mare.

O plajă foarte întinsă stă la dispoziția vizitatorilor și când vremea e frumoasă, e un adevărat furnicar și un paradis al copiilor. In toate părțile veselie, iar valurile, în mod cadențat izbind țărmul, petrec strigătele de veselie. Necunoscut ce'l închid, e paralel necunoscutului ce înlănțue viitorul sutelor de vieți ce abia deschid ochii la lupta fără preget care se numește viață.

Dispoziția internă a orașului este foarte practică. După plajă, vine promenada, care e paralelă cu plaja, apoi parcul și în urmă orașul, astfel că nu e nevoe de a parcurge distanțe mari pentru a veni la plajă. In acelaș fel sunt organizate toate aceste localități. Cine vine în aceste stațiuni balneare, trebue să se odihnească fără voe, fiind-că multe prilejuri de petreceri nu sunt. In schimb sunt posibile foarte multe excursii la diferitele localități ce sunt presărate pe coastă, distanțate numai de drum de o jumătate de oră una de alta.

Cea mai cunoscută și mai frumoasă e Herringsdorf, care se poate numi și localitatea balneară a aristocrației banului. Se află depărtată trei sferturi de ceas de Swinemünde cu vaporul sau pe uscat Cel mai frumos drum e pe jos, prin pădurile de pini de pe lungul coastei.

La o jumătate de ceas de Swinemünde se află localitatea Allbeck, unde cei cu venituri chiar modeste își pot permite luxul de a-și petrece la mare. In mijlocul plăjei e o punte foarte lungă ce se întinde în mare, iar la extremitatea ei un cazino modest, care e utilizat drept cafenea.

De aci privirea asupra mărei e mai întinsă și mai interesantă. Modestia localităței nu i permite luxul de a avea un cazino deosebit. Cinci minute mai departe începe seria frumoaselor vile, împodobite cu verdeață, cari se 'ntind de-alungul țărmului în bogăția diferitelor stiluri arhitectonice. Aci e Herringsdorf, cu acelaș aspect ce'l prezintă frumoasa colonie de vile din Grünewalde din Berlin.

In urmă vine orășelul propriu zis care, privit din largul mării, prezintă o înfățișare pitorească, fiind proectat pe un fond de verdeață, iar pădurea se întinde pînă aproape de coastă.

Locul de atracție îl formează aci noul stabiliment de băi, așa numite pentru familii, unde bărbații pot lua bae împreună cu femeile lor. Celelalte stabilimente de băi pentru bărbați și femei și sunt separate și foarte îndepărtate unul de altul.

Noul stabiliment e prevăzut cu tot confortul modern și e construit în genul celui din Lido (Italia). Are cabine cu cele mai confortabile instalații, restaurant, săli de lectură, de concert și chiar de dans.

Dacă vremea e frumoasă, un vizitator poate să'și petreacă mai toată ziua pe plajă, având la dispoziție tot ce poate să'l distreze și să-l încânte.

Aci flirtul e, ca în toate părțile, în floare și pare că totul e organizat așa ca să'l proteguiască. Cu toate măsurile riguroase ca numai soții de familie să aibă intrarea în acest sanctuar, nu s'a putut ajunge la nici un rezultat și astăzi ori-cine se poate folosi de dreptul de a lua parte la acele tendințe de încurajare a culturii corpului omenesc. Corpul omenesc nu trebue să fie ascuns vederei, fiind-că numai astfel se poate cultiva simțul frumosului, care era atât de desvoltat la romani și greci, zice-se.

Această tendință a avut ca rezultat, în ultimul timp, crearea mai multor societăți cari au organizat așa numitele «Schönhuts Abende», dar pe cari poliția le-a interzis în urmă ca fiind în contra bunelor moravuri.

La băile de mare însă poliția se mărginește a proteja numai de formă bunele moravuri și nu cred că este țară în care forma să fie așa de menajată ca aci. De altfel aceasta este și formula ce predomină în legăturile sociale de pretutindeni.

Sezonul aci e în Iulie, când este o supraabondență de public și când luxul se etalează fără inconjur.

O jumătate de ceas mai departe altă localitate, Bansin, care prezintă contrastul unei modeste stațiuni balneare. Această deosebire e foarte bună, fiind-că dă posibilitate oamenilor să se împartă dupe puterea pungei lor.

Inapoi la Swinemünde cu vaporul. Coasta verde în care se împletesc liniile albe ale plajei cu verdele pădurei, vilele, se prezintă în aceeaș formă monotonă pînă la Swinemünde.

Swinemünde-Rügen

Avantajul ce prezintă Swinemünde prin poziția sa, este prilejul ce'l dă vizitatorilor de a face excursii în Danemarca, în Suedia și Norvegia și la Rügen, care e una din cele mai mari insule de pe coasta de ost, pe care o posedă Germania. Numai partea estică e favorabilă pentru localități balneare. Restul e pământ cultivabil.

Vaporul parcurge distanța în 3 jum. ore, fără a se depărta de țărm. E o zi senină ; marea 'i liniștită, iar întinsul ei seamănă cu apa liniștită a unui lac imens.

Sunt mulți cari afirmă că e mai frumoasă priveliștea munților; un lucru însă e cert că nimic nu lasă mai mult impresia că ne aflăm în contact cu infinitul, decât marea. Atunci devine înțeleasă definiția ce o dă Hașdeu omului : o frântură din infinit ce tinde spre infinit.

Vaporul geme de lume ; într'un colț două englezoaice rătăcite printre mulțimea de prusieni, ascultă cu luare aminte explicațiunile ce le dă un binevoitor, cari sunt cam rari în țara posacului prusac.

Insfârșit vaporul se oprește în apropierea coastei, care e prea abruptă spre a putea ancora vaporul. E punctul cel mai pitoresc al insulei, numit Stubenkammer.

Coasta foarte abruptă, se prezintă în acest punct cu două proeminențe de stâncĭ calcaroase carĭ cu culoarea lor albă contrastează foarte plăcut ochiuluĭ cu verdele fagilor de pe vârf. Debarcarea se face la larg și o mulțime de luntriĭ înaintează încet spre vapor spre a ne debarca. O scară de 2—3 sute trepte duce până la vârf.

De sus privirea scrutează țărmul ce aci formează un golf pe care sunt presărate localitățile Sasintz, Binz, etc. Jos luntrile și puntea de debarcader se maĭ zăresc, doar ca niște puncte.

De aci drumul duce la Sasnitz pe jos de-a lungul coasteĭ presărate cu pădurĭ de fagĭ. Nouă, carĭ cunoștem frumusețile pădurilor noastre, acestea ne fac puțină impresie.

Locuitorul de bord e foarte mare iubitor al natureĭ, pe care o prețuește și o admiră și luĭ—sub toate formele 'ĭ face o impresie binefăcătoare.

Prețuirea și admirarea natureĭ e un mijloc care dă vieții prilej de mulțumire și de îmbărbătare. In acest sens prețuește și folosește locuitorul Sorduluĭ natura spre deosebire de cel de sud pentru care în rare momente maĭ are vre-o importanță. Drumul duce de-a lungul coasteĭ prin pădurĭ întâlnind în cale lacul zeițeĭ Hertha asupra căruia legenda spune că pe timpul dominațiuneĭ Vendice nu era cultul zeițeĭ oare—după ce se scălda, omora toate sclavele ce îĭ era de ajutor spre a peri orĭ-ce ochĭ omenesc ce ar fi văzut-o.

O impresie plăcută îțĭ face blândețea «vânatuluĭ» ce nu se sfiește de oamenĭ. Două căprioare priveaŭ cu ochĭ plinĭ de mirare pe trecătorĭ fără a fugi de ochiul nostru. După un parcurs de o oră și jumătate ajungem la Sasnitz care e așezăt în terasă fiind-că coasta aci e foarte stâncoasă.

Portul e foarte mare căcĭ ancorează de multe orĭ o mare parte din flota de torpiloare și pentru acest scop e și special amenajat. Tot de aci pornesc vapoarele de traject, pe carĭ se îmbarcă trenurile de pasagerĭ fiind-că sunt ast-fel amenajate spre a transborda trenurile fie la Kopenhaga, fie pe coasta suedeză la Trellberg spre a continua în urmă drumul maĭ departe la Cristiania și Stokholm. Din Berlin e astfel posibilă în acelaș vagon de tren călătoria până la Kopenhaga saŭ Cristiania fiind transbordat vagoane pe astfel de vapoare de câte orĭ este necesar. Pe vapor am făcut cunoștință cu un arhitect ce îmĭ spunea că 500 de metri departe de port a căzut în mare acum două lunĭ balonul d-ruluĭ Delbrück ce pornise din Stettin pe un timp foarte furtunos și care fusese prăbușit de la o înălțime de 600 metri. Aci în Sasnitz avuĭ și plăcerea de a auzi o orchestră românească îmbrăcată în costume naționale. De astă-dată eraŭ adevărațĭ lăutarĭ românĭ fiind-că de multe orĭ sunt alte naționalitățĭ ce se daŭ drept atare. Muzică românească națională e foarte puțină. însă e atâta câtă să umple de bucurie inima unuĭ român multă vreme, îndepărtat de țară.

Din Susnitz, la o jumătate de oră în partea opusă a golfuluĭ se află poate cea maĭ frumoasă și cea maĭ pitoresc așezată din toate stațiunile balneare ale insuleĭ Rügen-Binz.

Din depărtare plaja și vilele înconjurate de un fond de verdeață și toate vopsite în alb, fac o impresie prietenoasă. Casinul își prezintă încă din depărtare priviriĭ turlele sale înalte numaĭ departe izolat se prezintă priviriĭ o casă cu multe etaje acele case cazarme speciale orașelor marĭ și care aci strică tot aspectul drăgălașelor vile ale stațiuneĭ.

Lume încă puțină din cauza vremeĭ rele. E mare asemănare între impresia ce o lasă Binz și impresia ce o lasă diferitele stațiunĭ balneare ascunse în verdeață de-a lungul țărmurilor celor 4 cantoane.

La orele opt seara, cu vaporul viŭ apoĭ la Swinemünde. Aci amurgul e foarte lung. Soarele își maĭ trimite razele încă până târziŭ astfel că luciul apeĭ maĭ prezintă pete luminoase. La orizont o dungă de norĭ care reflectă într'un roz închis ultimele raze ale astruluĭ ce până târziŭ maĭ trimite lumeĭ din lumina luĭ.

Vaporul își urmează drumul, pe țărm cătunele și stațiunile balneare apar ca niște petice luminoase. La orele 10, ancorarăm în Swinemünde.

C. M.-Berlin.

Cum se vinează leul in țara Gallas

Girafa locuește deșerturile Africeĭ centrale între Abisinia și Egiptul de Sus și până în Senegal și Cafreria, marile pădurĭ din Nubia și împrejurimile Capuluĭ Buneĭ Speranțe. Marco Polo afirmă că a văzut acest animal și prin insula Zanzibar. Hotentoțiĭ le vânează cu săgețĭ otrăvite ; hrănindu-se cu carnea eĭ, din oase fac fluere și din piele fac niște vase de conservat apă. Negriĭ păstrează o anumită parte a pieleĭ animaluluĭ ca un talisman de vitejie. Populațiunile africane își disputaŭ toată vechia «Cameleo Pardalis" în arabește «Jeruffă» de unde se și trage numele de girafă. Ca și antilopa și gazela, girafa populează deșertul ca și cerbul pădurile noastre. Are un auz foarte fin și o agilitate extraordinară, necrezută la un astfel de animal. Gâtul eĭ foarte lung, poartă un cap maĭ mult lunguieț de cât grațios. Cel maĭ mare dușman al acestuĭ animal este omul și leul. Amândoĭ îl urmăresc cu înverșunare și nu de puține orĭ girafa cade pradă lor.

In timpul uneĭ călătoriĭ în țara Gallas noĭ am întâlnit maĭ multe bande de girafe. O singură dată am tras asupra uneĭ cirezĭ fără însă a ucide vre-una din multele girafe. Spre seară ajunserăm la un mal. Pe mal se vedea scheletul uneĭ antilope, desigur prada unuĭ leŭ.

—Aicĭ vine leul să se adape, zise un soldat Gallas din escorta noastră. Va veni din pădurea Onore-Onaya. Dacă vom descoperi locul, vânătoarea va fi ușoară. Leul trebuie să fie săturat de prada sa de erĭ.

Noĭ nu întârziarăm a ne ascunde în dosul unuĭ tufiș și așteptarăm. Câteva minute trecură ; în fine văzurăm dinaintea noastră la o distanță de vreo 2 sute de metri o girafă mâncând cu gâtul ridicat dintr'un fel de tufă numită «spincul cămileĭ» și «alhagi» de arabi, leguminos producând o substanță apoasă și dulce. In urma sa la o distanță de 30 metri se vedea un enorm leŭ furișându-se ca o pisică in direcția girafeĭ. Deodată girafa agită capul, aruncă asupra felinuluĭ o privire distrată și fugi in galop mic. Leul văzând că-ĭ scapă prada se repezi într'o săritură prodigioasă pentru a ajunge rumegătoarea ; dar acesta schimbând direcția, ca un epure urmărit de vânător, spre un tufiș, scăpă un strigăt ascuțit către urmăritorul său. Regele animalelor foarte puțin atent căzu în mijlocul arbuștilor spinoșĭ (vezĭ ilustrația) care se înfipseră ca niște cue în carnea sa în timp ce girafa dispărea în câmpia deșartă.

Leul făcea sforțărĭ eroice pentru a scăpa din țepe și reușind, o luă la fugă în direcțiunea ce luase girafa. Dar ajuns de un glonț de pușcă, el se opri pentru a ne lua'n seamă ; însă probabil găsind că suntem prea numeroșĭ, el scoase un răcnet surd și își continuă înainte fuga. Ceeace ne făcu să începem vânătoarea luĭ. Soldatul gallas care călărea lângă mine scoase sabia sa rotundă și se repezi cu calul înainte, în timp ce eŭ am descărcat pușca asupra fiareĭ. Leul se întoarse pe neașteptate și scoțând un răcnet formidabil care a înspăimântat animalele se aruncă asupra caluluĭ care instinctiv se ridică în două picioare. Leul era lângă călăreț ; își înfipse ghiarele în pântecele caluluĭ. Călărețul sări numaĭ de cât jos și începu a lovi cu sabia în ca-

pul leuluĭ. Leul își înfipse și maĭ tare ghiarele în corpul nenorocitului cal, dar o a doua lovitură în cap îl abătu la pământ. El se învârti o clipă în jurul său și scoase un strigăt înfricoșător de durere. O lovitura de grație și ultima. Calul expiră; soldatul Gallas nu căpătase nicĭ o rană. Leul fu despuiat pe loc. Doĭ oamenĭ purtaŭ pielea sa pe o cracă de arborĭ, pe când fericitul vânător începu dansul de victorie, în sunetul cânteculuĭ gutural, cu cuvinte carĭ exprimaŭ senzația de mulțumire bestială.

Când am ajuns în sat, tinere fete și călărețĭ îl întâmpinară dansând și bătând din mâinĭ. Bucătarul nostru primi ca dar din parte-ne o bucată de pânză roșie și niște cerceĭ de aur.

Lazăr Kl.

CELE TREI AVENTURIERE

— Mare roman de aventurĭ senzaționale —

— Urmare —

Semnalul acesta mă făcu să tresar. Era la mijloc o primejdie. In vârful picioarelor m'am apropiat de fereastră, care era deschisă, și am privit în stradă.

— Doĭ oamenĭ se opriseră în fața caseĭ.

«Oamenii aceștia vorbeau cu însuflețire; deși n'auziam nicĭ un cuvânt, vedeam lucrul acesta după gesturile pe carĭ le făceau.

«După îmbrăcăminte se vedea bine că nu erau oamenĭ săracĭ; și totuși în atitudinea lor aveau ceva misterios.

«Iĭ simțeam doritorĭ de umbră. Când a trăit cineva viața pe care am trăit-o eu, vede bine lucrurile acestea:

«Ceĭ doĭ oamenĭ se despărțiră în curând. Unul se îndepărtă, iar celalt se apropie de casă.

«Oare voia și omul acesta să se introducă în apartamentul d-tale în acelaș mod ca și mine?

«In curând auziĭ niște pașĭ ușorĭ pe scară. Oh!... oh!... domnul avea papucĭ de fetru!... Era prin urmare un confrate... Cu toate acestea era maĭ bine să nu daŭ de loc ochĭ cu dânsul, pentru că oamenii aceștia nu sânt de loc scrupuloșĭ...

«Dar acum era prea târziŭ pentru ca să maĭ pot fugi; n'aveam alt ceva maĭ bun de făcut decât să mă ascund sub pat.

«Abia mă ascunsesem și omul pătrunse în cameră.

«Privi în jurul săŭ o clipă. Apoĭ se apropie repede de fereastră, o închise și lăsă transparentele.

«Acum se făcu în jurul nostru un întuneric adânc; nu-ĭ maĭ ghiciam prezența decât după mișcărĭ.

«Deodată însă, o lumină vie se răspândi în toată camera; omul acționase o lanternă electrică de buzunar.

«*Era prin urmare un pungaș din lumea mare.* De altfel, chiar și înfățișarea sa îl arăta că face parte din sferele maĭ înalte ale societățiĭ. Era foarte elegant îmbrăcat, și purta niște favorițĭ cu multă îngrijire pieptănațĭ.

«Făcând o mișcare cu mnâa, văzuĭ că purta un diamant licăritor».

Ascultam cuvintele feteĭ cu atenția încordată. Fără îndoială, Regina citea în privirea mea cât de mult o simpatizam, căcĭ își apropie un scaun de patul meŭ, și zise:

— Sânt foarte obosită; spiniĭ mi-aŭ îndurerat picioarele.

Apoĭ, făcu o mișcare ca și cum ar fi regretat aceste cuvinte, și continuă;

— Omul acela venea acolo să fure, căcĭ l-am văzut cercetând sertarele și biblioteca... Și apoĭ, nu era un pungaș ordinar; vedeam bine că voia să găsească un anumit lucru. Am înțeles lucrul acesta bine de tot, când l-am auzit exclamând:

— Unde naiba o fi ascuns acele hârtiĭ blestemate?

«Domnul căuta prin urmare niște documente și nu era de loc pungaș ordinar... Cu toate acestea, când îmĭ aduceam aminte cu câtă ușurința descuiase ușa de jos!...

«Acum se oprise în mijlocul camerĭĭ și stătea pe gândurĭ.

— Tânărul Carol nu le avea, murmură dânsul. A fost doar buzunărit bine înainte de a fi transportat la vila Lespelat. La notar de asemenea nu s'a găsit nimica.

— Ah! esclamaĭ eŭ, așa dar am fost buzunărit!... S'aŭ făcut de ase-

menea descinderi la notar!... Dușmanii noștri aŭ prin urmare, la indemână o armată întreagă de bribanzi?

— Asta nu trebue să te emoționeze, răspunse Regina, foarte liniștită. Cu cât există maĭ mulțĭ asociațĭ într'o crimă, cu atâta crima este maĭ ușor descoperită. Indiviziĭ izolațĭ sânt ceĭ maĭ primejdioșĭ adversarĭ».

CAP. VII.

«Omul incepu să cerceteze pereții, continuă Regina, după o pauză scurtă. Știa și dânsul de sigur că văduva Braca nu se va deștepta așa de ușor, pentru că bătea în ziduri ca la el acasă.

«Am înțeles că omul caută vre-o ascunzătoare secretă în care trebuiaŭ să fie puse documentele după carĭ venise.

«Și mi-am maĭ spus că hârtiile acelea trebuiaŭ să fie foarte prețioose, cel puțin pentru omul care le căuta. Prin urmare, dacă le-aș fi avut eŭ, i le-aș fi putut vinde cu un preț foarte bun, și asta ar fi însemnat câteva săptămânĭ de liniște, pentru prietenele mele și pentru mine.

Dacă le găsea dânsul însă, afacerea era pierdută pentru mine.

«Dar cu toată căutarea luĭ înverșunată, nu le putu găsi. Din când în când se maĭ oprea puțin pentru a se gândi; după aceia căuta din noŭ și negăsind nimic, înjura furios.

«După ce cercetă zidurile, veni rândul sobeĭ, și după aceia al scândurilor.

«Acuma însă avea să mă descopere și pe mine și cine știe ce ar fi fost în stare să facă omul acesta... De aceia m'am lipit ca un șarpe de resorturile somiereĭ. Simțeam însă că era o poziție pe care n'aveam s'o pot păstra decât foarte puțină vreme.

«Dar omul dădu patul la o parte pentru a examina maĭ bine scândurile, și după aceia îl așeză la loc.

— «Dobitocul acela de Brasset, spunea dânsul, peste măsură de supărat, n'a putut ascunde documentele decât saŭ aici, saŭ la notar. La liceŭ n'are nicĭ o încăpere specială, și n'are nicĭ un prieten destul de intim pentru ca să-ĭ poată încredința asemenea secret. Și apoĭ, d. Brasset era un om foarte prevăzător... Hârtiile trebue să fie aicĭ... Prin urmare, trebue să le găsesc și să le distrug».

Povestirea aceasta a aventuriereĭ mă emoționase până la lacrămĭ; presimțeam că bunul profesor se sacrificase pentru mine.

Trecu un timp destul de lung într'o tăcere adâncă.

— Am voit să vorbesc maĭ întâi cu d-ta, începu Regina, când mă văzu maĭ liniștit. Dacă d-ta te temĭ de primejdie însă, voĭ vinde documentele omuluĭ acela, care îmĭ va plăti de sigur un preț foarte bun. Poțĭ face cum vreĭ.

— Așa dar d-ta aĭ descoperit hârtiile?

— Fără îndoială. Eŭ am fost de altă părere în privința loculuĭ de ascunzătoare. Mi-am zis că d. Lespelat arătase prea multă dragoste pentru d-ta și că trebuia să fie ceva la mijloc.

,,Raționamentul acesta m'a condus noaptea următoare în apartamentul de la liceu al d-neĭ Lespelat.

,,Era foarte ușor de pătruns în acest apartament, pentrucă liceul era aproape pustiu, toată lumea fiind plecată în vacanță.

,,D-na Lespelat ers o femee cât se poate de ordonată. Toate erau așezate cu o regulă minuțioasă până în cele maĭ micĭ amănunte.

,,De aceia am rămas oare cum mirată când am văzut pe biroul d luĭ Lespelat două cutiĭ de țigări, amândouă cutiĭ de țigări, amândouă deschise.

,,Fără îndoială că d-na Lespelat n'ar fi putut îngădui ca bărbatul eĭ să înceapă două cutiĭ de țigărĭ în acelaș timp, pentru că asta înseamna desordine".

Aceste observațiĭ ale tinereĭ aventuriere, spuse cu tonul cel maĭ serios din lume, mă făcură să râd.

Regina mă amenință cu degetul.

— N'aĭ dreptate să râzĭ, pentrucă sentimentul de care eram călăuzită e dovedit a fi cât se poate de întemeiat. M'am apropiat îndată, și am privit cutiile. In una se maĭ aflaŭ încă vreo cincĭ saŭ zece țigărĭ; în cealaltă însă era o casetă mică albă.

Deasupra era un plic cu câteva rândurĭ: «d-luĭ Brasset, pentru a i se da împreună cu caseta alăturată, în cazul când ni s'ar întâmpla vre un accident».

D. Brasset nu maĭ putea acum să primească această scrisoare. Aveam convingerea că luând de acolo hârtiile așa de mult dorite de individul cu favorițĭ lucram în interesul d-luĭ Brasset.

In plic era o foae de hârtie pe care se afla scris:

,,Subsemnatul, certific că cutia metalică, acĭ alăturată este proprietatea d-luĭ profesor Basset, care mi-a încredințat-o în depozit, și care singur cunoaște secretul încuetoriĭ".

(ss) Lespelat, intendent al liceuluĭ din Havre.

,,De altfel, iată acest certificat.

Și Regina îmĭ întinse o foae de hârtie pe care era scrisă în adevăr fraza citată.

După aceia scoase din săcușorul pe care Satina îl purta pe umerĭ o casetă mică alba, bine închisă.

— Așa dar n'aĭ deschis caseta?

— Nu. Caseta aceasta îți aparține d-tale; de altminterĭ, cu toate că nu cunosc secretul încuetoriĭ, mi-ar fi venit foarte ușor s'o deschid.

— Atuncĭ foarte bine; vom deschide-o acum, și vom ceti hârtiile dinăuntru.

Cu mare greutate am convins-o să desfacă dânsa caseta și să-ĭ examineze conținutul. La început pretindea că lucrul acesta n'o privește.

Primul lucru pe care-l scoase din casetă fu un medalion.

— Domnule Carol, exclamă dânsa, portretul d-tale!

Apoĭ, schimbând tonul:

— Sânt nebună; e maĭ în vârstă de cât d-ta... Poate să fie fratele d-tale maĭ mare, să poate.

Un moment stătu la îndoială, apoĭ sfârși, cu vocea maĭ înceată.

— Orĭ poate e tatăl d-tale, pe care nicĭ nu-l cunoștĭ.

CAP. VIII.

Zicând acestea, Regina însă întinse un medalion oval. In prada uneĭ emoțiĭ care mă făcea să tremur din tot corpul, am examinat fotografia.

Și nu mi-au atras la început atenția nicĭ cercul de aur care înconjura miniatura, nicĭ diamantele cu carĭ era încrustat aurul acesta. Mă robi de la prima privire pictura delicată care reprezenta un bărbat de vreo douăzecĭ și cincĭ de anĭ, cu mustața fină, cu ochiĭ cugetătorĭ. Prietena mea Regina spusese adevărul: omul acesta eram chiar eu, îmbătrânit cu câțĭ va anĭ.

Și cum eŭ păream hipnotizat de această contemplare, cu ochiĭ umezițĭ de lacrimĭ în fața imagineĭ uneĭ rude descoperită dintr'o dată, în fața imagineĭ tatăluĭ meu poate, — după cum spuse Regina—, ea îmĭ șopti.

— Este ceva scris pe dosul medalionuluĭ.

Am întors repede fotografia. Eraŭ în adevăr două rândurĭ scrise cu cerneală roșie:

Prințul de Valberyl.

,,5 Septembrie.—Fiuluĭ meŭ, care are astăzĭ 13 lunĭ și treisprezece zile".

Treisprezece lunĭ și 13 zile!.. Am făcut repede socoteala: eram născut la 23 Iulie: puteam avea 13 lunĭ și la 13 zile la un 5 Septembrie? Calendarul mi-a dovedit că așa era: prin urmare ,,fiul" despre care se vorbia acolo, eram chiar eŭ. Portretul tatăluĭ meŭ.

Am spus lucrul acesta și Regineĭ.

Am văzut-o însă întristându-se, și când am întrebat-o care era cauza, mi-a arătat cu degetul prima linie de pe dosul medalionuluĭ:

,,Prinţul de Valberyl".

— Eĭ bine?

— Un prinţ nu poate fi prietenul uneĭ fete ca mine.

Era multă durere în accentul cu care pronunţă aventuriera aceste câteva cuvinte.

Sărmana fată îşĭ spusese că de acum înainte va avea şi ea un prieten în lumea asta şi-ĭ venea peste măsură de greu să renunţe la visul pe care şi'l făurise.

Regina nu mă cunoştea şi nu putea şti ce importanţă dădeam eŭ titluluĭ de prinţ. Numaĭ data de 5 Septembrie îmĭ atrăsese atenţia; eu nu fusesem crescut ca un prinţ, şi n'aveam nicĭ o prejudecată în privinţa aceasta.

Socoteam că nu un titlu moştenit de la părinţĭ putea ridica pe cineva deasupra omeniriĭ, ci numaĭ şi numaĭ calităţile sale personale.

Regina a fost foarte încântată, când a aflat cum vedeam eŭ lucrurile. Nu-ĭ venea să creadă.

— Aşa dar, pentru d-ta, un prinţ nu este de-asupra celorlalţĭ?

Bătu voioasă din palme, şi luând din noŭ caseta, mă întrebă:

— Atuncĭ eŭ rămân mereŭ prietena d-tale, şi voeştĭ să cetim documentele acestea împreună?

Fără îndoială. Dar ce documente sunt aicĭ?

Drept orĭ-ce răspuns, Regina scoase din casetă un pergament îngălbenit.

Amândouĭ am rămas un moment nemişcaţĭ, privindu-ne drept în ochĭ. Aveam dorinţa să cetim cât maĭ repede documentul acela, şi în acelaş timp eram cuprinşĭ de teama că poate cele ce vom afla vor face cu neputinţă prietenia noastră în viitor.

— Trebue să cetim, zise ea în cele din urmă.

Şi desfăcu pargamentul. Dar de la prima privire nu-şĭ putu stăpâni o exclamaţie de groază:

— Ce este?

Regina îmĭ arătă «antetul» documentuluĭ.

Eraŭ două mâinĭ, dintre care una ţinea un stilet, şi cealaltă deschisă, ca într'o rugă de ajutoare. Deasupra eraŭ treĭ litere: C. M. U. Totul era cu cerneală roşie.

Cum nu înţelegeam nimic, am ridicat ochiĭ spre Regina:

— Ce însamnă emblema aceasta?

— Camora, Mafia, Unire, îmĭ răspunse dânsa, cu vocea înceată. E o formidabilă asociaţie de bandiţĭ, carĭ îşĭ are centrul în Sicilia, dar care este foarte răspândită în toate părţile lumeĭ.

— De unde ştiĭ d-ta lucrurile acestea?

— Le-am aflat pe când eram la Londra. Stăpânul meŭ, «lordul» se bătuse cu un italian numit Orsetti, din pricina uneĭ prăzĭ de la un furt. Ca să nu fie asasinat în urmă, a trebuit să plătească o sumă mare ca despăgubire. Lordul mi-a arătat atuncĭ chitanţa de descărcare pe care a primit-o. Era aceeaş emblemă pe care o vezĭ acum.

,,Lordul mĭ-a explicat cât era de întinsă asociaţia italiană, şi m'a sfătuit să nu caut nicĭ odată să intru în luptă cu oameniĭ aceia.

,,Apoĭ, cu groază, adăogă:

— Omul pe care l'am surprins în apartamentul d-tale, era un italian. Şi ar fi o mare nenorocire, dacă aceştia ar fi duşmaniĭ d-tale!»

,,Mafia! Camora"! Auzisem vorbindu-se despre isprăvile acestor teribile asociaţiĭ.

Teama Regineĭ îmĭ păru exagerată. La urma urmiĭ, apaşiĭ sicilienĭ nu puteaŭ fi maĭ de temut de cât apaşiĭ francezĭ.

— Să vedem ce spune scrisoarea Mafieĭ; poate că va arunca o lumină deplină în toată afacerea aceasta, din care nu maĭ înţeleg nimica.

In momentul acela mi-am întors ochiĭ spre Fureta şi Satina; amândouă păreaŭ foarte ingrijorate. Auziseră de sigur vorbele noastre, şi se vede că Mafia le inspira multă teamă.

Am ridicat din umerĭ şi trăgând-o pe Regina maĭ aproape, pentru ca să poată citi în acelaş timp cu mine, am devorat bizarul document, pe care-l reproduc aicĭ fără nicĭ o schimbare:

«Grotele Girento, 29 Octombrie.

«Intre subsemnaţiĭ:

«Ariste Brasset, agregat în litere de o parte;

«Şi Marino Orsoni, directorul bănciĭ celor Două-Siciliĭ, din Roma, a intervenit convenţia următoare:

«In grotele Girgento de lângă Palermo, Marino Orsoni fratele Marieĭ Angelica Orsoni, soţia legitimă a escelenţeĭ sale prinţul de Valberyl, numita—astă-zĭ decedată—dând naştere fiuluĭ eĭ Carol, azĭ în vârstă de cincĭspre-zece lunĭ şi şapte zile, Marino Orsoni», considerindu-se moştenitorul soreĭ sale, şi prin urmare şi al d-luĭ de Valberyl, ucis cu o lovitură de stilet luna trecută, hotărâse să suprime viaţa miculuĭ Carol, a căruĭ existenţă se opunea intereselor sale de moştenitor.

«Din nenorocire, Ariste Brasset fu adus prizonier la Girgento în acelaş timp cu micul Carol.

Prizonierul, rămas singur cu Arsoni, marele şef secret al C. M. U. pentru a discuta în privinţa rescumpărăriĭ, se înarmă cu un revolver.

«Marele şef era ameninţat cu moartea.

(Va urma).

POŞTA REDACŢIEI

D-luĭ I. B., loco. — Ne puteţĭ trimete descrierea ,,Călătorieĭ în Australia" împreună cu clişeele pe carĭ le posedaţĭ. Dacă va fi bine scrisă, vom tipări-o curând.

D-luĭ I. G. Anost. — Trimeteţi-ne alt-ceva.

TOŢI ABONAŢII LA

«ZIARUL CALATORIILOR»

PARTICIPĂ,

cu începere de azi, la următoarele mari şi de valoare premiĭ:

1) **O sobă «Godin» No. 3**, cumpărată de la cunoscuta casă: Industria Metalică «**Marcu**», B-dul Elisabeta, No. 5.

2) **Una puşcă fină de vânătoare**, cu 2 ţevĭ, cal. 12, din vechia şi renumita fabrică **Pieper-Bayard.**

3) **Un pistol automat de buzunar, Pieper-Bayard,** modelul cel maĭ noŭ, fiind de calibru mare, 7.65, însă format redus, foarte portativ.

4) **Una carabină de mare precisie**, cal. 22, **Pieper-Bayard**, semi-automatică.

Toate aceste 3 arme sunt cumpărate de la marele magazin **B. D. Zisman**, 44, calea Victorieĭ, furnizorul Curţeĭ Regale.

5) **Una oglindă mare veneţiană** de cristal;

6) **Una măsuţă de toaletă**, cu oglinzĭ de cristal;

7) **Una maşină de cusut** de mână;

8) **Două frumoase tablourĭ.**

Toate aceste 5 obiecte sunt cumpărate de la marele magazin de mobile **Marco Dattelkremer**, str. Carol, No. 62.

9) **Una pendulă de biuroŭ;**

10) **Una chisea de argint de China**, foarte frumoase obiecte, cumpărate de la magazinul de încredere **Schmith & Stratulat**, calea Victorieĭ, 53.

11) **Un gramofon perfecţionat;**

12) **Una mandolină**, din lemn de palisandru, ornată cu sidef, cumpărate de la marele magazin de muzică **Jean Feder**, calea Victorieĭ, 54.

13) **Una fructieră**, argintată şi aurită, cu 12 cuţite pentru desert, aurite, cumpărată de la cunoscutul magazin de bijuterie **Th. Radivon**, B-dul Elisabeta, 9 bis.

14) **Una toaletă de bambu veritabil**, cumpărată de la bine asortatul magazin de mobile de trestie şi bambu, **D. Litmann**, strada Lipscanĭ, No. 3.

15) O duzină crema «Flora».

16) O » săpun «Flora».

17) O » pudră «Flora».

18) **2 ceasornice** de argint, pentru bărbat.

19) **5 abonamente** pe 6 lunĭ la ziarul umoristic «Veselia».

20) **5 abonamente** pe 3 lunĭ la ziarul «Universul literar».

Toate aceste frumoase premiĭ se oferă cu începere de azĭ, prin tragere la sorţĭ, abonaţilor «Ziaruluĭ Călătoriilor».

Preţul abonamentuluĭ leĭ 5 p. un an, 2.50 p. 6 lunĭ.

Anul XII.- No. 688. **10 BANI IN TOATA ŢARA** Mercurĭ

ZIARUL CĂLĂTORIILO[R]

ŞI AL INTÂMPLĂRILOR DE PE MARE ŞI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI
Leĭ 5.—Pe un an în toată ţara
« 2.60 « 1/2 « « « «

Redacţia şi Administraţia
No. 11, Strada Brezoianu, No. 11.

ZIARUL CĂLĂTORIILOR
Apare odată pe săptămână
— MARŢEA —

Instinctul de conservare îl făcu să se oprească din noŭ.—(Vezĭ pag. 4472).

Pirații din Pacific

Vasul *Nuevo-Tigre*, părăsise abia portul Calao, îndreptându-se spre un alt port peruvian, cu o mare încărcătură de cărbunĭ, când Iosef Voulet, un belgian care fusese angajat în ajun ca bucătar al căpitanuluĭ Mezetti, făcu semn luĭ Skerett, un tânăr matelot englez, că avea să-ĭ vorbească în secret.

Cum ceĭ doŭĭ oamenĭ maĭ făcuseră odată împreună lunga călătorie dela Liverpool la Valparaiso, eraŭ oarecum prietenĭ, și Skerett nu stătu la îndoială.

— Aĭ inimă în stomac? îl întrebă belgianul, când fură singurĭ într'un loc retras.

— Nu știŭ, răspunse tânărul marinar, turburat de această întrebare bruscă.

Celalt se apropie de ușă pentru a se convinge că nimenĭ nu le putea auzi cuvintele, apoĭ, întorcându-se lângă tovarășul săŭ, îl întrebă în șoapte:

— Știĭ tu ce avem pe bord?

— Coks.

— Și-apoĭ?

— Nu maĭ știŭ.

— Să-țĭ spun eŭ: sub coks sunt ascunse câte-va miĭ de puștĭ, și o casetă conținând treĭ sute de miĭ de piaștriĭ. Toate acestea sunt pentru revoluționariĭ peruvianĭ.

— Eĭ bine? întrebă cu naivitate englezul, care nu prea se emoționase de știrea aceasta.

— Nu ințelegĭ, murmură celalt că averea aceasta poate să fie a noastră, fără să maĭ vorbim de vas, care valorează orĭ când o sută de miĭ de francĭ.

Skerett ințelese acum de ce era vorba, și se ridică repede.

Dar bucătarul il opri cu un gest autoritar:

— Imĭ cunoștĭ acum prea bine secretul, pentru ca să te pot lăsa să plecĭ.

Complicitatea saŭ viața ta: orĭ una, orĭ alta.

Și cum tânărul englez tremura ca o vargă, belgianul se explică cu sânge rece:

— Ițĭ ofer averea fără ca să-țĭ cer să-țĭ riștĭ viața, la care se pare că țiĭ atât de mult. Aș fi putut foarte bine să fac aceiașĭ propunere luĭ Pedro; în acest caz, în locul săŭ aĭ fi fost aruncat în gura rechinilor. Aĭ ales acum?

Suntem doar în totul pe bord, numaĭ cincĭ oamenĭ...

Și cum celalt tot nu se hotăra să răspundă, belgianul continuă cu entuziasm:

— Nu vezĭ că totul este în favoarea noastră? Mazetti a îmbarcat clandestin armele și munițiile.

Cine-ar putea vre-o dată să reclame baniĭ aceștia? Se va crede că s'a întâmplat un accident și ne vom duce fie-care să trăim fericițĭ acasă la noĭ. Nu te entuziasmează lucrurile acestea, imbecilule?

— Ba da, răspunse tânărul matelot, cu jumătate de glas.

El ișĭ spunea că maĭ curând saŭ maĭ târziu, banditul avea să-l suprime și pe dânsul cum avea de gând să-ĭ suprime și pe ceĭ-lalțĭ.

Un moment conștiința sa se revoltă; voi să deschidă ușa și să strige cu voce tare planurile criminale ale belgianuluĭ; dar când zări la cingătoarea sinistruluĭ bucătar, pumnalul proaspăt ascuțit, ișĭ schimbă repede părerea.

— Veĭ rămânea aicĭ fără să te maĭ arățĭ, îĭ ordonă belgianul. Când veĭ auzi strigătele mele, i-a carabina pe care o vezĭ colo, și aleargă repede. Aĭ ințeles?

Și după ce se înarmă cu o secure bine ascuțită, pe care o ascunse sub vestă, eși repede.

* * *

Trecând pe lângă pilotul vasuluĭ, bucătarul îl salută vesel:

— Știțĭ că vă prepar pentru deseară o mâncare de miel admirabilă! exclamă dânsul.

«Domnul căpitan e în cabina sa?

— Așa cred.

— Aș vrea să-mĭ consult menu-ul.

Și fluerând o arie veselă, se coborî în subsol, unde niște loviturĭ puternice de ciocan, îĭ indicaŭ prezența mecaniculuĭ.

Banditul se prefăcu că nu găsește un instrument pe care il pierduse pe acolo, și după ce-șĭ calculă îndelugg gestul, dădu pe la spate lovitura de grație.

— Unul! esclamă monstrul, în timp ce Pedro, fulgerat, se rostogoli la pământ.

După ce-șĭ șterse securea de sânge, Voulet se întoarse pe punte.

Pilotul, un italian robust, îl auzi apropiindu-se și par'că avu o presimțire.

Dar fu prea târziu, securea criminaluluĭ se abătuse asupra sa. Atâta numaĭ că lovitura devià, și lama, în loc să lovească craniul, intră în umăr.

Atuncĭ, două strigăte se încrucișară:

— Căpitane, ajutor!

— Skerett, carabina!

O luptă teribilă se încinsese între ceĭ doĭ oamenĭ. Rezultatul acesteĭ lupte atârna de o simplă întâmplare.

Dacă căpitanul auzia cel dintâĭ strigătul, avea să alerge fără îndoială, înarmat cu revolverul.

Dar dacă venea întâĭ matelotul englez cu carabina, atuncĭ era altă socoteală.

Pilotul simțea că ajutorul avea să-ĭ sosească prea târziu, și cu o ultimă sforțare reuși să scape din mâinile banditului.

Dintr'o săritură se urcă pe scara catarguluĭ; acolo cel puțin era la adăpostul loviturilor de secure.

— Căpitane, ajutor! strigă din nou nenorocitul.

De astă-dată chemarea fu auzită.

Căpitanul venea repede și fără îndoială lucrurile aveaŭ să-șĭ schimbe fața.

Dar banditul nu-șĭ perdu cumpătul.

Din două săriturĭ de fiară fu înaintea luĭ Mazetti, și maĭ înainte ca acesta să-șĭ fi putut da seama ce se petrece, îĭ aplică o puternică lovitură de secure drept în frunte.

Căpitanul căzu, scăpând revolverul din mână.

Nenorocitul pilot, ințelese și el că i se apropia sfârșitul.

Vaulet ridicase revolverul de jos, și-l soma să se coboare.

— Nu mă ucide, se ruga omul. Imĭ rămân pe drumurĭ nevasta și treĭ copiĭ... Lasă-mă să trăesc pentru eĭ!

Drept orĭce răspuns, criminalul îĭ trimese un glonte de revolver.

— Ițĭ făgăduesc că nu voĭ spune nimic! se ruga mereu celalt. Mă veĭ debarca orĭ unde veĭ voi.

După ce trase câte-va gloanțe fără să reușească a-șĭ nimeri victima, Vaulet, înfuriat se urcă spre bietul pilot.

— Acuma eștĭ în ghiara mea, strigă banditul. Dacă nu sarĭ în mare de bună voe, ițĭ zdrobesc capul cu un glonte.

— Dar ițĭ făgăduesc că voĭ tăcea! Lasă-mă să trăesc pentru copiiĭ meĭ!

— Astea sunt glume!.. Vreĭ să sarĭ saŭ nu?

— Aibĭ milă!...

— Așa dar, voeștĭ să-țĭ zdrobesc craniul cu un glonte?

Nenorocitul voi să se arunce în mare, dar instinctul vieţeĭ îl făcu să se oprească din noŭ. Apoĭ, ca și cum cine-va i-ar fi șoptit că trebuia să creadă în posibilitatea uneĭ minunĭ, se aruncă în vid.

Valurile îl înghițiră.

Căpitanul, care după un moment

se deşteptă din leşin, avu aceeaş soartă.

Skerett a povestit maî târziŭ că a încercat să-l scape, dar încercarea luî a fost zadarnică.

Probabil că judecătorii îî vor ţine seamă de această frumoasă intenţie.

* * *

Noul stăpân al vasuluî *Nuevo-Tigre*, bucătarul belgian, cu ajutorul tânăruluî marinar englez, se grăbi să se scape de încărcătura de cărbunî şi de puştî, aruncându-le în mare, păstrând numaî baniî.

Apoî schimbă numele vasuluî, înlocuindu-l cu altul maî poetic: *Trandafirul alb*.

Apoî, pentru a-şî ascunde maî bine crimele, simulă un început de incendiŭ în cabina căpitanuluî.

In modul acesta avea să poată spune că hârtiile vasuluî arseseră.

Belgianul concepuse îndrăzneţul plan de a trece oceanul şi a vinde vasul într'un port australian.

Din nenorocire însă pentru dânsul, Skerett fu cuprins de remuşcărî amare, şi într'o dimineaţă pe când Vaulet se odihnea în cabina sa, îndreptă vasul spre o insulă şi acostă.

Skerett încredinţă teribilul săŭ secret unuî magistrat colonial.

Ceî doî piraţî fură arestaţî îndată, şi autorităţile instruesc acum procesul lor.

E probabil că Vaulet va fi condamnat la spânzurătoare.

V. Forb.

AMINTIRI DE VÂNATOARE
din
AFRICA CENTRALA

Vânătoarea de leî şi de rinocerî

In luna Iulie, 180..., mă aflam, împreună cu căpitanul Papelin, în Kabambaguzia, la nord de Karema, în vecinătatea lacului Tanganika. Dezertarea unuî însemnat număr dintre servitorii noştri ne constrânse să rămânem maî multe săptămânî în ţinuturile din Ugala, unde ne făcurăm din plăcerile sportuluî o distracţie în tot timpul lunguluî nostru exil.

Sezonul cu toate acestea nu ne era favorabil; prin împrejurimî în această epocă era pustiŭ, uscat. Se apropia momentul când negriî trebuiaŭ să dea foc ierburilor uscate din câmpie, după care, reîntorcându-se sezonul ploilor, pământul se va înveşmânta din noŭ, iar fauna va apare odată cu vegetaţia.

In aceste marî *Porrys*, plantate cu pădurî, crezî că veî întâmpina poene; dar eştî veşnic sub copacî, iar arborii se răresc pe măsură ce înaintezî, umbra dispare şi soarele străbate aspru aceste întinderî uscate.

Pe icî şi colo, adăpostite de trunchiurile copacilor, se înalţă îndrăzneţele construcţiunî ale furnicilor: turnurî, ziduri, subterane, nimic nu lipseşte; s'ar putea spune că e un labirint de pigmeî, că pe pământul dezgolit se vede desfăşurându-se în spirale negre procesiunea tăcută a acestor furnicî marî, carî pleacă, sosesc, intră şi iese, transportă proviziunî şi materiale, — veşnic treze şi neobosite la lucru.

In una din pribegiile noastre, izvorâte din dorinţa de a întâlni ceva vânat mare, într'o zi Papelian şi cu mine ne depărtarăm foarte mult de sat; dealtmintrelea fără nicî un folos, căcî abia dacă zăream din când în când vre-o antilopă fricoasă afundându-se în adâncurile tufişurilor.

Necăjiţî, înaintăm totuşî cu speranţa că vom fi maî târziŭ favorizaţî de noroc, când deodată Papelin mă părăsi brusc, intrând într'un tufiş şi dispărând într'o clipă din faţa mea. Indată auziî două împuşcăturî una după alta şi maî în aceiaş clipă, cu vocea unuî om în primejdie, tovarăşul meŭ strigă:

— La mine, Burdo!

Mă repeziî.

Era şi timpul. Căpitanul ochise într'un superb rinocer alb care, furios, îl atacă. Ca să ochesc şi să trimit animaluluî cele două gloanţe ale carabineî mele, fu o afacere de o secundă; rănit de moarte, de data asta bestia se opri, se clătină şi reculegându-şî puterile se maî încercă să ajungă desişul pădureî.

Avurăm însă vreme să ne încărcăm din noŭ armele şi patru detunăturî salutară mişcarea sa de retragere. Cu toată protecţiunea pieleî sale solide, voinicul animal fu învins şi căzu groăhind teribil, căruia 'î răspunse *bismaïla* negrilor noştri, carî veneaŭ în grabă pentru a'î tăia beregata.

Jupuirea se făcu îndată. Fâşiî de carne fură înfipte în prăjine şi astfel ne făcurăm intrarea triumfală în Kabambaguzia, aî căreî locuitorî sărbătoriră cu mare zgomot isprava oamenilor albî.

Aceştî indigenî, dealtmintrelea, sunt marî vânătorî în faţa luî Dumnezeŭ, şi în afară de muncile câmpuluî şi ale industriilor rudimentare, se dedaŭ la vânătoarea de elefanţî, ceea ce necesitează din partea lor marî ostenelî şi o absenţă îndelungată; organizarea uneî asemenea întreprinderî ia întotdeauna proporţiile unuî foarte însemnat eveniment.

Ea începe printr'o orgie straşnică, la care se dedaŭ viitorii Nimrozî, imitând în acelaş timp mersul elefantuluî, fuga sa, gesturile sale ameninţătoare, strigătele şi mişcările sale; iar femeile vânătorilor străbat oraşul bătând din palme saŭ lovind în nişte vergele de fier, ţipând sălbatic şi făcând strâmbăturî şi suciturî hidoase. Ca acompaniament obligat al aceşteî ceremoniî indigene, *pombeul*, — această bere africană, obţinută prin fermentarea sorghouluî, — curge în valurî şi tobele daŭ semnalul dansuluî. Bărbaţiî, făcuţî roată, încep a sări cu o graţie pe care v'o puteţî închipui.

Nu maî puţin mişcate ca bărbaţiî lor, sub acţiunea băutureî spumoase, femeile, la rândul lor se dedaŭ farmeculuî dansuluî, dar numaî între ele; nicî o comunitate nu domneşte în veselia publică între şeful familieî şi femeile sale, carî sunt considerate uneorî ca sclave şi întotdeauna că două fiinţe inferioare.

Când toată lumea a benchetuit, dansat, urlat, grupul vânătorilor părăseşte satul şi se adânceşte în *porry*, unde adeseorî rămâne lunî întregî. La reîntoarcere jumătate din fildeşul adus aparţine de drept şefuluî tribuluî, precum şi toate pieile animalelor ucise: ba uneorî şeful este acela care le dă praful de puşcă şi în acest caz îşî adjudecă o astfel de parte a leuluî, încât nenorocituluî vânător nu-î rămâne decât o slabă retribuţiune pentru neajunsurile şi pericolele înfruntate.

Elefantul, după cum se vede e foarte în favoare în această regiune; ast-fel sosirea luî Carter, şeful expediţiuneî elefanţilor indienî, fu o adevărată odysee, şi mulţî din vecinătate, cale de douăzecî de leghe, alergaŭ pentru o veni să admire la Karema pe faimosul elefantpilot ,,Pulmalla'', singurul supraveţuitor dintre cele patru animale plecate din Zanzibar. Pentru europenî chiar, acest eveniment rupse puţin monotonia care domnea în colonie. Eram în plinul sezon al ploilor şi până la sfârşitul acestuî potop, care transformase cele maî micî pârâiaşe în torente furioase şi câmpia întreaga într'o baltă imensă, nicî o exploraţiune serioasă, saŭ vre-o muncă oarecare nu se putea încerca.

Numaî Carter se aventura, pe orî-ce vreme, în căutarea vânatuluî; el îşî luase asupră însărcinarea de a servi carne proaspătă la masa amicilor luî, sarcină de care se achită foarte bine. Era un meşter trăgător şi un mergător neobosit; trebue să fi fost cu adevărat stăpânit de patima vânătoreî, pentru ca să aibă curajul să cerceteze împrejurimile în sezonul de iarnă. O pâclă deasă învăluia câmpia, pământul era aşa de mocirlos, încât te afundaî în el ca într'un aluat şi aceasta cu rizicul de a fi udat până la oase, trecând printre erburî şi tăeturî.

Acestea toate, însă, nu-l împiedecaŭ pe bătrânul şef al elefanţilor ca să plece, aproape în fie-care zi, cu o puşcă de vânătoare pe umăr şi o carabină calibru patru, pe care i-o ducea Djuma, purtătorul săŭ de arme; graţie exploataţiilor sale, bucătăria din Karema exala în fiecare moment mirosul plăcut al unuî muşchişor de zebră saŭ de girafă, orî al uneî fripturî de antilopă saŭ al uneî mâncărî de bibilică: aceasta ne făcea să suportăm maî liniştiţî asprimea sezonuluî.

Intr'o zi, Carter necăjit că-î scăpase nişte vânat mare, întâlni în cale un mistreţ frumos; îî trimise un foc de puşcă

și-l răni, dar fiind-că animalul fugea mereŭ, se repezi pe urma luĭ, după dâra de sânge lăsată.

Aferga de vre-o zece minute când de-o dată se auzi niște răgete surde în desiș.

— Ia seama, stăpâne, ziseră negriĭ, carĭ îl întovărășeaŭ; trebue să fie vr'un rinocer care mormăe acolo; nu te duce maĭ departe. Și pe dată urmând faptul după spusă, se depărtară în grabă, lăsându-l pe Carter singur și numaĭ cu tânărul care îĭ ducea armele.

Intreprinzătorul vânător nu era omul care să dea înapoĭ în fața unuĭ animal, orĭ care ar fi fost el; de aceea îșĭ urmă calea, strecurându-se fără sgomot prin desișurĭ.

De-o dată, și înainte de a fi străbătut cea din urmă tufă care masca un mic luminiș, se opri pe loc în fața spectacoluluĭ care i se înfățișa ochilor luĭ: dinaintea sa, treĭ leĭ, eraŭ ocupațĭ cu ospătarea mistrețuluĭ rănit, pe care vânătorul îl urmărea.

Deja, căscând gura sa însângerată, unul dintre leĭ, care îl zărise, îșĭ luă o postură amenințătoare, cu coama zbârlită...

Iute ca fulgerul, Carter ochește și în clipa în care animalul se repede, îĭ trimite o încărcătură mortală, apoĭ repede se retrage înapoĭ așteptând atacul celor lalțĭ monștri, carĭ se pregăteaŭ să se arunce împreună, asupra luĭ.

— Djuma, dă-mĭ carabina!... strigă el întinzând mâna pentru a-șĭ lua arma cea pentru elefanțĭ, pe ajutorul căreia se baza foarte mult.

Dar nimic.

Djuma, înspăimântat, fugea fără a se maĭ gândi că îșĭ lăsase stăpânul, aproape dezarmat, în fața celor treĭ leĭ!

Carter simți că o sudoare rece îĭ inundă tâmplele; o secundă se scurse, lungă ca un veac, apoĭ fără esitare, trase al douilea foc, ultima speranță care îĭ maĭ rămăsese în mâinĭ, pentru a-șĭ apăra viața.

Niște mugete înspăimântătoare îĭ răspunseră, și sărind prin erburĭ, două dintre bestiĭ fugiră, pe când a treia, rănită de moarte se târa foarte cu greŭ.

Bravul vânător scăpase, dar în ochiĭ luĭ, leul de Africa, începând din ziua aceia, pierdu mult din prestigiŭ. In zadar alergă apoĭ la stațiune pentru a-șĭ lua arme și oamenĭ necesarĭ întru căutarea leuluĭ rănit; ezitarea fu mare printre negri și în vremea aceasta sosind și noaptea, urmărirea deveni imposibilă.

In ziua aceea nu fu carne proaspătă în stația Karema; dar când Carter povesti acest episod mișcător al vânătoareĭ sale, i se strânse mâna maĭ cu căldură ca de obiceĭ.

Trad. de **Nelli Nelini**, Iașĭ.

Vederĭ din Yun-nan

Dăm în această ilustrație frumoasa și interesanta panoramă a Yunnan-Fou-uluĭ, capitala provincieĭ Yunnan din Sud-Estul Chineĭ. Acest oraș se află la o depărtare de 2100 klm. de Peking și la 570 klm. de Hanoĭ. Are aproximativ 60.000 de locuitorĭ; o linie telegrafică înspre portul Shanghaĭ și orașul Momeïn, și e situat la o altitudine de 1978 m. de-asupra măreĭ.

In față— după cum se vede, e un râŭ navigabil: Fluviul Roșu, în care abundă peștĭ auriĭ.

CELE TREI AVENTURIERE

— Mare roman de aventurĭ senzaționale —

— Urmare —

Fără îndoială că șeful ar fi fost răsbunat și Brasset n'ar fi eșit viŭ din grotă.

,,Dar C. M. U., ar fi fost lipsită de șeful eĭ, care singur cunoștea în amănunțime toate operațiile asociațieĭ, aflate în curs în diferite părțĭ ale lumiĭ.

,,Pentru interesul general, era decĭ maĭ bine, să se închee un compromis, jurat pe onoare și pe cruce, compromis care angajează și trebue să fie respectat de toțĭ afiliațiĭ asociațieĭ.

Iată clauzele acestuĭ compromis:

Art. 1. Ariste Brasset se va retrage liber împreună cu tânărul Carol. Va trăi cu protejatul săŭ, orĭ unde va crede de cuviință. Nu va fi nicĭ odată neliniștit, de cât în cazul când ar destăinui miculuĭ Carol, secretul nașteriĭ sale și putința pe care o avea de a deveni bogat.

Art. 2. Până la vârsta de 18 anĭ, vârstă la care de obiceĭ Valberyliĭ sunt declarațĭ emancipațĭ, Carol va fi la adăpostul loviturilor Mafieĭ, afară pe cazul când d. Brasset nu s'ar ținea de angajamentul luat.

Art. 3. Dacă maĭ înainte ca tânărul Carol să fi împlinit vârsta de 18 anĭ, d. Brasset ar reuși să-șĭ ducă protejatul în casa ,,Visuluĭ de aur" de la Saint-Germain, tânărul Carol va deveni sfânt pentru toțĭ frațiĭ C. M. U., și îșĭ va moșteni fără nicĭ o greutate averea părintească.

,,In acest scop, un om va locui mereŭ în vila ,,Visuluĭ de aur" având în paza sa documentele carĭ stabilesc legăturile de familie cu casa Valberyl.

Art. 4. Când Carol va împlini 18 anĭ, va expira termenul legal acordat de lege celor dispărutĭ, și moștenitorul linieĭ a doua, Marius Orsoni va putea intra în stăpânirea averiĭ.

,,E destul atâta pentru ca să se vadă că în viitor existența tânăruluĭ Carol ar constitui o primejdie pentru C. M. U. care va căuta să-l suprime pe orĭ-ce cale.

„Aceste diferite dispozițiunĭ, cu toate consecințele lor, aŭ fost primite de ambele părțĭ contractante.

(ss) Marius Orsoni și Ariste Brasset.

Eraŭ câte-va momente de când mântuisem de cetit, și nimenĭ nu vorbea.

Ce așĭ fi putut spune? Regina îmĭ respecta tăcerea.

Ințelegea dânsa oare fatalitatea care apăsa asupra familieĭ Valberyl?

Fatalitatea aceasta începuse fără îndoială din ziua în care tatăl meŭ se întâlnise cu Maria Angelica Orsoni. Se înamorase de dânsa, și nicĭ nu bănuia că luând-o în căsătorie, se lega cu misteriosul șef al asociaților criminale Mafia și Camora.

Mama mea fusese ucisă, tatăl meŭ de asemenea; eŭ aș fi avut aceeaș soartă, dacă n'aș fi fost scăpat în mod provizor de către d. Brasset.

Sărmane amic dispărut, văzându-te atât de modest, de retras și de timid, cine ar fi crezut că aĭ avut și tu asemenea momente de eroizm?

Și par'că îl vedeam, cu revolverul în mână, în fața șefuluĭ Mafieĭ, amenințându-l:

— Fie, voĭ muri, copilul va fi gătuit, dar cel puțin veĭ muri și tu.

De-o dată Regina se înclină spre mine, și-mĭ șopti la ureche:

— E o avere de milioane!

Ah!... cum aș fi renunțat la toate aceste milioane, dacă mi l'ar fi redat cine-va pe d. Brasset!

Tânăra aventurieră se întristă.

— Așa dar, d-tale nu-țĭ plac baniĭ? întrebă dânsa, cu vocea dezmierdătoare.

Și cum eŭ nu-ĭ răspundeam, dânsa adăugă:

— Văd bine că aĭ vorbit din toată inima. Și asta îmĭ face mare plăcere, pentru că nicĭ mie nu-mĭ plac baniĭ. E adevărat că fur une-orĭ, dar o fac pentru ca să pot trăi.

Dacă aș putea culege totdeauna câte-va fructe de prin arborĭ, nu m'aș maĭ sinchisi de pungile oamenilor.

Cuvintele tinereĭ fete provocaŭ o evoluție bizară în creerul meŭ.

Oroarea mea pentru furt se transformase în oroare împotriva societățiĭ, care silește niște ființe așa de dezinteresate ca Regina, să fure.

Trebue să recunosc să indulgența aceasta n'o aveam de cât pentru Regina, și puțin pentru tovarășele eĭ.

Era o stare de suflet curioasă, pe care eŭ mi-am explicat-o în următorul chip:

In inima mea era un loc vacant, în urma morțiĭ singuruluĭ prieten pe care îl aveam. Iată că se prezinta o nouă chiriașe, care intra în viața mea, arătându-se chiar de la început plină de devotament.

Cred că atât este destul pentru ca să-mĭ pot explica de ce eram așa de bine-voitor cu ea.

Dar Regina nu mă lăsă să staŭ prea mult pe gândurĭ.

— Ce socoțĭ să facĭ acuma? mă întrebă dânsa.

Nimic nu încurcă maĭ mult decât o asemenea întrebare. N'aĭ luat încă nicĭ o hotărâre, dar cum vreĭ să parĭ om hotărât, răspunzĭ de obiceĭ o dobitocie.

— Indată ce mă voĭ face bine, voĭ înștiința poliția, am răspuns.

— Și veĭ fi asasinat peste două, treĭ zile: aĭ uitat ce spune art. 2?

Drace!... Regina avea dreptate. D. Brasset fusese ucis numaĭ pentru că mă anunțase că voĭ face o călătorie la Paris și în împrejurimĭ.

Cu toate acestea mă încăpățânaĭ:

— In orĭ-ce caz, bancherul Marius Orsoni trebue să fie pedepsit...

— Cine știe dacă omul acesta maĭ trăește? răspunse Regina. Poate că acum Asociația are un alt șef, necunoscut.

Era adevărat. Dar gândul că voĭ muri fără să-mĭ pot răsbuna familia și prietenul, părea teribil. Pe de altă parte simțeam că nu voĭ maĭ fi în stare să trăesc ca maĭ nainte. Descoperirea drameĭ în care se zbătea familia mea, îmĭ răpise dintr'o dată toată seninătatea tinerețeĭ.

Eram singur contra uneĭ armate întregĭ de bandițĭ; dânșiĭ mă cunoșteaŭ și eŭ nu-ĭ cunoșteam.

— Trebue să-ĭ facem să ne piardă urma, zise Regina, ca și cum mi-ar fi ghicit gândul.

— Pentru ce?

— Pentru ca să poțĭ ajunge în casa de la Sanit-Germain; numaĭ atuncĭ veĭ fi scăpat de orĭ-ce primejdie. Contractul este doar destul de luminos în privința asta.

— Dar dacă sunt spionat?

— Fără îndoială că eștĭ.

— In acest caz, cum voĭ putea să mă feresc de niște dușmanĭ pe carĭ nicĭ nu-ĭ bănuesc?

— Dar pe noĭ ne uițĭ?

Tonul cu care fură pronunțate aceste cuvinte, gestul de care fură întovărășite, hotărâră în mare parte de existența mea.

D-ta, care tremurĭ numaĭ când auzĭ numele Mafieĭ...

— E adevărat, mă întrerupse dânsa. Numaĭ că, de astă dată nu vreaŭ să te ucidă... Nu știŭ de ce, dar știŭ că așa este.

I-am cuprins cu drag capul blond, și sărutând-o încet pe pe frunte, i-am șoptit:

— Prietena mea!

Dânsa se înfioră, și repetă cu un accent pe care mi-ar fi cu neputință săl-l redaŭ:

— Da, sunt prietena d-tale!

— Dacă reușim, veĭ deveni bogată.

Dânsa avu un gest de nepăsare:

— Oh!.. averea...

— Ițĭ este necesară, pentru ca să nu maĭ fiĭ silită să furĭ; eŭ voesc să-mĭ pot stima prieteniĭ.

— Așa dar, d-ta nu stimezĭ pe acela care fură? întrebă ea, întristându-se.

— Nu, pentru că e răŭ să furĭ.

— De ce? Dacă n'aș fi intrat eŭ în casa d-tale să fur, de unde aĭ fi aflat d-ta toate lucrurile pe carĭ le știĭ acuma?

Era o întrebare care mă lăsă un moment încurcat. Ast-fel pusă chestiunea, Regina trebuia să aibă dreptate.

Din fericire, mi-a venit în minte răspunsul cel maĭ simplu și cel maĭ luminos:

— Nu trebue să facem în paguba altuia o acțiune, care ne-ar supăra când ar fi făcută în paguba noastră.

Regina rămase un moment cufundată în gândurĭ.

— Am înțeles, zise dânsa în sfârșit. Găseam și eŭ că e destul de răŭ, atuncĭ când „lordul" mă despoia de baniĭ pe carĭ îĭ aveam; prin urmare e răŭ și când iau eŭ baniĭ altora.

Din noŭ se făcu tăcere. De multe orĭ însă, maĭ târziŭ, mi-am adus aminte de noaptea aceia, în care am acoperit o mare parte din abisul social dintre mine și mica aventurieră.

A trebuit să intervie Fureta pentru a ne întrerupe gândurile.

Maĭ era foarte puțin până la ziuă și trebuia ca cele treĭ fete să se folosească de ultimele umbre ale nopțeĭ pentru a se îndepărta.

Atuncĭ Regina se arătă așa cum era în adevăr, plină de hotărâre și de rațiune:

— Dacă veĭ lua banĭ de la notarul d-tale, zise dânsa, dușmaniĭ vor afla îndată, și asta ar insemna să-țĭ trădezĭ gândurile. Cu toate acestea, ne trebue banĭ... Dă-mĭ unul dintre diamantele carĭ înconjoară portretul; mă voĭ duce să-l vând unuĭ negustor de la Etretat, pe care îl cunosc de mult. D-ta nu veĭ putea părăsi patul decât peste cincĭsprezece zile; prin urmare am tot timpul să fac drumul fără să mă grăbesc.

— Așa dar, până atuncĭ nu te voĭ maĭ vedea?

— Nu. Dar poțĭ fi sigur că mă voĭ gândi fără încetare la d-ta. Având banĭ vom putea înșela spioniĭ carĭ sunt postațĭ în jurul acesteĭ case.

— Numaĭ dacă nu te va fi văzut când aĭ intrat aicĭ.

— Nu m'aŭ văzut. Acuma nu prea sunt așa atențĭ pentru că te știŭ încă slab, și aŭ siguranța că nu veĭ eși așa de curând din casă... Numaĭ că, va trebui să te pot înștiința... Cum să fac?

Un moment rămase gânditoare.

Lucrul mi se părea imposibil, fără să încredințez și Clotildei secretul meŭ; dar, orĭ așa, orĭ să-l fi bătut cu toba prin oraș, tot una era.

Dar după un moment, Regina exclamă:

— Am găsit. Roagă-te de Clotilda ca de mâine înainte să-țĭ aducă în fie-care zi un jurnal, când se duce să-șĭ facă cumpărăturile din piață. Să alegĭ *Petit journal*. Să priveștĭ întotdeauna în pagina a treia și când veĭ vedea cuvinte subliniate cu creionul să le citeștĭ și veĭ înțelege ce vreaŭ să-țĭ spun. In ziua aceia veĭ distruge ziarul, pentru ca să nu-l vadă Clotilda.

— Dar nu te va vedea dânsa când veĭ sublinia cuvintele cu creionul?

Această întrebare o făcu pe Regina să râdă cu multă poftă.

— Nu va vedea nimic, răspunse în sfârșit, pentru că voĭ înlocui ziarul eĭ cu ziarul meŭ. Asta nu maĭ înseamnă furt, și apoĭ în asemenea caz, nu m'aș plânge să mi se facă și mie la fel...

Oare pronunțând aceste ultime cuvinte, Regina voia să fie ironică?

N'am maĭ avut răgaz să-mĭ daŭ seamă, pentru că dânsa încheiă:

— Ast-fel va fi cât se poate de bine. La revedere.

Și ca treĭ silfide, cele treĭ fete săriră din noŭ în grădină, și dispărură.

Zdrobit de oboseală și de emoție, am adormit îndată, și nu m'am deșteptat de cât la zgomotul făcut de Clotilda, care se mira cu voce tare, cum de putuse lăsa fereastra deschisă.

Biata fată n'avea de unde să bănuiască vizita ce primisem în timpul nopțiĭ.

CAP. X

Ar fi greŭ să povestesc cum am trăit zilele următoare. Eram ca un somnambul.

Din fericire, gândurile de carĭ eram chinuit, nu-mĭ înrăutățiră starea fizică. Mergeam cu pașĭ foarte repezĭ spre o completă vindecare.

In curând îmĭ fu îngăduit să mă plimb prin grădină. Apoĭ mi se dădu voe să es în oraș și am putut face o vizită notaruluĭ.

Am declarat notaruluĭ că nu eram grăbit și cum îmĭ știam baniĭ în mâinĭ sigure, l'am rugat să-ĭ maĭ păstreze și să-ĭ fructifice.

Notarul fu foarte mișcat de această încredere și începu să-mĭ explice carĭ erau mijloacele cele maĭ bune pentru a asigura un venit maĭ mare banilor meĭ.

Intr'un cuvânt, ne-am despărțit foarte mulțumițĭ unul de altul.

De câte orĭ eșeam în oraș aveam o mutră cât se poate de nepăsătoare, ca un om care nicĭ nu bănuește că s'ar putea întâmpla să fie urmărit.

Spioniĭ carĭ mă urmăreau pas cu pas nu putură ghici carĭ erau planurile mele.

In timpul acela am scris directoruluĭ școliĭ superioare de electricitate dela Rouen, ca orĭ-ce tînăr care abia așteaptă să-șĭ poată relua cursurile după oare-care întrerupere.

Bine înțeles, înainte de a o expedia am citit scrisoarea aceasta și Clotildeĭ; în modul acesta eram sigur că peste câteva ore avea s'o cunoască tot târgul.

Spioniĭ meĭ, asigurațĭ cel puțin pentru moment, aveau să maĭ înceteze cu supravegherea.

Dușmaniĭ meĭ erau de sigur niște oamenĭ dibacĭ de tot, căcĭ niciodată n'am putut bănui cam cine ar fi aceia carĭ mă spionează. Și totușĭ eu îmĭ închipuiam că voiŭ reuși să-ĭ induc în eroare!

Clotilda, după cererea mea, îmĭ aducea în toate diminețile «Petit Journal»-ul; mă uitam repede la pagina treia și după aceea puneam diferite întrebărĭ Clotildeĭ, care credea că fac aceasta din interes pentru dînsa.

Fără îndoială, aveam simpatie pentru buna Clotilda, care mă îngrijise cu mult devotament tot timpul boaleĭ; dar în momentele acelea nu mă gândeam decât la mica mea aventurieră. Un prinț care se gândea mereu la o coțcară.

In sfârșit, după trecere de douăsprezece zile Clotilda se întoarse acasă maĭ agitată ca de obiceĭ. Fără să maĭ aștepte s'o întreb, exclamă:

— Ah, d-le Carol, cât p'aci să viŭ astăzĭ fără ziar.

— Pentru ce?

— Inchipuește-țĭ că'mĭ căzuse din paner fără să bag de seamă; dacă n'ar fi fost o mică cerșetoare care a alergat după mine să mi'l dea, ziarul ar fi rămas pierdut.

— Ah!..

Inima îmĭ bătea cu violență. Sufeream gândindu-mă la dibăcia de pungășoaică a Regineĭ și în acelaș timp eram vesel că aveam în sfârșit știrile pe carĭ le așteptam de atâta vreme.

Mâna îmĭ tremura când am apucat ziarul.

Din fericire Clotilda era o fată peste măsură de flecară; când se pornea odată pe vorbă, cu greu o maĭ puteaĭ opri.

Acesta era un adevărat noroc, pentru că altminterĭ mi-ar fi observat cu siguranță emoția.

Am lăsat-o să vorbească câtă-va vreme; dar în cele din urmă, ne maĭ putându-mă stăpâni, am întrerupt-o:

— Mi-e foame, Clotildo.

— Ah, sunt unsprezece și un sfert! exclamă dînsa; trebue să amân continuarea povestireĭ mele pînă după masă, pentru că altfel am fi expușĭ să mâncăm prea târziu.

In sfârșit mă lăsă singur.

Am desfăcut ziarul și trecând cu cel maĭ mare dispreț peste paginele întâia și a doua, am alergat repede la pagina III.

De astădată pagina era plină de trăsăturĭ de creion.

Urmărind aceste însemnărĭ, am putut ceti:

«Vândut bine piatra.

«Trebue să te îmbolnăveștĭ din nou. Iată mijlocul:

«Grădinarul a împrăștiat niște pae prin grădină; în timpul pleumbăriĭ se bagă un mănunchiŭ din aceste pae în buzunar.

«Să fumezĭ paele acestea în timpul nopțiĭ, ca și cum aĭ fuma niște țigărĭ. Mâine limba îțĭ va fi albă și veĭ deveni foarte palid. Să te plângĭ că te doare capul, și să te prefacĭ tare bolnav.

Doctorul va crede că eștĭ bolnav de frigurĭ, și-țĭ va prescrie o nouă odihnă de două, treĭ zile.

Noaptea următoare să fumezĭ din nou pae.

Dușmaniĭ văzându-te bolnav vor fi mult maĭ puțin atențĭ, și-ĭ vom putea trage pe sfoară cu maĭ multă înlesnire».

Și-atâta totul.

Ba mă înșel, căcĭ în noaptea a șeasea unde era un anunț pentru crema de frrmusețĕ Regina, cuvîntul acesta era de asemenea subliniat.

Blonda aventurieră voise să-șĭ semneze scrisoarea.

Am ars ziarul îndată, pentru ca să nu rămâe nicĭ o urmă din el.

Nu mă maĭ îndoiam acuma că ora acțiuneĭ era apropiată. Trebuia să mă arunc într'o aventură foarte primejdioasă, cel puțin judecând după trecut.

In fundul sufletuluĭ meŭ însă, o ființă nouă vorbea; și ființa aceasta spunea niște lucrurĭ pe carĭ niciodată nu m'aș fi crezut în stare să le promit altădată.

— Un principe de Valberyl trebue să-șĭ recucerească numele cu fruntea sus, saŭ să moară așa cum știŭ să moară ceĭ din rasa sa.

Trebue să notațĭ că nicĭ nu știam dacă înaintașiĭ meĭ aveaŭ obiceiul să moară cu seninătate; dar îmĭ plăcea să cred ast-fel, și era folositoare această credință în situația mea, pentru că mă învăța că nu trebue să dau îndărăt.

Și când cine-va e hotărît să nu dea îndărăt, e lucru sigur că va face minunĭ pentru a merge mereŭ înainte.

Am luat hotărîrea de a nu prea căuta să înțeleg sfaturile prieteneĭ

mele Regina, ci să le urmez pur și simplu.

Voiŭ fuma pae cum mă sfătuia și mă voiŭ îmbolnăvi.

Printre liniile scrisoriĭ, mi se părea că citesc apariția Regineĭ pentru cea de-a treia noapte. In adevăr ea nu-mĭ spunea să fumez pae de cât două nopțĭ; prin urmare a treia noapte ne maĭ fumând pae n'aveam să maĭ fiŭ bolnav; și de aicĭ concluzia mea.

E plăcut în totdeauna să eĭ o hotărîre definitivă, chiar când aĭ fi hotărit să te lașĭ dus de voia împrejurărilor.

Când Clotilda veni să-mĭ anunțe că masa era gata, îmĭ recăpătasem tot sîngele rece.

Am trecut în sala de mâncare, și am mâncat cu destulă poftă, ascultând în acelaș timp poveștile caraghioase ale Clotildeĭ.

După ce mi-am băut cafeaua, m'am prefăcut oare-cum obosit.

— Astă-zĭ nu mă simt tocmaĭ bine. De și e timp frumos, voiŭ rămânea acasă.

Clotilda nu putea fi decât încântată de această hotărîre; maĭ întâĭ, asta îĭ dovedea că eram un om cu scaun la cap care îmĭ căutam sănătatea, și-apoĭ, eŭ rămânând acasă, ea era liberă să se ducă să maĭ flecărească cu vecinele.

In grădină am găsit paele despre carĭ îmĭ vorbea Regina, și mi-am umplut buzunarele.

Seara am mâncat bine și am ascuns în buzunare câte-va bucățĭ de pâine. Prevedeam că doctorul avea să mă pue din nou la dietă, și luaĭ de maĭ nainte măsurĭ ca nu cum-va să sufăr de foame.

Programul schițat de Regina fu executat punct cu punct.

Ah! ce gust răŭ maĭ aŭ paele!

Doctorul, examinându-mă, mă declară repede bolnav. Vorbi despre o turburare gastrică consecutivă frigurilor cerebrale. Imĭ ordonă să mănânc numaĭ lapte și bulion.

Din fericire, laptele îmĭ place, așa în cât, ajutându-mă și cu pâinea pe care avusesem grijă s'o ascund, regimul acesta n'avea să mi se pară prea greŭ.

A doua noapte am fumat iarăși.

Doctorul, la adoua examinare, mirat de progresul pe care îl făcea boala, îmĭ ordone să rămân în pat.

Ah!... ce plictisitoare a fost ziua aceia!...

Singura mea consolare era gândul că de sigur în timpul nopțiĭ Regina avea să intre în activitate, neputându-mă lăsa să continuu la infinit rolul de *bolnav închipuit*.

Dar iată că seara, Clotilda veni să-mĭ declare că va veghia lângă mine.

Cât p'aci să isbucnesc. A trebuit să pun în joc multă putere de convingere, pentru ca Clotilda să înțeleagă că voia să-și impue o oboseală zadarnică. I-am declarat că mă simțeam maĭ bine și că aveam să dorm toată noaptea.

Clotilda se învoi punându-mĭ însă condiția că aveam s'o chem la cea maĭ ușoară durere. Lăsă ușa de la camera eĭ deschisă, pentru ca să audă îndată chemarea.

După aceasta, asigurată, se culcă, și adormi adânc, ca de obiceĭ.

Atuncĭ m'am coborât din pat, și m'am îmbrăcat fără sgomot.

După aceia am deschis fereastra și am rămas în așteptare, fiind sigur că Regina avea să vie.

Și nu m'am înșelat. Pe la orele 1 după miezul nopțiĭ, Regina apăru.

Tânăra fată îmĭ recomandă cu gestul tăcerea cea maĭ absolută. Ca și rândul trecut aprinse o hârtie parfumată la ușa cameriĭ Clotildiĭ pentru ca să-ĭ îngreueze somnul.

După aceia se întoarse spre mine și-mĭ arătă cu mâna fereastra:

— Iată drumul primejdieĭ și al noroculuĭ!

Fără să staŭ la îndoială, am sărit în grădină.

După aceia, tot cu atâta ușurință am sărit zidul grădiniĭ, și am pornit de-a lungul grilajuluĭ spitaluluĭ Pasteur.

In dreapta mea era cimitirul; în jos se întindea pitorescul Havre, în mijlocul căruia îmĭ petrecusem copilăria, fără să-mĭ cunosc numele, fără să bănuesc vre-o dată că aveam să fiŭ actorul uneĭ asemenea drame.

O emoție bizară mă țintui pe loc. Aniĭ trecutuluĭ defilară prin fața spirituluĭ meŭ.

O voce dulce puse capăt acesteĭ contemplărĭ:

— Vom fi urmărițĭ pe linia Havre-Paris. Prin urmare, trebue să ne ferim de linia aceasta. Fureta și cu Satina ne așteaptă la gara Saint-Jouin; de acolo va trebui să luăm primul tren, mâine dimineață.

— Dar banĭ?

— Am vândut diamantul pe care mi l'aĭ dat, cu șeapte miĭ de leĭ.

— Șeapte miĭ!

Enormitatea acesteĭ cifre mă sgudui. In jurul portretuluĭ tatăluĭ meŭ eraŭ zece asemenea pietre, prin urmare o adevărată avere. Cât de mare trebuia să fie oare averea uneĭ familiĭ, care imobiliza un asemenea capital numaĭ pentru ornamentarea uneĭ miniaturĭ?...

Și trebue să valoreze cel puțin de două orĭ pe atâta continuă Regina. Cumpărătorul meŭ s'a folosit de faptul că nu puteam vinde diamantul, unuĭ comerciant onest.

Apoĭ, schimbându-șĭ vocea:

— Nu-ĭ așa că mergem la Saint-Jouin?

— Voĭ face ce-aĭ hotărât, Regino.

— Bine. Acolo vom ascunde caseta misterioasă într'o ascunzătoare pe care am pregătit-o de maĭ nainte. Dacă ceĭ din Mafia ne vor prinde, nu trebue să găsească caseta aceasta la d-ta. Vom lua cu noĭ numaĭ diamantele.

,,Am cumpărat haine și pentru mine și pentru prietenele mele, căcĭ înțelegĭ bine că nu te-am fi putut întovărăși așa cum suntem acuma, în zdrențe. Am fost însă foarte economă. Ne vom îmbrăca într'o mică pădurice, și vom lua trenul de șease, care pleacă spre Ifs. Eŭ și cu Fureta vom fi surorile d-tale, iar Satina va fi servitoare.

Și cum eŭ rămâneam tăcut, uimit de dibăcia cu care Regina pusese totul la cale, dînsa îmĭ cuprinse mâna și 'mĭ șopti:

— La drum!

Am lăsat Sanvic-ul în urma noastră și ne-am îndreptat spre pădurile dela Ronelles.

Mergeam amândouĭ, tăcuțĭ, gânditorĭ.

Ne miram, fără îndoială, amândouĭ de împrejurarea care ne pusese unul lângă altul, într'o atât de mare intimitate, când eram atât de străinĭ și de îndepărtațĭ, erĭ.

CAP. XV

Mi-am ascuns caseta în biserica dela Saint-Jouin, îndărătul altaruluĭ, într'un loc cunoscut numaĭ de noĭ.

Am scos maĭ întâĭ însă diamantele din jurul miniatureĭ și i le-am dat Regineĭ, care le-a strâns cu îngrijire.

După aceea ne-am îndreptat spre un boschet de lângă gară.

La un semnal dat de Regina două fete apărură din umbra copacilor.

Erau Fureta și Satina. Amândouă fură foarte vesele când mă văzură. Mă priviră cu exclamațiĭ carĭ dovedeau că Regina le povestise origina mea:

— Salutare alteței sale!—murmură Fureta, înclinându-se comic în fața mea.

— Masa-Saïd are marele curaj al strămoșilor săĭ! - adăugă Satina.

— Să mă aștepțĭ un moment aicĭ, d-le Carol, zise Regina, întrerupându-le. Ne ducem să ne îmbrăcăm cu nouile noastre costume, pentru ca să te putem astfel întovărăși fără să atragem atenția lumiĭ.

Dimineața, când mă prezentam la cassa de bilete, eram întovărășit de două fete tinere, purtând niște costume simple de călătorie. Maĭ în urmă venea Satina, care purta o rochie albă cu picățele roșiĭ.

Astfel transformată, Regina părea o mică pariziană. Deşi nu tocmaĭ elegant îmbrăcată, avea o rară eleganţă de mişcărĭ. Fureta părea pe jumătate orăşancă, pe jumătate ţărancă.

Cât despre Satina, iĭ stătea foarte bine în noul eĭ rol, de servitoare.

Astfel, timp de treĭ zile am trecut din vagon în vagon. Chinuitoare erau maĭ ales aşteptările prin gările de corespondenţă şi popasurile pe la hotelurile de lângă staţiĭ.

La Amiens Regina îmĭ spuse că am trecut într'o altă secţie de liniĭ ferate. Toate înconjururile noastre aveau de scop să intrăm în Paris printr'o altă gară decât aceea care conducea la Saint-Germain.

Regina se temea că se va intâlni cu bandiţiĭ Mafieĭ. Atuncĭ iĭ veni ideia că nicĭ nu trebuia să intrăm în Paris, ci să înconjurăm oraşul şi să ne oprim la Acherès.

De acolo puteam să ne îndepărtăm în timpul nopţiĭ, pe jos, spre Saint-Germain.

In modul acesta vom fi făcut tot ce ne era în putinţă pentru ca adversariĭ să ne piardă urma.

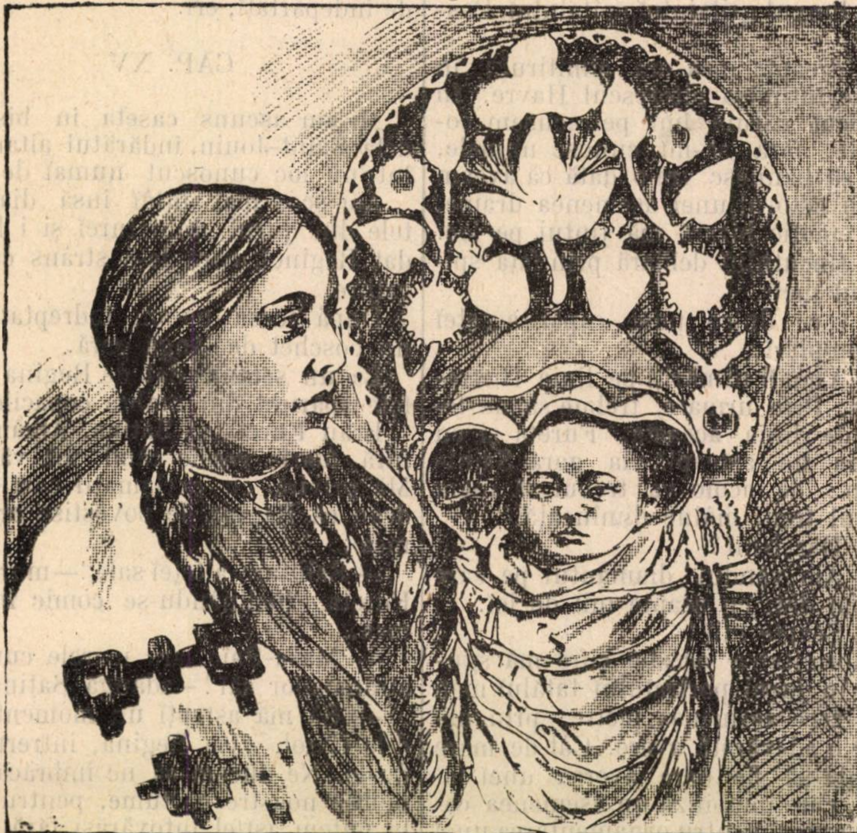
Deşi eram pe la sfârşitul luĭ Septembrie, temperatura era destul de dulce încă. Am cinat în grădina hanuluĭ. Mă simţeam foarte nervos. Ora lupteĭ era apropiată de tot. Aveam să reuşesc oare?

Fureta şi Satina erau nepăsătoare. Rătăcitoare născute amândouă, nu se îngrijeau decât de moment, obiectând că nu era nevoe să-şĭ facă sînge rău pentru ceea ce avea să se întâmple în viitor.

(Va urma)

Cultul copiilor la „Pieile roşii"

Chineziĭ, carĭ se laudă că sunt poporul cel maĭ civilizat din lume, nu aŭ nicĭ un scrupul, cel puţin în clasele sărace, când îşĭ vând copiiĭ celuĭ care oferă maĭ mult, maĭ ales când e vorba de fetiţe.

Dar sincer vorbind, n'am avea dreptate să aruncăm vina pe chinezĭ. In marile noastre oraşe civilizate, câţĭ noŭnăscuţĭ sunt părăsiţĭ, lăsaţĭ în stradă, când o mână criminală nu le rezervă o soartă şi maĭ afurisită!

Nimic asemănător cu aceasta nu există la rasele zise primitive saŭ inferioare: orĭ cât de săracĭ ar fi, negriĭ din Africa Centrală ar prefera să moară de foame de cât să se despartă de progeniturile lor.

S'a povestit că la epoca când era în floare în toată grozăvia sa negoţul cu negri, părinţĭ denaturaţĭ îşĭ vindeaŭ copiiĭ negrilor portughezĭ. Dar e maĭ mult ca probabil că aceasta nu era de cât o legendă calomnioasă, lansată de însăşĭ negriĭ.

Din acest punct de vedere al iubireĭ paterne, indieniĭ nu sunt maĭ prejos întru nimic de cât celelalte rase. Nu există nicĭ un exemplu ca unul din «Pieile roşiĭ» să se fi scăpat de unul saŭ maĭ mulţĭ din copiiĭ săĭ în vederea vre-unuĭ câştig.

Cea maĭ mare dificultate, pe care o întâmpină guvernământul american la recrutarea pentru şcolile destinate exclusiv educaţieĭ tinerilor indienĭ, este

neplăcerea ce aŭ părinţiĭ de a se despărţi de copiiĭ lor, chiar dacă asta n'ar dura de cât câte-va săptămânĭ.

De la naşterea tânăruluĭ indian, orĭ de ce sex ar fi, i se daŭ îngrijiri devotate. Mama îl acopere cu o grije geloasă. Aproape nu maĭ e nevoe să spunem că procedeul acesta de-a încredinţa copilul uneĭ „ramplasante", uneĭ mercenare, e cu totul necunoscut la «Pieile roşiĭ».

Copilul e supus unuĭ sistem de înfăşare care poate să pară barbar, cu toate că e încă practicat în multe ţărĭ din Europa: corpul copiluluĭ şi cele patru membre sunt strâns înfăşurate în scutecĭ şi numaĭ capul are oare-care libertate de acţiune.

După cum se vede clar din ilustraţiile noastre, pacheţelul viŭ e pus într'un coşuleţ de răchită, din care nu e scos de cât în orele când îl spălă saŭ când îl primeneşte.

Coşuleţul este o utilitate necontestată. Maĭ întâi prezintă avantajul că pruncul

e menținut totdeauna într'o poziție rigidă când mama îl ia cu sine saŭ îl leagănă. In călătorie mama îl poate agăța mai ușor de umerii săi, înlăturând orĭ-ce risc decădere. Ea n'are să se preocupe să găsească un culcuș pentru scumpul alăptat, când se deplasează: maĭ fericit de cât tatăl și mama, el are tot așternutul cu el,—ca răposatul Diogen!

FANTOMA CENUȘIE

Sunt maĭ bine de 20 anĭ, de când, ispitit de banul negru, mă îmbarcaĭ la Constanța pe un vapor englez, în tovărășia unuĭ tovarăș, care îmĭ jurase credință până la moarte. Dela îmbarcare o presimțire tristă ne cuprinsese pe amândoĭ. Eŭ lăsam în urmă un tată și un frate, iubițĭ, pe când tovarășul meŭ lăsa tată, mamă, soție și un copilaș iubit. La plecare toțĭ îl sărutară cu lacrămĭ în ochĭ, el își maĭ sărută întreaga familie și apoĭ porni cu inima sdrobită de durere. 2 ore maĭ târziu salutam din largul măreĭ, portul Constanța care dispăru apoĭ din ochiĭ noștri, încetul cu încetul. După o călătorie de 20—25 de zile foarte grele pentru noĭ, debarcarăm la New-York, în America. In tot timpul călătorieĭ, tovarășul meŭ era foarte abătut, ba de maĭ multe orĭ plânsese ca un copil. Ajunșĭ în New-York era foarte greu pentru noĭ, din cauză că nu știam nicĭ limba, și nicĭ o meserie n'aveam. Văzând că nevoia ne silește, am intrat ca portar la un lord englez. Cu toate că palatul era colosal de mare, el era locuit numaĭ de lord și de o tânără de o frumusețe rară și 4 servitorĭ. Printre servitorĭ circula svonul că în apropierea unuĭ zid se zărește o fantomă care încearcă a sui peretele cel înalt al palatuluĭ. Cu toate că eram de aproape o lună în serviciul acesta, eŭ nu zărisem decât odată pe bătrânul lord, și pe frumoasa tânără care nu avea maĭ mult de 18—20 anĭ. Intr'o zi de dimineață văzuĭ înaintea porțiĭ maĭ mulțĭ polițiștiĭ; alergaĭ în fuga mare, urmat de tovarășul meŭ care sta la mine. dar când deschiseĭ ușa cameret unde făcea de rând un portar englez înalt și bine făcut, îl văzurăm cu fața în sus, și cu un pumnal înfipt în piept de unde cursese un lac de sânge. Impietrit de spaimă, am vrut să fug dar atât cu cât și ceilalțĭ tovarășĭ am fost arestațĭ și după o săptămână de lungĭ cercetărĭ am fost eliberat fără a putea descoperi pe criminal. Cuprinșĭ de teamă, păzeam toțĭ la un loc dar în zadar: nimic suspect nu se arăta. Nicĭ unul din noĭ nu avea curajul de a păzi singur unde fusese ucis uriașul englez.

In fine traseră la sorț și rândul căzu pe tovarășul meu care cuprins de disperare mă privea cu groază, nu trecu mult și orologiul din castel anunță orele 11 noaptea. Tovarășul meŭ mă maĭ sărută odată și dispăru în întuneric. Nu trecu mult, căcĭ nu adormisem bine, când un strigăt de groază mă deșteptă; puseĭ mâna pe o pușcă ce atârna la capul meŭ mă repeziĭ afară, și la lumina unuĭ chibrit zării fața tovarășuluĭ meŭ descompusă de groază.

Un minut stătu pe picioare, arătându-mĭ cu mâna spre colțul unuĭ zid, apoĭ se prăbuși la pământ. Alergaĭ în fuga mare în spre locul arătat, dar din cauza unor norĭ negrĭ nu puteam zări nimic, când de odată la lumina unuĭ fulger zării o fantomă ce sta dreaptă și nemișcată pe zidul cel înalt. Scoseĭ un țipăt și vroi să fug, dar nu fuseĭ în stare să fac nicĭ o mișcare; rămăseĭ înlemnit de spaimă la vederea fantomeĭ cu fața galbenă și osoasă, care dispăru odată cu fulgerul. Im strânseĭ toate puterile și-mĭ pipăiĭ pușca și ‚pumnalul de carĭ nu mă maĭ despărțeam nicĭodată. Eraŭ la mine. Când pentru a doua oară, era să scot un nou strigăt: pe zid apăruse iar lugubra fantomă. Cu toată groaza puseĭ pușca la ochĭ și descărcaĭ cele 2 focurĭ în direcțiunea unde zărisem fantoma. Un strigăt puternic fu răspunsul și o prăbușire după zid urmă imediat. Alergaĭ într'acolo dar văzuĭ fantoma înaintată înspre mine și în curând simțiĭ un gemăt și răsuflarea greoaie a eĭ. Imĭ adunaĭ toate rămășițele energieĭ puterea și tot curajul, și cu pumnalul dăduĭ ultima lovitură. Nicĭ un strigăt îns, — cu toate că pumnalul intrase adâncă. Dar a doua cădere mă asigură să sunt învingător.

Alăturĭ de fantomă căzuĭ și eŭ imediat fără puterĭ, în nesimțire.

Când m'am deșteptat, eram înconjurațĭ de maĭ mulțĭ polițiștĭ carĭ mă priveau cu mirare;—lângă mine se afla mort tovarășul meŭ purtând un pumnal în piept.

Lacrămile mă podidiră și căzuĭ iar în nesimțire. M'am deșteptat cam la o oră după aceea și susținut de 2 polițiștĭ ne-am dus în spre direcția unde trăsesem focurile de pușcă. Atât eŭ cât și polițiștĭ ne dădurăm îngrozițĭ înapoĭ.

Inaintea ‚noastră zăcea fără a sufla, o fantomă de mărime herculeană. Puserăm mâna să o ridicăm de jos când de pe fața eĭ căzu o mască bine imitată, iar în locul fantomeĭ rămase un tânăr înalt și bine făcut. Il lăsarăm din noŭ jos și ne urcarăm în palat în camera locuită de lord. Acĭ ne aștepta un spectacol și maĭ îngrozitor: atât bătrânul lord cât și frumoasa damă eraŭ asasinațĭ.

Iar pe masa din mijlocul camereĭ sta o bucată de hârtie pe care eraŭ scrise cu sânge următoarele cuvinte:

„Sunt de felul meŭ englez. Din copilărie am iubit cu foc pe frumoasa Llady, care îmĭ promisese că în curând va fi a mea, dar care m'a înșelat;—eŭ m'am răzbunat".

Citind din noŭ grozavul testament m'am coborât iarăș să revăd pe răzbunătorul tanăr, admirând curajul și formele'ĭ respectabile. Nu mult după aceea m'am întors în patrie, — mult maĭ trist ca atuncĭ când am plecat.

T.

IMBLÂNZITORUL DE SCORPIONI

———

E vorba de un indian din Mexic care a găsit secretul de a triumfa față de firea morocănoasă și foarte adesea agresivă a scorpionuluĭ, această plagă a țărilor calde, de care se tem tot așa de mult indigeniĭ ca și europeniĭ carĭ își au reședința acolo. El îĭ apucă între două degete, fără să se preocupe de acul lor, îĭ lasă să alerge pe mâna sa, le permite chiar de a se furișa în mâneca sa.

Și nu i se întâmplă nicĭodată să fie înțepat. El îndrăznește chiar să facă să-ĭ sară în mână temuta insectă, întocmaĭ cum am face noĭ cu un cărăbuș.

Și trebue să inzistăm asupra faptuluĭ că el procedează astfel cu primul scorpion întâlnit în drum; nu s'ar putea decĭ spune că insectele îl menajază fiind-că i-au făcut de maĭ înainte cunoștința personală!

Și se știe că scorpioniĭ nu înțeleg și nu le prea place jocul!

La cea maĭ mică atingere, scorpionul se înfurie și, partizan convins al acestuĭ sistem care constă în a ucide pe dușman maĭ curând decât să se lase a fi ucis de el, scorpionul își incovoae acul veninos și se silește să-șĭ înțepe adversarul, care adeseorĭ nu e decât insul distrat sau un stângacĭ.

In Algeria există o credință populară cum că cel maĭ bun antidot contra veninuluĭ scorpionuluĭ este însăș scorpionul. Indieniĭ din Mexic au aceeaș credință. Indată ce sunt înțepațĭ, eĭ desfac insecta și freacă rana cu cadavrul eĭ, pe care îl leagă apoĭ deasupra în formă de cataplasmă.

Și d-rul Lumholtz, care a publicat niște relațiunĭ despre călătoriile sale, unde vorbește și de indianul îmblânzitor de scorpionĭ, a încercat acest remediu și afirmă că nu dă greș.

In unele regiunĭ ale Mexiculuĭ indigeniĭ au un procedeu și maĭ simplu: eĭ se îndoapă cu un fel de cartofĭ dulcĭ.

D-rul Lumholtz maĭ semnalează un obiceĭ foarte bizar al maĭ multor triburĭ mexicane. Inainte de a pleca într'o lungă expediție de vânătoare, mexicanieĭ iau un șearpe veninos, îĭ fac disecția, așa încât să-ĭ scoată bășicile cu venin, și cu otrava ce obțin se servă spre a prepara un lichid pe care îl beau dimineața pe nemâncate.

Și se pare că aceasta constitue cel maĭ eficace dintre prezervative contra mușcătureĭ șerpilor celor maĭ temuțĭ.

DIN FORMOZA

CAMFORUL SFÂNT

,,Chamber's Journal" ne povesteşte greutăţile şi primejdiile la cari se expun japonezii cari, după o expresiune foarte justă, se duc să cucerească camforul.

Eroii fabuleĭ carĭ voiaŭ să pue mâna pe merele de aur din grădina Hesperidelor eraŭ opriţĭ în loc de un balaur cu ochiĭ de jăratec, cu gura căscată. Camforul din Formoza nu e maĭ puţin bine păzit. Se ştie că tot camforul care se întrebuinţează în lume se urcă la 7 milioane de livre. Insulele Nipponiene, Iava, Borneo, nu produc anual decât şase sute de miĭ de livre; pe când producţiunea insuleĭ Formoza este de şase milioane patru sute de miĭ de livre; Formoza este grădina camforuluĭ visată de Raspail.

Insă triburile băştinaşe nu lasă să li se ia fără luptă, preţioasa răşină a arborilor lor. Şi 'n marile pădurĭ de arborĭ de camfor aŭ loc aventurĭ teribile.

Tinerii războinicĭ din Formoza fac vânătoarea de capete în potriva străinilor care calcă pădurile lor natale. Când un adolescent ajunge la vârsta în care poate purta armele, şeful tribuluĭ îl chiamă dinaintea sa, în prezenţa tuturor celorlalţĭ războinicĭ, şi-ĭ ţine următoarea cuvântare:

— ,,Iată 'ţĭ dau în mână arcul şi săgeata cea maĭ iute ca vântul: ce veĭ face cu ea?

— ,,O voiŭ repezi c'o mână îndrăzneaţă pentru ca să meargă maĭ repede ca vântul să străpungă pe streinul care fură camforul sacru.

— ,,Iată cuţitul lat care se înfige fără rezistenţă în carnea oamenilor şi-a animalelor; ce-aĭ să facĭ cu el?

— ,,Voĭ tăia dintr'o singură lovitură capul străinuluĭ pe care îl voĭ surprinde în pădurea sfântă".

— ,,Să ştiĭ", încheе în urmă căpetenia tribuluĭ, ,,că de nu veĭ tăia atâtea capete câte degete aĭ, niciodată nu veĭ putea să-ţĭ facĭ o colibă şi să-ţĭ alegĭ o soţie. Veĭ rămânea singur, şi va trebui să rătăceştĭ ca o vită leneşă care se teme să se apropie de oamenii curagioşĭ. Dar de veĭ aduce multe capete tăiate, veĭ putea să-ţĭ alegĭ logodnica printre cele maĭ frumoase fete. Şi când veĭ fi tăiat atâtea capete în cât glorioasa lor movilă să întreacă în înălţime capul tăŭ, atuncĭ veĭ fi venerat încă în viaţă fiind ca un geniŭ protector al tribuluĭ".

Iată de ce tinerii războinicĭ taie câte maĭ multe capete de căutătorĭ de camfor. Frumoase timpurĭ eraŭ pentru indigeniĭ insuleĭ, când Formoza aparţinea Chinezilor. Aceştia se lăsaŭ prinşĭ cu o uşurinţă îmbucurătoare pentru vânătoriĭ doritorĭ de a forma un morman de capete. Pe acele vremurĭ exploatarea şi vânzarea camforuluĭ eraŭ libere; dar, de atuncĭ Formoza a devenit proprietatea japonezilor şi, datorită nu se ştie căreĭ întâmplărĭ, vânătoriĭ de capete aŭ adăogat la dorinţa lor de a îngrămădi la trofee un sentiment înverşunat de patriotism.

Japoneziĭ, spune «Chamber's Journal», trebue să cucerească pădurile de camfor copac cu copac. «Insulariĭ îşĭ apără în acelaş timp tezaurul şi independenţa; căcĭ China nu s'a purtat niciodată cu asprime, pe când Japonia ţine să-şĭ arate cu severitate autoritatea».

Cu toate acestea Japoneziĭ sunt siliţĭ să se stabilească într'un fel de fortăreţe bine întărite carĭ pun la adăpost trupele niponiene de atacurile neaşteptate ale sălbaticilor.

După toate acestea, spune «Chamber's Journal», să nu vă miraţĭ că un produs, a căruĭ recoltă necesitează o atare desfăşurare de forţe militare, nu se vinde cu un preţ moderat. Chilogramul de camfor costă 4 leĭ şi 40 de banĭ. Lucrătoriĭ primesc 1 leŭ şi 25 banĭ de chilogram. Să amintim că guvernul japonez a început prin a-şĭ însuşi monopolul camforuluĭ.

Nu maĭ avem nevoe să adăogăm că, paneraşele de logodnă, dacă putem întrebuinţa cuvântul acesta, sunt maĭ puţin pline de capete de cum eraŭ odinioară; căcĭ fiiĭ Soareluĭ care Răsare nu se lasă aşa uşor să li se taie capul ca supuşiĭ Imperiuluĭ de Mijloc. Totuşĭ indigeniĭ izbutesc să-şĭ facă zestrea macabră care le permite să-şĭ aleagă o soţie.

Trad. de **Th. Simenschy**

Regele Cambodgeluĭ

Sisowath, regele Cambodgeluĭ (regat în Indo-China) încoronat acum câţĭ-va anĭ, care a vizitat nu de mult Parisul şi Europa, e—în această ilustraţie—reprezentat aşa cum a fost în ziua încoronăriĭ sale. El e un om

energic şi cu o intuiţie rară. Fiul săŭ — ofiţer francez — a urmat studiile la şcoala militară din St.-Maixent (Franţa).

Regele Cambodgeluĭ petrece aproape numaĭ în capitala ţăreĭ sale—Pnom-Penh.

BICIUL DE FOC

— **Mare roman de aventurĭ moderne** —

— Urmare —

CAP. VI

Noaptea trecu liniştită. San-Francisco se deştepta acum din somn. Pe stradă începură în curând să circule lucrătoriĭ şi funcţionariĭ de biuroŭ.

D. Ezechiel Bloomberg ca toţĭ oameniĭ de ordine, se deşteptă de dimineaţă.

După ce se frecă puţin la ochĭ, magistratul aruncă o privire cercetătoare prin cameră şi murmură:

— Scumpa mea Lidie s'a sculat de dimineaţă. Scumpa mea nevestică mă îngrijeşte ca pe un copilaş.

După ce se îmbrăcă pe jumătate, începu să strige cu voce tare:

— Lidio! Lidio!..

Uşa se deschise îndată şi apăru o femee destul de corpolentă, blondă şi grăsulie.

— Ce voeştĭ, Ezechiel?

«Cafeaua cu lapte, fără îndoială?

— Da, scumpa mea prietenă.

Ţi-o voĭ aduce îndată. Poţĭ spune cu drept cuvânt că aĭ avut mare noroc luându-mă pe mine de nevastă. Căcĭ scumpul meŭ bărbăţel abia deschide ochiĭ şi are nevoe să mănânce; din fericire, drăguţa sa nevastă îl serveşte fără întârziere, aşa încât totul merge de minune.

— Nu trebuie să uiţĭ însă un mic amănunt: cât de mult o ador eŭ pe mica mea nevestică.

Mulţumită de acest compliment, Lidia surise şi porni sprintenă spre uşă.

După o mică întârziere se întoarse, aducând cafeaua cu lapte şi o farfurie întreagă de cornurĭ.

Magistratul se puse îndată pe muncă, devorând cornurile unul câte unul, cu nişte mişcărĭ sistematice. In timpul acesta Lidia admira capacităţile stomacale ale soţuluĭ eĭ.

D-na Lidia Bloomberg nu era un spirit superior, dar în schimb era o inimă bună; ea, care de obiceï mânca foarte puțin, nu se revolta de loc în fața cantităților enorme de alimente pe carï le înghițea magistratul. Din potrivă, îl privia cu o adevărată plăcere.

— Voeștï să-țï maï aduc câte-va sandwichi-urï? șopti Lidia, când văzu cafeaua cu lapte aproape sfîrșită. Trebue să-țï spun însă că am preparat și nişte peşte prăjit, și am și câte-va ouă proaspete.

— Eștï perla gospodăriilor, draga mea Lidie.

Dar te rog să mï daï voe să mă gândesc un moment.

Toate bucatele pe carï mi le-aï înșirat sunt cât se poate de bune, și-mï vine foarte greŭ să aleg. Mi se pare că mă voï hotărî să gust din toate treï.

Lidia bătu din palme în semn de bucurie.

Dar tot în clipa aceia se auzi și soneria.

— Cine naiba maï vine să ne tulbure la ora aceasta?

— Vom afla-o după ce vizitatorul va fi introdus.

— Numaï de n'ar veni iar cineva cu vre-o afacere ca cea de erï. Asemenea afacerï te fac să staï prea multă vreme departe de mine, și-țï strică și rostul meseï.

— Crede-mă Lidio, că și eŭ am aceiaș dorință.

Intră servitoarea.

— Eï bine, Margareto? întrebară în acelaș timp ceï doui soțï.

— E cine-va care dorește să vă vadă.

— Cine e?... Nu-l cunoștï? Nu țï-a spus numele? întrebă repede Lidia.

— Nu, doamnă, nu mi-a spus cum îl chiamă.

— Și d-ta de ce nu l'aï întrebat?

— Pentru că am crezut nefolositor să maï pun asemenea întrebare.

— Eștï nebună, Margareto!

— Aș fi fost nebună răspunse servitoarea rîzând, dacă l'aș fi întrebat cum îl chiamă, pentru că-ï cunosc numele de multă vreme.

„E domnul Gow Sherry!...

Soții Bloomberg schimbară o privire.

— Detectivul! murmură Lidia.

— Ce naiba o maï fi voind cu mine omul acesta îndrăcit?

— Ișï închipue că un magistrat nu maï are altă menire în lumea asta, de cât să aresteze pe criminalï!

— Dar nu pot să nu-l primesc. Margareto, spune-ï să intre.

— Voï rămânea și eŭ aicï, zise Lidia, și dacă afacerea nu e urgentă, voï spune d-luï Gow al. d-tale, că o femeie nu se mărită pentru ca să rămâe toată vremea singură.

Detectivul intră. Avea o înfățișare așa de teribilă în cât toată mînia Lidieï pieri ca prin farmec.

— Ce s'a întâmplat d-le Gow? îl întrebă magistratul repede. Ghicesc după înfățișarea d-tale că trebue să fie la mijloc o afacere serioasă.

— E în adevăr o afacere cu totul serioasă, răspunse polițistul cu un ton lugubru.

— Știï, d-le judecător de instrucție că eŭ nu cred nicï în diavol, nicï în vrăjitorï...

— Știŭ!

— Dar acum mă aflu în fața unuï lucru de necrezut! Pentru ca să nu ne pierdem prea multă vreme, voï povesti lucrurile dela început.

— Tocmaï asta voiam să te rog și eŭ.

— Cunoaștețï că și mine vechea zicătoare polițienească: acela care a ucis, se întoarce întotdeauna la locul crimeï. Nu știu bine din ce pricină se întâmplă lucrul acesta, dar faptul este riguros exact.

— Fără îndoială, Gow; orï-cine a avut de-a face cu criminaliï, cunoaște bine adevărul acesta.

— Prin urmare, continuă detectivul, una din măsurile pe carï trebuia să le iaŭ în cazul nostru de ierï, era să stabilesc o pază severă la locul crimeï. Am stat eŭ însumï de pândă toată noaptea; d. Larmette, călătorul care locuește în hotelul de peste drum, a stat și dânsul de pândă la o fereastră.

— Foarte bine, zise magistratul. Dacă criminalul avea prostia să se arate, nu maï putea să scape.

— Sunt încântat că te văd și pe d-ta de părerea mea.

— Dar probabil că criminalul nu s'a arătat, murmură grăsulia Lidie.

— Doamna a spus adevărul sau, maï bine zis, adevărul relativ.

— Ce voeștï să spuï?

— Că omul sau oamenii s'au introdus în hotel fără ca să fi fost văzuțï nicï auziți.

— S'au introdus în hotel? Cum poțï afirma lucrul acesta, de vreme ce spuï că n'au fost văzuțï?

— Il afirm pentru că au lăsat urme evidente în trecerea lor.

— Ce urme au lăsat?

Gow Sherry respiră din adânc și apoï, spre cea maï mare uimire a ascultătorilor săï, răspunse:

— Rănitul Dick Fann și tovarășul săŭ doctorul Noscoso, au fost răpițï.

Magistratul și soția sa se așteptau așa de puțin la acest răspuns, încât rămaseră cu gura căscată.

Lidia maï cu seamă era din cale-afară uimită; se întreba dacă nu cumva detectivul înebunise subit.

— Dacă ar veni un altul să'mï spue lucrul acesta, Gow, aș crede că'șï bate joc de mine,—zise magistratul.

— Oare puteți crede una ca asta, d-le judecător de instrucție?

— Nu, nu cred. Dar lucrul este cu totul uimitor; d-ta însă eștï un om serios și fără îndoială că aï indiciï sigure.

— Din nefericire n'am nicï un indiciŭ; nu m'am condus decât de raționament.

— Aș putea să cunosc și eu raționametul d-tale?

— De sigur. Rănitul, la douï pașï distanță de moarte, nu putea să plece singur.

— Asta fără nicï o îndoială, răspunse magistratul. Nenorocitul acela era un adevărat cadavru și mă mir cum de n'a murit în timpul zileï.

— Prin urmare în această privință suntem de acord. Pe de altă parte doctorul arătase că bolnavul, pentru a se putea vindeca, avea nevoe de cea maï completă liniște. Directorul hoteluluï își luase chiar obligația de a nu închiria camerile vecine. Prin urmare, doctorul n'ar fi avut nicï un motiv să'șï transporte prietenul aiurea.

— Vezï bine că nu.

— Și-apoï dacă ar fi crezut că e bine ca rănitul să locuiască în altă parte, n'ar fi avut nevoe să'l transporte pe ascuns, în timpul nopții, ci ar fi putut foarte bine face lucrul acesta ziua în amiaza mare și în văzul tuturora.

— Exact.

— Ceï douï oamenï au dispărut, decï au fost răpițï. Și ce persoane ar fi avut interes să'ï răpească, dacă nu asasiniï, carï se temeau că poate au fost recunoscuțï și vor fi în curând denunțațï.

Raționamentul polițistuluï era cât se poate de logic.

— Dar pe unde aŭ putut trece oameniï aceia? — exclamă Lidia, enervată de povestirea misterioasă a detectivuluï.

— Cât despre asta, doamnă, vă rog să credețï că n'am nicï cea maï mică bănuială.

«Doctorul ordonase unuï băiat de serviciŭ să-ï aducă cina sus pe la orele șeapte. Cina aceasta se compunea dintr'un ceaï cu cremă, din două ouă și câteva prăjiturï. Vă spun lucrul acesta pentru ca să vedețï bine că n'am scăpat din vedere nicï un amănunt.

— Nicï nu mă îndoesc, declară magistratul, cu un gest protector.

Fix la orele șeapte băiatul de serviciŭ aducea mâncările comandate.

«Bătu în ușa doctoruluï, dar nimenï nu-ï răspunse. Bătu încă odată și apoï de maï multe orï în șir. Dar în zadar se osteni, căcï nicï de astădată nu-ï răspunse nimenï; atras de zgomot, am eșit și eŭ în sală.

«M'am mirat și eu de tăcerea doctoruluï; am bătut la rândul meu, dar totul a fost în zadar.

— Numaï de nu i s'ar fi întâmplat vre-o nenorocire ca și celuïlalt, — murmură băiatul de serviciŭ.

— Cât despre asta, nu trebue să aveți nicï o teamă— i-am răspuns eŭ;— agenții meï aŭ veghiat toată noaptea și nimenï n'a putut pătrunde pînă aicï.

— Se poate, d-le detectiv, dar atuncï de ce nu răspunde?

«Asta nu o puteam ști nicï eu; am început însă să fiu foarte neliniștit Am trimis după director și după ce ne-am

SPORT MODERN

Sportul pe care îl arată ilustrația noastră este de un interes foarte real.

Concursul'de «log-saving» este un sport care nu pasionează de cât populațiunile antipozilor.

In Noua Zelandă și în Australia tăetorii fac prinsoare și atrag miĭ de spectatorĭ. Bucățile de arborĭ carĭ aŭ toate acelaș diametru, trebue să aibă aceiaș esență pentru ca șansele să fie egale.

Fie-care echpă se așează lângă blocul care i-a căzut la sorțĭ și la focul de revolver tras de arbitru, ferăstraele încep să funcționeze. E inutil să maĭ adăogăm că prima echipă care și-a terminat lucrul, e proclamată invingătoare. Ea primește un titlu de glorie.

maĭ mirat împreună o bucată de vreme, ne-am hotărît să stricăm ușa.

«Am găsit camera goală. Nu maĭ era nicĭ urmă de călător; numaĭ patul desfăcut arăta că oamenii nu lipseau de mult.

«In încăperea vecină aceiaș liniște; rănitul și cu prietenul săŭ dispăruseră.

— Dar cum, în ce mod aŭ dispărut? exclamară ceĭ doui soți.

— Tocmaĭ acesta este misterul pe care nu'l pot înțelege.

CAP. VII

— Ușile erau bine închise pe dinăuntru, continuă detectivul; prin urmare călătorii nu putuseră pleca pe acolo. Iar ferestrele sunt prev. zute cu niște gratiĭ solide. Le-am cercetat pe toate cu deamănuntul, dar nicĭ una nu fusese desprinsă de la locul eĭ.

— Atuncĭ?

— Maĭ rămânea soba. Dar chiar de la prima examinare a trebuit să înlătur și această ipoteză.

— Pentru ce?

— Pentru că n'ar fi putut trece prin coșul acesteĭ sobe decât o vrabie, așa de mică era deschiderea.

— Și cu toate acestea trebue să fi eșit pe undeva! — exclamă grăsulia Lidia inciudată.

Apoĭ, chinuită de dorința de a ști ce se petrecuse, alergă să caute pălăria și bastonul magistratuluĭ.

— Du-te, dragul meu, îĭ spuse ea; trebue să examinezi afacerea aceasta de aproape. Te rog însă să te întorcĭ cât maĭ repede pentru că nu voiŭ maĭ fi bună de nimic pînă cind nu voiŭ afla în ce mod au dispărut ceĭ douĭ călătorĭ.

In fața uneĭ rugămințĭ așa de stăruitoare, magistratul n'avu încotro și trebui să plece.

După un sfert de oră ajungea, dimpreună cu detectivul la locul drameĭ.

Judecătorul se convinse repede că detectivul vorbise curatul adevăr.

O mulțime zgomotoasă era îngrămădită în jurul hoteluluĭ.

Sergențiĭ de stradă își dădeau toate silințele pentru ca să pue frâu curiozitățiĭ cetățenilor, carĭ voiau să afle cu orĭ-ce preț cum se petrecuseră lucrurile.

In cele dintâĭ rândurĭ era Larmette, care perora și gesticula cu prietenul său, inginerul Botera.

Când îl zăriră pe Bloomberg, se repeziră amândouĭ spre dînsul, punându-ĭ fel de fel de întrebărĭ.

Magistratul îĭ invită să meargă împreună cu dânsul.

In timpul drumuluĭ bijutierul povesti cum fusese pus în curent cu aventura.

Toată noaptea stătuse de pândă la fereastră, după cum fusese înțelegerea cu Gow Sherry, și se culcase abia în zorĭ.

Putea afirma prin urmare, cu cea maĭ deplină siguranță, că nimic anormal nu se petrecuse.

Pentru ca să poată fi transportațĭ doĭ oamenĭ, dintre carĭ unul era greu rănit, trebuia fără îndoială să se facă oare-care zgomot, și măcar unul dintre ceĭ carĭ vegheau ar fi observat lucrul.

Așa dar, d. Larmette abia se culcase, și fu deșteptat de râsete și strigăte.

Trăgând cu urechea auzise câte-va cuvinte carĭ îĭ atrăseseră atenția.

Atuncĭ s'a apropiat de fereastră și a văzut ce se petrece în stradă.

In acelaș moment a năvălit în camera sa inginerul Botera, care îĭ povesti în câte-va cuvinte ce se întâmplase.

Nu voise să creadă la început, dar în cele din urmă, în fața realitățeĭ, trebui să cedeze.

Și-acum, de maĭ bine de un ceas, de când detectivul Gow plecase după magistrat, dânsul, Larmette se chinuia cu tot felul de ipoteze. De sigur însă, că d. Bloomberg, care era deprins cu toate șireteniile bandiților avea să dezlege enigma, dând cel puțin o explicație care să poată fi luată în serios.

Magistratul fu încântat de această apreciare; poate că în alte împrejurărĭ i-ar fi părut oare-cum bizar interesul acestuĭ străin pentru o afacere, care în cele din urmă nu-l privea; dar în momentele acelea era el însuși prea intrigat, pentru ca să maĭ dea atenție unor amănunte de felul acestuia.

Incăperile locuite de Dick Fann fură din noŭ cercetate cu de-amănuntul; din ordinul directoruluĭ hoteluluĭ, nicĭ-un lucru nu fusese mișcat din loc, așa în cât magistratul putu face cea maĭ serioasă anchetă.

Dar după două ore de cercetărĭ și ipoteze, d. Bloomberg declară, că de vreme ce persoana rănită dispăruse fără a fi semnat vre-o plângere către parchet, trebuia să închidă ancheta, — cel puțin până când va avea vre-un noŭ semn din partea luĭ Dick Fann.

După plecarea judecătoruluĭ de in-

strucție, Larmette porni și dânsul spre hotelul său, discutând cu Botera împrejurările bizare în cari dispăruseră adversarii săi.

Larmette putea vorbi fără inconjor. Complicele său știa ca și dânsul unele amănunte despre cari justiția nici habar n'avea.

Știaŭ amândoi că Dick Fann era grav rănit, și n'ar fi putut să părăsească patul. De aceia eraŭ cât se poate de cuminți. In ce mod trebuiaŭ să-și explice această fugă?

Când intrară în salonul hotelului lor, eraŭ orele zece și un sfert.

Numeroși clienți eraŭ adunați acolo, discutând cu insuflețire evenimentul zilei.

Larmette și tovarășul săŭ fură asediați de întrebări.

— Se găsise vre-o urmă?

«Cum se poate să fi părăsit rănitul și tovarășul său hotelul, fără să fi atras atenția nimănuia.

Răspunsurile lui Larmette provocaŭ o adevărată indignare:

— Cum?... Nu știa nimeni nimic?... Nu se putea da nici un răspuns satisfăcător publicului chinuit de curiozitate?

,,Iată cum e poliția noastră!.. Se pricepe să aresteze numai oamenii cinstiți!

— Banditul, răspunse Larmette, ghicise că se apropie pentru dânsul ora hotărâtoare, și a procedat cu mult sânge rece.

— Să sperăm că tânăra prietenă a detectivului ne va putea aduce vre-o lămurire, se auzi de-o dată o voce.

Aproape fără voe, Larmette întrebă:

— Care prietenă?

— D-ra Floriana Defrau, răspunse casierița, cu un surâs amabil. A plecat pe la orele nouă și jumătate împreună cu guvernanta sa, spunându-ne că speră să poată deslega enigma.

— Făcuse dânsa vre-o ipoteză verosimilă?

— N'aș putea să spun nimic în privința asta, domnule, pentru că d-ra Floriana nu ne-a dat nici o explicație.

In timp ce Larmette și Botera schimbaŭ o privire repede, întrebându-se ce putea însemna această atitudine a Florianei, își făcu apariția un comisionar din port, care strigă cu vocea sonoră:

— D-ra Maud Bonie?

— Eŭ sunt, răspunse casierița; ce voești?

— Voesc să-ți daŭ în mână o scrisoare. Iat-o. Cursa mi-a fost plătită. Bună seara.

Și omul plecă, fără să mai dea vre-o lămurire.

Toate convorbirile fuseră întrerupte.

Toate privirile eraŭ îndreptate acum spre casieriță, care învârtea scrisoarea în mâini, fără să se hotărască s'o deschidă.

Larmette interveni:

— Poți să-ți citești scrisoarea, domnișoară; nu te jena de noi.

Casierița desfăcu plicul, din care scoase mai multe hârtii, printre cari asistenții recunoscură îndată și câte-va bilete de bancă.

Era de asemenea în plic și o scrisoare, pe care casierița o ceti, la început cu interes, apoi cu uimire.

Când o sfârși, exclamă cu voce tare:

— Dar asta e de necrezut!

— Ce s'a întâmplat? întrebară într'un glas toți câți se aflaŭ de față.

— D-ra Floriana Defrau îmi trimite o scrisoare uimitoare.

— Și ce-ți scrie?

— Scrisoarea nu este de loc confidențială, prin urmare pot să v'o citesc și d-voastră.

Se făcu o tăcere de catedrală. Casierița citi cu voce tare și răspicată:

,,Scumpă domnișoară,

,,Voi fi reținută mai multă vreme departe de hotelul d-voastră. Pentru ca direcțiunea să nu aibă nici un motiv de neliniște vă trimet în acest plic valoarea cheltuelilor pe cari le-am făcut. Restul va fi pentru bacșișuri personalului''.

(ss) Floriana Defrau.

Ascultătorii se priviră uimiți.

Plecarea aceasta neașteptată mărea și mai mult misterul afacerei. O furtună de întrebări porni din noŭ din toate părțile.

— De unde vine scrisoarea asta?

— Nu știŭ.

— Ar fi trebuit să punem întrebări comisionarului care a adus-o.

— Nu mai e nevoe pentru că era un comisionar din port; prin urmare scrisoarea a fost trimisă din port.

— Din port?

Larmette nu-și putu stăpâni această întrebare. Și fără să se mai îngrijească de mirarea ascultătorilor,—căci tonul cu care pronunțase aceste cuvinte fusese de o brutalitate rară,—eși repede împreună cu inginerul Botera.

— Ce ai? Ce s'a întâmplat? murmură chilianul.

— Cum, nu înțelegi? Dacă scrisoarea vine din port înseamnă că Floriana ne scapă din mâini.

Se îndreptară amândoi spre apartamentul ocupat de Floriana.

Toate încăperile eraŭ goale; geamantanele dispăruseră ca și oamenii.

Era evident că d-șoara Defrau plecase cu gând de a nu se mai întoarce.

— Și dobitoaca aceia de Patorne care nu mă înștiințează! exclamă Larmette, dând cu pumnul într'o masă care nici voi să se sinchisească de mânia sa.

Dar nu se lăsă multă vreme cuprins de această mânie.

Voi să afle, să știe totul.

Urmat de Botera care era oare-cum îngrijit de exaltarea prietenului său, alergă în port, unde împărțind bacșișuri în dreapta și în stânga, reuși să afle că în dimineața aceia nu părăsise portul decât un singur vapor.

Era *White-Bird* al companiei de navigație californiane.

Era acelaș vapor în care fuseseră îmbarcate automobilele Dion și Botera.

Nu mai încăpea nici o îndoială: Floriana plecase cu acest vapor. Ea se folosise de absența bijutierului pentru a-și pune în aplicare planul.

Așa dar Floriana lucrase după un plan de mai înainte întocmit.

Știa ea oare exact la ce oră era să părăsească vaporul portul? Și mai știa că în timpul acela dânsul, Larmette avea să fie în imposibilitate de a o supraveghea?

O sudoare rece acoperi fruntea teribilului aventurier.

Dacă ipoteza aceasta era exactă devenea evident că existase o înțelegere între canadiană și Dick Fann.

Faptul dispariției lor simultane îl făcea să creadă că ipoteza era adevărată.

Dar în acest caz dânsul, Larmette, fusese tras pe sfoară.

Cu toată furia sa, aventurierul se vedea nevoit să-și mărturisească că nu putea pricepe nimic.

Totul era întunecat, inexplicabil. Un muribund care își regăsea dintr'odată forțele spre a fugi; Floriana dispărând tocmai în momentul anchetei judiciare; și pînă și tăcerea dobitoacei de Patorne pe care un flirt abil o făcuse sclava lui.

Fără îndoială, de vreme ce guvernanta nu'l înștiințase că pleacă, asta însemna că nici dînsa nu știuse nimic.

Cu toate silințele pe cari și le dădu, Larmette nu putu găsi soluția enigmei.

Și cu toate acestea aventurierul nu se înșela în presupunerile sale.

Floriana, foarte veselă, era acum în plină mare, împreună cu d-na Patorne și cu Jean Brot.

CAP. VIII

Iată ce se petrecuse:

In dimineața aceea, cu puțin înainte de orele 9, adică tocmai în momentul când bijutierul și tovarășul său se amestecaseră în mulțimea curioasă să afle ce se făcuse Dick Fann, Floriana primi o scrisoare.

Jean Brot, care de pe la orele șeapte stătea în biuroul hotelului, smulse scrisoarea din mâna factorului și o duse destinatarei.

Floriana citi cele ce urmează:

«Scumpă copilă! La orele 9 jumătate exact să pleci de la hotel, împreună cu d-na Patorne și Jean, sub un motiv oarecare.

«Să te duci direct în port.

«Withe-Bird» va fi sub presiune, căci la orele 10 trebue să părăsească bazinul.

«Te vei urca pe punte împreună cu Patorne și cu Jean, dând ca motiv că trebue să faci câteva recomandații în privința automobilului.

«Te vei preface curioasă să vizitezi cabinele pe cari ar fi trebuit să le ocupi; când te vei vedea acolo, vei îndrepta un revolver asupra d-rei Patorne. Acest gest elocuent o va convinge să tacă.

«La orele 10 fix steamerul va părăsi portul. Cu douăzecĭ de momente maĭ târziŭ veĭ putea s'o laşĭ pe d-ra Pastorne liberă ; din momentul acela să nu te maĭ îngrijeştĭ de ea.

«White-Bird» este singurul vapor care va pleca spre Valdez pînă peste opt zile.

«Pornind la drum cu opt zile înainte de Larmette, veĭ scăpa de dînsul pentru totdeauna.

«Vom putea prin urmare să ne ocupăm numaĭ de duşmanul nostru fără să maĭ avem grije să te apărăm.

«Pleacă fără nicĭ o teamă. Acela care îţĭ este drag va scăpa ; pot să-ţĭ afirm lucrul acesta fără îndoială. A asculta întocmaĭ instrucţiile pe carĭ ţi le daŭ, înseamnă a colabora la salvarea sa.

«O sărutare dulce de la tatăl tăŭ:

«(ss) R. D. Defrau.

«PS. Să arzĭ scrisoarea îndată».

Poate că, dacă ar fi fost vorba numaĭ să scape de Larmette, nu s'ar fi grăbit aşa de mult ; dar când se gândea că era vorba de salvarea luĭ Dick Fann se putea oare să nu asculte ?

Prin urmare plecă îndată dela hotel, împreună cu Patorne, lăsând vorbă luĭ Jean s'o urmeze fără întârziere în post.

Ştrengarul, folosindu-se de agitaţia care domnea pretutindenĭ în hotel, încercă şi geamantanele pe carĭ le scoase printr'o portiţă dosnică şi le transportă pe bordul vasuluĭ.

Când Floriana apăru cu tovarăşa sa, lucrurile eraŭ transportate în cabine şi Jean stătea gata să dea ajutor stăpâneĭ sale în caz de nevoe.

Totul se petrecu întocmaĭ cum prevăzuse falşul doctor Noscoso.

Ajunsă pe vapor, Floriana se interesă de automobilul săŭ şi după aceea voi să privească puţin cabinele pe carĭ le-ar fi ocupat dacă s'ar fi îmbarcat pe vapor.

Guvernanta observă că vaporul avea să plece peste zece minute, dar asta fără să aibe vreo bănuială.

Floriana răspunse că cincĭ minute îĭ ajungeaŭ pentru ca să-şĭ facă gustul, şi că de alt-fel, sirena vaporuluĭ avea s'o înştiinţeze de momentul plecăriĭ.

Floriana ţinu să viziteze maĭ întâĭ cabina guvernanteĭ ; dar odată ajunsă aicĭ, schimbă îndată tonul.

Excelenta doamnă Patorne rămase de la început foarte uimită, când îşĭ zări geamantanele.

— Ce înseamnă asta? exclamă dânsa, întorcându-se spre Floriana.

Dar n'avu vreme să spue maĭ mult, pentru că d-ra Defrau scoase revolverul şi stătea acum într'o atitudine amenințătoare.

— Dumnezeule! murmură guvernanta, oare nu cum-va copila aceasta a înebunit subit?

Copila răspunse printr'un hohot de râs.

— Te rog să crezĭ că sunt în deplinătatea tuturor facultăţilor mele mintale, răspunse dânsa.

— Nu prea daĭ dovadă...

— Aşa crezĭ d-ta ; dar după ce-ţĭ voĭ da oare-carĭ explicărĭ, veĭ recunoaşte şi d-ta că am toată dreptatea. Eştĭ femee prea serioasă pentru ca să nu recunoştĭ lucrul acesta.

«Va trebui numaĭ să staĭ în poziţia aceasta un sfert saŭ cel mult o jumătate de oră. Iţĭ daŭ cuvîntul meŭ că nu voĭ apăsa pe trăgacĭ de cât numaĭ dacă te-aĭ încerca să părăseştĭ cabina.

— O jumătate de oră!... Dar până peste o jumătate de oră vaporul va pleca!..

— Tocmaĭ.

— Şi eŭ vreaŭ să rămân la San-Francisco.

De astă-dată Floriana îşĭ încreţi sprincenele :

— Eŭ însă, vreau să merg în Alaska.

— Cum?.. Aşa pe neaşteptate?.. Asta nu se face!...

D-na Patorne nu maĭ ştia ce să spue, ce să facă. Să plece!.. Să nu maĭ flirteze cu Larmette ; dar asta era maĭ presus de orĭce închipuire!...

Guvernanta se repezi înainte, gata să învingă orĭce rezistenţă.

Dar Floriana întinse din noŭ revolverul şi o sili să rămâe pe loc.

In curând se auzi strigătul puternic al sireniĭ.

D-na Patorne iar voi să se îndrepte spre uşă, şi din noŭ revolverul o opri.

Când se auzi a treia oară şueratul sireneĭ şi ancora fiind desprinsă, vasul se legănă pe valurĭ, Floriana nu-şĭ putu stăpâni o exclamaţie :

— Plecăm!

Cuvintele acestea avură darul s'o facă pe d-na Patorne să uite că era amenințată de un revolver. Sări dintr'o dată în picioare, şi fugi spre uşă.

Floriana, nu maĭ avu timp s'o oprească, şi rămase dezolată în cabină.

Guvernanta avea să ajungă pe punte, şi avea să facă o gălăgie teribilă.

Toată afacerea era compromisă.

Dar nu. In sală se auzi o exclamaţie scurtă şi zgomotul uneĭ căderĭ.

Ce se maĭ petrecea oare?

Floriana alergă şi dela prima aruncătură de ochĭ îşĭ explică îndată ce se petrecuse.

(Va urma).

POŞTA REDACŢIEI

Nelli Nelini, Iaşĭ. — Aşteptăm cu plăcere traducerile pe carĭ ni le-aţĭ făgăduit şi carĭ vor fi tot atât de bine primite ca şi cele trimise pînă acum.

S. N.—D-ta, pentru că nu ştiĭ bine româneşte, nu facĭ traducerĭ publicabile.

Câtor-va colaboratorĭ obicinuiţĭ. — Suntem îndreptăţiţĭ să aşteptăm maĭ mult dela d-v., acum în vacanţa mare.

CĂTRE CITITORI

Anunţăm pe cititoriĭ noştri că vom publica orĭ-ce articole interesante prn viitoare la călătoriĭ saŭ vânătorĭ, iţară saŭ străinătate, ce ne vor fi trimese.

Articolele, scrise pe o singură pa te a hârtieĭ, în scrisorĭ francate, vor fi adresate direcţiuneĭ «Ziaruluĭ Călătoriilor», *strada Brezoianu, 11, Bucureştĭ.*

TOŢI ABONAŢII LA

«ZIARUL CALATORIILOR»

PARTICIPĂ,

cu începere de azĭ, la următoarele marĭ şi de valoare premiĭ:

1) **O sobă «Godin» No. 3**, cumpărată de la cunoscuta casă: Industria Metalică «**Marcu**», B-dul Elisabeta, No. 5.

2) **Una puşcă fină de vânătoare**, cu 2 ţevĭ, cal. 12, din vechia şi renumita fabrică **Pieper-Bayard**.

3) **Un pistol automat de buzunar, Pieper-Bayard**, modelul cel maĭ noŭ, fiind de calibru mare, 7 65, însă format redus, foarte portativ.

4) **Una carabină de mare precisie**, cal. 22, **Pieper-Bayard**, semi-automatică.

Toate aceste 3 arme sunt cumpărate de la marele magazin **B. D. Zisman**, 44, calea Victorieĭ, furnizorul Curţeĭ Regale.

5) **Una oglindă mare veneţiană** de cristal;

6) **Una măsuţă de toaletă**, cu oglinzĭ de cristal;

7) **Una maşină de cusut** de mână;

8) **Două frumoase tablourĭ.**

Toate aceste 5 obiecte sunt cumpărate de la marele magazin de mobile **Marco Dattelkremer**, str. Carol, No. 62.

9) **Una pendulă de biuroŭ;**

10) **Una chiseà de argint de China**, foarte frumoase obiecte, cumpărate de la magazinul de încredere **Schmith & Stratulat**, calea Victorieĭ, 53.

11) **Un gramofon perfecţionat;**

12) **Una mandolină**, din lemn de palisandru, ornată cu sidef, cumpărate de la marele magazin de muzică **Jean Feder**, calea Victorieĭ, 54.

13) **Una fructieră**, argintată şi aurită, cu 12 cuţite pentru desert, aurite, cumpărată de la cunoscutul magazin de bijuterie **Th. Radivon**, B-dul Elisabeta, 9 bis.

14) **Una toaletă de bambu veritabil**, cumpărată de la bine asortatul magazin de mobile de trestie şi bambu, **D. Litmann**, strada Lipscanĭ, No. 3.

15) O duzină crema «Flora».

16) O » săpun «Flora».

17) O » pudră «Flora».

18) **2 ceasornice** de argint, pentru bărbat.

19) **5 abonamente** pe 6 lunĭ la ziarul umoristic «Veselia».

20) **5 abonamente** pe 3 lunĭ la ziarul «Universul literar».

Toate aceste frumoase premiĭ se oferă cu începere de azĭ, prin tragere la sorţĭ, abonaţilor «Ziaruluĭ Călătoriilor».

Preţul abonamentuluĭ leĭ 5 p. un an, 2.50 p. 6 lunĭ.

Anul XII.—No. 689. 10 BANI IN TOATA ŢARA Mercurĭ, 21 Iulie, 1910

ZIARUL CĂLĂTORILOR

ŞI AL INTÂMPLĂRILOR DE PE MARE ŞI USCAT

COSTUL ABONAMENTULUI
Leĭ 5.—Pe un an în toată ţara
« 2.60 « 1/2 « « « «

Redacţia şi Administraţia
No. 11, Strada Brezoianu, No. 11.

ZIARUL CĂLĂTORILOR
Apare odată pe săptămână
— MARŢEA —

Contrastul dintre piticĭ şi apărătorul lor, e isbitor.—(Vezĭ pag. 4488).

Ceĭ doĭ piticĭ din Teheran

Marile orașe din Persia nu sunt numaĭ locurĭ unde se vinde tot ce poate fi necesar, util saŭ neutil în existență, ci sunt și locurĭ de distracțiune. Negustoriĭ vecinĭ schimbă tot mereŭ între eĭ cuvinte asupra afacerilor prăvălieĭ și asupra știrilor din oraș. Căcĭ trebue să știțĭ că în bazar se discută și se critică despre toate scandalurile orașuluĭ. Sunt orbĭ care repetă cântecele cele maĭ recente fabricate de poețiĭ popularĭ. Jongleriĭ și echilibriștiĭ se instalează într'un colț ales la întâmplare, bine-ințeles, uniĭ cu animale dresate, savante și feroce.

Un individ este așezat pe o laviță de lemn lângă fântână ; este cunoscut de toțĭ. Trecătoriĭ se grupează mereu în jurul săŭ. Incepe o lungă poveste împrumutată din ,,O mie și una de nopțĭ" sau din ,,Secretele luĭ Abdul" o complicație persiană de aventurĭ comice și dramatice. Auditoriĭ dacă sunt obosițĭ de povestirĭ dramatice, atuncĭ povestitorul posedă și un repertoriu de istoriĭ comice al căror fond și detaliĭ sunt puțin gustate de urechĭ europene.

In acest fel eu zăriĭ într'o zi la Ispahan douĭ povestitori piticĭ Poulah și Jaya. Reușiĭ să fac cunoștință cu eĭ maĭ târziu, la Teheran, în ,,Marele Bazar". Eĭ erau obișnuițiĭ bazaruluĭ și bine cunoscuțĭ de locuitoriĭ orașuluĭ. Poulah tatăl și Jaya fiul săŭ, n'aveau nicĭ un metru înălțime ; mergeau cu picioarele îndoite ca ale unuĭ câine boldeĭ. Fizionomia bătrânuluĭ arăta cam strâmbă pe când a luĭ Jaya prezinta o perfectă regularitate, un ten de o colorație delicată și ochiĭ săĭ erau marĭ, blânzĭ și profunzĭ, ca aĭ uneĭ gazele.

Care era vârsta luĭ Foulah ? El zicea singur că nu știe, dar poate că nu voia să spue. Cât despre origina diformităţeĭ sale el povestea următoarele :

La vârsta de 30 anĭ el era mare și bine făcut și era considerat ca cel maĭ frumos om din Chiraz orașul săŭ natal. Din nefericire el își atrase ura unuĭ vrăjitor, care-ĭ aruncă o imprecație. Din ce în ce începuse a se micșora la înălțime și picioarele începură să i-se strâmbe; în câte-va lunĭ el devenise aceea ce se vedea. Nu numaĭ pe el îl atinse răzbunarea vrăjitoruluĭ, ci și pe fiul săŭ, căruia începu să i se arate aceleașĭ simptome, diformându-l mereŭ.

Această explicație fantezistă pe care o da el tuturor celor carĭ îl întrebaŭ, nu intâlnea decât puținĭ necredincioșĭ ; credința în existența supranaturaluluĭ maĭ domnește și azĭ în Persia.

De ast-fel Poulah și Jaya aŭ și dușmanĭ carĭ caută totdeauna a le răpi baniĭ căpătațĭ ; dar aŭ și un apărător numit Mounah care e de o înălțime colosală și e spaima haimanalelor (vezĭ ilustrația) carĭ caută ceartă celor doĭ piticĭ locuitorĭ aĭ mareluĭ bazar din Teheran.

LazărKlar.

O vânătoare la munte

— O luptă cu un urs —

E știut în genere, că până acum 30 și ceva de anĭ, până la ivirea armelor perfecționate, la noĭ, nicĭ o vânătoare nu prezinta maĭ marĭ greutățĭ și pericole, ca cea de urșĭ, chiar de s'ar fi luat cele maĭ bune dispozițiunĭ, căcĭ pe teren lucrurile se schimbă, din cauză că nu se știe precis de unde se va ivi bestia ; și adesea s'a văzut că, tocmaĭ la punctul unde s'a postat un bun vânător, bestia nu s'a ivit, ci din contra, a apărut la o altă extremitate unde nu se găsea decât un slab trăgacĭ, caz care s'a întâmplat cu vânătoarea ce vom descrie.

Sezonul băilor trecuse, și la stațiunea balneară Călimăneștĭ cu renumita-ĭ apă de Căciulata, nu maĭ rămăsese nicĭ un vizitator, afară de antreprenor, familia luĭ și vre-o doĭ-treĭ călătorĭ, între carĭ și un inginer polonez, venit pentru delimitarea uneĭ moșiĭ, peste Olt.

Era în toamna anuluĭ 1871 și setos de a cunoaște cât maĭ mult părțile frumoase ale județuluĭ Vâlcea, mă duseĭ și la Călimăneștĭ, unde spre surprinderea mea găsiĭ cunoștințe...

Mă instalaĭ deocamdată la antreprenor, rămâind a fi călăuzit în urmă prin împrejurimĭ, — dar în aceeaș zi, după amiazĭ, sosiră nouĭ oaspețĭ :

Căpitanul Mavrodin, pe atuncĭ comandant al companieĭ de vânătorĭ dela Salinele Marĭ, însoțit de un sergent al săŭ ; sub-prefectul Nicolae Baldovin și douĭ râmnicenĭ.

Motivul vizitei lor nu era de cât o plângere a locuitorilor din Călimăneștĭ, carĭ spuneaŭ că niște urșĭ le atacă și le răpesc vitele și stupiĭ ; — urma dar să se facă o vânătoare pentru uciderea lor.

Căpitanul, cunoscut ca foarte pasionat vânător, fusese invitat de sub-prefect și dânsul luase și pe sergent ca bun țintaș.

După ce se făcură prezentările, se chemă primarul și locuitoriĭ reclamanțĭ, carĭ venind vorbiră și prin viŭ graĭ despre atacurile ce sufereaŭ din partea urșilor carĭ sunt de o îndrăzneală neauzită și ca probă, unul dintre locuitorĭ ne invită la el acasă. Merserăm cu toțiĭ și văzurăm într'o mică grădiniță, în fața a două ferestre, vre-o șease stupĭ — iar în fața stupilor o cursă de fier de aproape 1 metru în diametru, închisă, și pe marginele eĭ rămas părul de urs, cum rămâne pe un dărac. Omul ne spuse că aseară cursa era deschisă și probabil după miezul nopțiĭ ursul fusese acolo

Căpitanul decise ca vânătoriĭ și ceĭ carĭ aŭ arme să vie spre a le distribui praf și gloanțe ca a doua zi la orele 6 dimineața să pornim cu toțiĭ contra urșilor.

In curând vânătorĭ și oamenĭ sosiră și după ce li se distribuiră munițiunĭ, li se dădură și două vedre de vin ca să li se maĭ înmoae arterele, să fie maĭ elastice și să fie voioșĭ a doua zi.

Pe când se făcea împărțirea aceasta, se putea vedea în mâinele lor tot felul de arme : uniĭ aveaŭ adevărate șișanele lungĭ cât o prăjină, — spunând că sunt din vremea luĭ Tudor, alțiĭ arme de deosebite forme cumpărate din arsenalele armateĭ, scoase din uz, vre-o treĭ inșĭ aveaŭ arme cu două țevĭ, iar unul o țeavă de pistol turcesc pusă pe pat de pușcă, căruia i-se reținu arma și i se dete una de-ale primărieĭ, cu toate protestările că arma luĭ deși e scurtă, dar ,,întrece în bătaie chiar puștile cele lungĭ arnăuțeștĭ".

In salonul băilor, se începu o conversație asupra vânătoareĭ, cine va lua parte și dacă aŭ arme toțĭ.

Inginerul Maximilian spuse că se va servi de arma sa, un ,,lefoșeŭ", căcĭ centralele nu se iviseră atuncĭ. Eŭ primiĭ asemenea să iaŭ parte, căcĭ la orice escursiune luam pușca cu mine, pușcă specială de munte, tot ,,lefoșeŭ".

Căpitanul și sergentul cu arme ,,piabody" iar toțĭ ceilalțĭ, între carĭ și douĭ fiĭ aĭ antreprenoruluĭ băilor, cu arme cu capse.

Seara după masă se povesti despre urșĭ, mistrețĭ, căprioare și țapĭ sălbatecĭ, și felurite accidente fantastice și împodobite cu multe floricele cum știŭ mulțĭ din vânătorĭ să spue.

Orele trecând repede, ne ziserăm toțĭ noapte bună și fiecare ne-am retras spre odihnă.

* *
*

Era în revărsatul zorilor când furăm trezițĭ din somn prin sunetul goarneĭ și al unuĭ barabancĭ vechĭ al primărieĭ.

In cincĭ minute toțĭ eram gata iar în curtea băilor vânătorĭ și gonacĭ așteptaŭ pornirea. Ne luarăm rămas bun în uralele celor rămașĭ, de : ,,isbândă bună, să venițĭ sănătoșĭ, cu urșiĭ ucișĭ, cu vânat mult", etc.

Drumul ce-l aveam de parcurs era greŭ și anevoios, tot cu suișurĭ, teren